

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 75

Dimecres, 1 d'abril de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 52, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de ports de Catalunya

Proposició de llei

d'avaluació parlamentària de la idoneïtat dels candidats a càrrecs amb especial rellevància institucional (presa en consideració)

Preguntes

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política educativa

Interpellació

al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre les comarques més meridionals del Principat de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el consum

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts.

El vicepresident primer dirigeix el debat en absència del president.

Alteració de l'ordre del dia

El vicepresident primer proposa una alteració de l'ordre del dia consistent a debatre els punts tercer i quart abans del punt segon, la qual és aprovada per assentiment.

5104

1. Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de ports de Catalunya (Tram. 200-00038/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:05)

Presentació del Projecte: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

5104

El president s'incorpora al seu lloc.

— Esmena núm. 1 (ERC)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete. Tot seguit, n'anuncia la retirada.

5106

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira.

5108

— Esmenes núm. 2, 3, 4 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

5109

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU).

5110

— Esmenes núm. 5, 7, 10 a 12, 14, 42, 43 i 45 a 48 (S)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

5111

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional.

5113

El Sr. Manuel Nadal i Farreras (S) intervé per retirar les esmenes núm. 7, 10 a 12, 14, 43 i 45 a 48.

5114

El secretari primer llegeix el text transaccional a les esmenes núm. 7, 10 a 12, 14, 43 i 45 a 48.

5115

— Esmenes núm. 6, 15, 20, 34, 40 i 41 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver. Tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núm. 6, 34, 40 i 41.

5115

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU). Tot seguit presenta una esmena transaccional.

5117

El secretari primer llegeix el text transaccional a les esmenes núm. 6, 34, 40 i 41.

5118

— Esmenes núm. 8, 9, 13, 17, 30, 44, 53 i 54 (M)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núm. 8, 13, 30, 44, 53 i 54.

5118

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU). Tot seguit, presenta una esmena transaccional.

5121

El secretari primer llegeix el text transaccional a l'esmena núm. 44.

5122

— Esmenes núm. 16, 18, 21, 23, 26, 27, 55, 56, 60 i 61 (ERC)

Torn a favor: Sr. Portabella i Calvete. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núm. 18, 23, 26, 27, 55, 56, 60 i 61.

5122

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU). Tot seguit, presenta una esmena transaccional.

5122

El secretari primer llegeix el text transaccional a les esmenes núm. 23, 60 i 61, i a l'esmena núm. 56.

5123

— Esmenes núm. 19 i 22 (S)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

5124

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU).

5125

— Esmenes núm. 24, 25, 29, 31, 33, 34, 36, 37, 40, 41, 49, 50 a 52, 59 i 62 (IC-EV).

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núm. 37 i 49 a 51.

5125

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU).

5127

El secretari primer llegeix el text transaccional a les esmenes núm. 35 i 36.

5128

— Esmenes 28, 32, 38 i 39 (P)

Torn a favor: Sr. Luna i Vivas. Tot seguit n'anuncia la retirada.

5128

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU).

5130

— Esmenes núm. 57 i 58 (S)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

5130

Torn en contra: Sr. Camps i Rovira (CiU).

5131

<i>Votació de les esmenes núm. 3 i 4 (13:23):</i> rebutjades per 9 vots a favor, 51 en contra i 54 abstencions.	5132
<i>Votació de l'esmena núm. 20 (13:24:10):</i> rebutjada per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	5132
<i>Votació de l'esmena núm. 33 (13:24:40):</i> rebutjada per 36 vots a favor, 64 en contra i 13 abstencions.	5132
<i>Votació de les esmenes núm. 52 i 62 (13:25:10):</i> rebutjades per 13 vots a favor, 65 en contra i 36 abstencions.	5133
<i>Votació de la resta d'esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (13:25:40):</i> rebutjades per 9 vots a favor, 65 en contra i 40 abstencions.	5133
<i>El Sr. Manuel Nadal i Farreras (S) intervé per retirar l'esmena núm. 22.</i>	5133
<i>Votació de l'esmena núm. 5 (13:27:30):</i> rebutjada per 45 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.	5133
<i>Votació de l'esmena núm. 19 (13:27:50):</i> rebutjada per 49 vots a favor, 51 en contra i 14 abstencions.	5133
<i>Votació de les esmenes núm. 57 i 58 (13:28:20):</i> rebutjades per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	5133
<i>Votació de l'esmena núm. 9 (13:28:50):</i> rebutjada per 5 vots a favor, 51 en contra i 58 abstencions.	5133
<i>Votació de l'esmena núm. 17 (13:29:20):</i> rebutjada per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	5133
<i>Votació de l'esmena núm. 21 (13:29:42):</i> rebutjada per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.	5133
<i>Votació de les esmenes núm. 23, 60 i 61 (13:30):</i> aprovades per 105 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.	5133
<i>Votació de les esmenes transaccionals (13:31):</i> aprovades per unanimitat.	5133
<i>Votació del text del Dictamen (article 3) (13:33:12):</i> aprovat per 79 vots a favor, 26 en contra i 9 abstencions.	5134
<i>Votació del text del Dictamen (article 30) (13:33:52):</i> aprovat per 65 vots a favor, 45 en contra i 4 abstencions.	5134
<i>Votació del text del Dictamen (article 108) (13:34):</i> aprovat per 69 vots a favor, 9 en contra i 35 abstencions.	5134
<i>Votació del text del Dictamen (articles 40, 41, 54, 55, 94 a 100, 107, 111, la disposició transitòria tercera, la disposició final quarta i l'exposició de motius) (13:35):</i> aprovat per 105 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.	5134
<i>Votació del text del Dictamen (articles 1, 2, 4, 8 i 10) (13:36:22):</i> aprovat per 105 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.	5134
<i>Votació del text del Dictamen (la resta dels articles) (13:36:54):</i> aprovat per 113 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.	5134
<i>Votació del títol de la Llei (13:37):</i> aprovat per unanimitat.	5134
<i>El Sr. Portabella i Calvete (ERC) intervé per agraïments.</i>	5134

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei d'avaluació parlamentària de la idoneïtat dels candidats a càrrecs amb especial rellevància institucional (Tram. 202-00105/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (13:38)

<i>Presentació:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	5134
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Escudé i Pladellorens.	5136
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	5138
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	5138
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	5140
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Ros i Casas.	5141
<i>Votació (14:29):</i> rebutjada per 40 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	5142

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut.

3. Preguntes (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.) (16:31)

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern es considera corresponsable d'aquells aspectes insatisfactoris de la vida pública catalana (Tram. 317-00458/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	5142
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5142

	<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	5142
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5143
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la nova situació política al Llenguadoc-Rosselló i a Roine-Alps (Tram. 317-00461/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Clotas i Cierco (S).	5143
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5144
	<i>Repregunta:</i> Sr. Clotas i Cierco (S).	5144
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5144
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre la integració social i escolar dels immigrants (Tram. 317-00464/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	5144
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5144
	<i>Repregunta:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	5145
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5145
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats determinades respecte als objectius fixats per al 1998 (Tram. 317-00467/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	5146
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5146
	<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	5146
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5146
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora el desenvolupament de la Llei 1/1997, de 24 de març, d'equipaments comercials (Tram. 317-00472/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU).	5147
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5147
—	Pregunta al president de la Generalitat sobre el retorn a Catalunya de la documentació catalana dipositada a l'Arxiu històric de Salamanca (Tram. 317-00476/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	5148
	<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	5148
	<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	5148
	<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	5149
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes pel Departament d'Ensenyament per a garantir el compliment de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, en els centres públics d'ensenyament secundari (Tram. 310-00392/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	5149
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	5150
	<i>Repregunta:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	5150
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	5150
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el Pla d'urgència d'hivern, endegat pel Departament de Sanitat i Seguretat Social (Tram. 310-00409/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	5151
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	5151
	<i>El Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) intervé per agraïments.</i>	5151
—	Pregunta al Consell Executiu sobre com valora els resultats de l'enquesta epidemiològica de salut bucodental feta l'any 1997 (Tram. 310-00410/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	5151
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	5152
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la valoració de l'activitat de l'Agència d'Avaluació de Tecnologia Mèdica des de la seva creació l'any 1995 (Tram. 310-00415/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	5152
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el descens d'un 15% dels casos de tuberculosi a Catalunya durant el darrer any (Tram. 310-00416/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Palau i Gil (CiU).	5152
	<i>Resposta:</i> conseller de Sanitat i Seguretat Social.	5152

Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament de diverses personalitats catalanes en els consells d'administració d'empreses públiques de l'Estat o recentment privatitzades (Tram. 310-00356/05)

Formulació: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

5153

Resposta: conseller de la Presidència.

5153

Repregunta: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

5153

Segona resposta: conseller de la Presidència.

5154

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya (Tram. 252-00020/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (17:31)

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Presentació: Sr. Carbonell i Abelló (S).

5154

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

5155

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bargalló i Valls.

5156

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Guillot i Miravet.

5157

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. Popular: Sr. Vilardaga González.

5158

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Codina i Castillo.

5159

Votació (18:13): aprovada per 92 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

5160

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament (Tram. 301-00070/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (18:13)

Formulació: Sr. Francàs i Porti (P).

5160

Resposta: conseller d'Ensenyament.

5162

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Rèplica: Sr. Francàs i Porti (P).

5163

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament.

5164

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa (Tram. 301-00071/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (18:47)

Formulació: Sra. Baig i Torras (S).

5165

Resposta: conseller d'Ensenyament.

5166

Rèplica: Sra. Baig i Torras (S).

5168

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament.

5169

El president es reincorpora al seu lloc.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya (Tram. 300-00229/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (19:17)

Formulació: Sr. Abelló i Padró (S).

5169

Resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

5171

Rèplica: Sr. Abelló i Padró (S).

5172

Contrarèplica: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

5173

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa la posposició de la interpellació corresponent al novè punt de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment.

5174

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia consistent a substanciar les interpellacions corresponents al desè i onzè punts de l'ordre del dia conjuntament amb la corresponent al quinzè. És aprovada per assentiment.

5174

8. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya (Tram. 300-00176/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (19:53)

Formulació: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).

5174

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les comarques més meridionals del Principat de Catalunya (Tram. 300-00257/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (20:04)

Formulació: Sr. Benach i Pascual (ERC).

5176

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Resposta conjunta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

5178

Rèplica: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).

5181

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Benach i Pascual (ERC).

5182

Contrarèplica: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

5182

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el consum (Tram. 300-00327/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (20:55)

Formulació: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).

5184

Resposta: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

5186

Rèplica: Sr. Puigcercós i Boixassa (ERC).

5188

Contrarèplica: conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

5189

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 52.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Sol i Ordis i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de ports de Catalunya. Tram. 200-00038/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Proposició de llei d'avaluació parlamentària de la idoneïtat dels candidats a càrrecs amb especial rellevància institucional. Tram. 202-00105/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal i de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat. Tram. 270-00022/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia. Tram. 270-00023/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya. Tram. 252-00020/05. Sr. Joaquim Nadal i Farreras, juntament amb 32 altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

6. Interpелlació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general d'ensenyament. Tram. 301-00070/05. Sr. Josep Maria Francàs i Porti, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

7. Interpелlació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política educativa. Tram. 301-00071/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

8. Interpелlació al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya. Tram. 300-00229/05. Sr. Josep Abelló i Padró, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

9. Interpелlació al Consell Executiu sobre l'acció política i de govern en relació amb el règim local i la situació dels ajuntaments. Tram. 300-00239/05. Sr. Josep Mir i Bagó, juntament amb quatre altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

10. Interpелlació al Consell Executiu sobre la sinistralitat laboral a Catalunya. Tram. 300-00281/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpелlació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene en el treball. Tram. 300-00313/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Substanciació.

12. Interpелlació al Consell Executiu sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya. Tram. 300-00176/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

13. Interpелlació al Consell Executiu sobre les comarques més meridionals del Principat de Catalunya. Tram. 300-00257/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpелlació al Consell Executiu sobre el consum. Tram. 300-00327/05. Sr. Joan Puigcercós i Boixassa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpелlació al Consell Executiu sobre salut laboral i prevenció d'accidents en els llocs de treball. Tram. 300-00330/05. Sr. Jordi Guíllot i Miravet, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política general d'ocupació. Tram. 302-00148/05. Sr. Ignasi Oleart i Comellas, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la xarxa de transport públic a les grans àrees urbanes. Tram. 302-00149/05. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'atenció a dones víctimitzades. Tram. 302-00150/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política de museus. Tram. 302-00151/05. Sr. Antoni Dalmau i Ribalta, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política del joc. Tram. 302-00152/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les ludopaties. Tram. 302-00154/05. Sr. Joan Puigcercós i Boixassa, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la nova formació professional i els programes de garantia social. Tram. 302-00153/05. Sr. Magí Cadevall i Soler, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre l'accés a la plena propietat dels habitatges. Tram. 302-00155/05. Sr. Francesc Ferrer i Gironès, juntament amb un altre diputat del Grup Parla-

mentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a l'educació especial. Tram. 302-00156/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

25. Preguntes amb resposta oral.

(El vicepresident primer dirigeix el debat en absència del president.)

El vicepresident primer

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Alteració de l'ordre del dia

Abans de passar al primer punt de l'ordre del dia, aquesta presidència trasllada al Ple l'acord de la Junta de Portaveus, per raons personals d'un dels ponents, d'alterar l'ordre del dia a fi i efecte que els punts 2 i 3 se substanciïn abans de les mocions. El 2 i el 3. *(Pausa.)* O els 3 i 4, perdó: 3 i 4, perquè com que no m'ho havia passat per escrit..., això ha estat comentat en la darrera Junta de Portaveus que s'ha fet aquest matí. Els 3 i 4, doncs, passarien a substanciar-se abans de les mocions. Es demana l'assentiment del Ple. *(Pausa.)* D'acord, doncs queda així establert.

Projecte de llei de ports de Catalunya

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de ports de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Pere Macias. Té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, Catalunya ha estat històricament un país de pas entre la península Ibèrica i les regions centrals del continent europeu. La importància del sector nàutic i portuari a Catalunya ve donada des del seu origen per les mateixes característiques geogràfiques del territori nacional. La costa de la Catalunya autonòmica s'estén des del cap Falç, a la part meridional del cap de Cervera, fins al riu de la Sénia, amb una extensió total de 580 quilòmetres. D'aquesta franja costanera, 208 quilòmetres

corresponen a penya-segats; 280, a platges, i la resta es reparteixen entre costa baixa, ports i obres marítimes.

Arribar a Catalunya per la costa és, avui dia, fàcil gràcies als quaranta-dos ports, amb gairebé vint-i-cinc mil places d'amarraments d'embarcacions esportives o recreatives distribuïdes al llarg dels 580 quilòmetres de litoral.

L'activitat portuària té, a Catalunya, com vostès saben, tres components clarament diferenciats: l'activitat industrial i comercial, la pesquera i la corresponent a la nàutica esportiva. Si bé totes aquestes activitats tenen com a marc d'actuació els mateixos espais físics, la regulació i promoció d'aquestes requereix l'aplicació de polítiques clarament diferenciades.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Els ports comercials tenen importants possibilitats de projecció, essencialment com a pont entre els països orientals i els de l'Europa central i nòrdica. Per aconseguir-ho cal, no obstant, tirar endavant una política orientada a millorar les connexions terrestres, tant pel que fa a les carreteres com, molt especialment, a la xarxa ferroviària d'alta velocitat i amplada internacional, i a potenciar la introducció de criteris empresarials i professionals en la gestió dels ports.

Aquestes mesures són essencials per tal que els principals ports comercials del Mediterrani català, Barcelona i Tarragona, puguin ampliar el seu *hinterland* competint amb els ports que actualment centralitzen aquest trànsit comercial. Pel que fa als ports més petits, com ara Palamós, Vilanova i Sant Carles de la Ràpita, la política de promoció i desenvolupament s'ha de centrar en la recerca d'un mercat específic més adaptat a les necessitats particulars de cada usuari, tot configurant un front portuari català que ofereixi suficients elements de competitivitat per desenvolupar una política pròpia.

La promoció nàutica esportiva i d'esbarjo queda íntimament relacionada amb la potenciació d'un turisme de qualitat; promoció en la qual té una incidència directa la millora de les infraestructures portuàries, així com dels accessos i mitjans de comunicació. En aquest cas, cal compaginar la necessària iniciativa privada amb una posició de l'Administració que garanteixi un marc legal estable en el qual puguin desenvolupar-se les expectatives del sector.

El Govern de la Generalitat de Catalunya, en exercici de la competència exclusiva que ostenta en matèria de ports, ha elaborat un text normatiu que ve a regular aquesta complexa realitat portuària, donant resposta a les necessitats plantejades, tant pel que fa als ports gestionats per l'Administració com als sotmesos al règim concessional. La Llei el debat de la qual s'inicia pretén ser una eina que permeti, des d'una perspectiva progressista i innovadora, donar solucions als problemes que els prop de vint anys d'exercici de les competències en matèria portuària han posat de manifest, donant un fort impuls a tot el front portuari català, tant pel que fa a la nàutica esportiva com als ports pesquers, comercials i industrials.

És per això que la Llei incideix tant en el referent a l'obra portuària com en les condicions de prestació del

servei, regulant tots els aspectes relacionats amb la vida d'una instal·lació portuària: planificació, construcció, gestió i utilització, règim de policia i reversió. Per assolir aquests objectius s'estableix una organització de l'Administració portuària que vol ser simple i eficaç. La competència que la Generalitat ostenta en matèria portuària s'exerceix a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, organisme tutelar del domini públic portuari.

D'altra banda, i per tal de dotar de la suficient agilitat, eficiència i efectivitat l'Administració portuària, la Llei contempla la conversió de l'actual Comissió de Ports de Catalunya en l'ens públic Ports de la Generalitat, al qual se li encomana la gestió del domini públic portuari no concessionat. La direcció immediata de l'ens públic es preveu a través d'un comitè executiu que, per la seva configuració, permet agilitzar la presa de decisions. Així mateix, es garanteix la participació directa a tots els sectors interessats en la nàutica esportiva dels pesquers comercials, marítics i portuaris, així com, de manera molt especial, dels municipis en les labors de govern d'aquest ens públic.

D'altra banda, cal recordar que el sistema habitual de gestió de les instal·lacions dedicades a la nàutica esportiva en el litoral català és en mans de la iniciativa privada a través de la concessió administrativa.

El procediment s'inicia a instància de part o, en alguns casos, de la mateixa Administració, mitjançant la figura del concurs. La tramitació posterior té com a objecte comprovar la necessitat de la nova instal·lació o de l'ampliació, la seva viabilitat i adequació al medi. Més del cinquanta per cent d'aquestes instal·lacions estan gestionades avui per clubs nàutics, corresponent la gestió de la resta a societats creades a l'efecte i, en determinats casos, a ajuntaments o a consorcis. Pel que fa a la gestió i explotació de les instal·lacions, la concessionària té les més àmplies facultats en el ple respecte a la legislació vigent i a les condicions i prescripcions que, amb caràcter general, se li inclouen en el títol concessional.

En la finalitat de fer compatibles les demandes del sector amb la necessària protecció del medi ambient, la Direcció General de Ports i Transports va encarregar recentment un estudi sobre la prognosi d'amarradors al litoral català. Les conclusions indiquen que la situació actual presenta una sobreoferta en la zona litoral corresponent a les comarques del Maresme. A la zona tarraconina es produeix una situació d'equilibri entre l'oferta i la demanda, i a les comarques gironines es detecta un lleuger dèficit de llocs d'amarratge.

A curt termini o a mitjà termini se'n preveu un dèficit a tot el litoral català, llevat de la zona del Maresme, especialment destacable en la zona corresponent a les comarques gironines. Aquesta situació de fort increment de la demanda, si es generalitza a més llarg termini, pot generar un dèficit d'amarradors en tot el litoral català. Atenent aquestes provisions s'ha optat per canalitzar les iniciatives en el futur pròxim potenciant les infraestructures ja existents, millorant les instal·lacions i els serveis que es presten en l'actualitat i donant

prioritat a l'ampliació dels ports existents per sobre de la construcció de noves instal·lacions.

És per això que s'ha considerat oportú establir en el text legal una moratòria per a la construcció de nous ports i marines interiors per un termini inicial de tres anys, i es preveu una pròrroga automàtica d'aquest termini per dos anys més si no varien les circumstàncies que han aconsellat aquesta mesura.

D'altra banda, s'estableix amb caràcter general la necessitat que qualsevol sol·licitud de nova construcció, una vegada finalitzada aquesta moratòria, i tant pel que fa a la iniciativa privada com a la pública, hagi de justificar l'equilibri entre l'oferta i la demanda de punts d'amarratge en la zona del litoral afectada per les noves construccions.

En aquesta mateixa línia, gairebé diria obsessiva, de garantir l'interès públic i la fonamental preservació del medi natural, s'estableixen mesures encaminades a assegurar la correcta execució de les obres i l'adequada gestió i explotació d'aquestes durant tot el termini concessional. Amb aquest motiu es fixa una fiança definitiva del 20% del pressupost total de les obres i instal·lacions, així com el manteniment d'una fiança de gestió de fins al 2% durant tota la vida de la concessió.

D'altra banda, per tal de fomentar les inversions en les instal·lacions portuàries i evitar la degradació de les infraestructures i els serveis prestats, amb les conseqüències negatives que això reporta per al medi ambient, es preveu un dret de tanteig a favor del concessionari quan, en treure's a concurs la gestió de les instal·lacions en acabar el termini concessional, s'acrediti una correcta gestió de la instal·lació.

Aquesta Llei vol preservar de manera molt especial les competències municipals, tant en el referent al planejament com a la distribució d'usos autoritzables en les zones de servei dels ports. De conformitat amb la recent sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei de ports de l'Estat, la participació dels municipis es garanteix a través de l'emissió d'informes preceptius pel que fa a les instal·lacions, infraestructura i superestructura, íntimament relacionades amb l'activitat portuària, i a través de l'obtenció de llicència municipal en tot allò que pertoca als usos i activitats.

D'altra banda, la Llei pretén fixar les bases necessàries per tal que les instal·lacions portuàries serveixin de motor a l'economia del país i del municipi on es troben, i reverteixin, en conseqüència, en un increment de l'oferta turística de qualitat en la zona costanera. Entre les mesures que persegueixen aquest objectiu, s'obre la porta a activitats de tipus comercial i lúdic que suposin una empenta a la promoció de les instal·lacions, si bé subordinades, en tot cas, a les activitats portuàries primordials en aquests espais.

És important recalcar que, degut a la complexitat de la matèria objecte d'aquesta regulació, la Llei de ports de Catalunya només pretén establir un marc legal mínim i necessari, adaptable a totes les tendències, atesa la seva naturalesa primordialment tècnica i necessitada d'un desenvolupament reglamentari suficient que doni concreció als principis generals que recull. Aquest des-

envolupament es preveu a través de textos específics per a les diferents realitats que regula. En concret, s'ha previst expressament que els elements que configuren el domini públic marítim terrestre portuari, corresponent a les marines interiors, es regulin mitjançant un reglament específic. Així mateix, s'ha previst la redacció, en el termini d'un any, d'un nou pla de ports de Catalunya, instrument la finalitat essencial del qual és la preservació del medi ambient, per sobre de raons d'oportunitat.

Voldria, finalment, dintre d'aquesta presentació, agrair la feina que han portat moltes persones. Òbviament, en primer lloc, els tècnics de la mateixa Comissió de Ports i de la Direcció General de Ports i Transports, del Departament, però també totes les persones que hi han col·laborat, des de les confraries de pescadors a l'Associació de Ports Esportius, a la Federació Catalana de la Vela, a les entitats municipals, als exdirectors generals de Ports –l'origen de la Llei es troba en ells, el senyor Pous i el senyor Batlle– i, en general, a totes les persones que han col·laborat en la redacció de l'avantprojecte. I igualment voldria esmentar de manera molt particular la bona feina parlamentària –que penso que ha de conduir a l'aprovació d'aquesta Llei, si els senyors i senyores diputades així ho desitgen– dels senyors diputats senyor Jaume Camps, en nom de Convergència i Unió, el senyor Fabregat, el senyor Portabella, el senyor Manel Nadal, que han trobat fórmules que permeten, espero, de ben segur, l'aprovació d'aquesta Llei: a ells i als portaveus dels altres grups polítics, tot i que el sentit del seu vot pugui anar en una altra línia, jo vull agrair tota la dedicació, que estic segur que permetrà que d'aquest Parlament surti una bona llei, tan necessària per als ports de Catalunya.

Senyores i senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Comença el debat amb la discussió de les esmenes reservades per defensar davant del Ple. La primera de les esmenes és a la totalitat; presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella, per un temps límit de deu minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'objectiu principal d'aquesta Llei és, com diu en el seu article 1, «establir l'organització portuària de la Generalitat de Catalunya i regular la planificació, construcció, modificació, gestió i utilització d'aquests». És sobre aquest objectiu que hem presentat una esmena a la totalitat, per la discrepància amb l'objectiu de construir nous ports a Catalunya.

Aquesta esmena a la totalitat, la substanciarem i la vertebrem en tres eixos: primer, un, econòmic, d'infraestructures, vinculat a infraestructures; segon, l'eix municipalista, i el tercer, l'eix ambiental. I inclouen també esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, entre elles la sol·licitud d'una moratòria de deu anys.

En els aspectes econòmics vinculats a infraestructures, val a dir que no té gaire sentit preveure la construcció de nous ports a Catalunya en un termini de temps com el previst en la moratòria presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, és a dir, de deu anys. Actualment, tenim quaranta-quatre ports i quatre ports en tramitació, és a dir, quaranta-vuit ports, sobre un total de llargada de costa de 580 quilòmetres. És a dir que, segons com es compti, tenim un port entre vuit i dotze quilòmetres; una densitat realment alta, comparada amb el que és la resta del litoral de la península Ibèrica que dona al Mediterrani, i dels països mediterranis més propers. Aquests quaranta-quatre ports tenen més de vint-i-un mil amarradors, la qual cosa significa que tenim trenta-sis amarradors i mig per quilòmetre en la costa catalana. D'aquests 21.167 amarradors només el 27% estan venuts i hi han vuit mil amarradors, és a dir, el 38% dels amarradors existents, que estan disponibles, segons un estudi encarregat per la mateixa Generalitat de Catalunya. És a dir que tenim una situació en què preveure una moratòria de construcció de ports a Catalunya és perfectament raonable.

Hi ha, segons, també, aquest mateix estudi encarregat per la Generalitat de Catalunya, actualment, una sobreoferta d'amarradors a la part central de Catalunya, una sobreoferta que arriba fins a 2.500 amarradors–, i una situació d'equilibri d'oferta i demanda tant al nord com al sud de Catalunya de Catalunya. Abans el conseller ha dit que hi havia un lleuger dèficit en la part nord de Catalunya; l'estudi encarregat a la Generalitat de què jo disposo no diu que hi hagi aquest lleuger dèficit, sinó que diu que hi ha equilibri tant en el nord com en el sud. En una projecció feta per aquest mateix estudi, el 2006, és a dir, deu anys, continua havent-hi una sobreoferta sobre la part central, i és sobre aquesta part central, justament, on incideixen dos dels quatre ports que ja estan en tramitació; és a dir, el port del Besòs i el port de Badalona. Incideixen justament sobre aquest tram de la costa catalana, sobre el qual el 2006 es preveu que continuï havent-hi una sobreoferta.

La demanda actual, doncs, està atesa, i la futura, amb un càlcul raonable, al nostre entendre, també. Només si se'n preveu una demanda desmesurada, i es planegen i es plantegen diferents escenaris en aquest estudi, pot estar justificat que hi hagi la construcció d'aquí a deu anys de nous ports. Al nostre entendre, això no és així. No és així perquè el que no pot pretendre el Govern és absorbir la demanda puntual estival d'embarcacions transeünts d'un país turístic, com és Catalunya, amb una llargada de costa propera als sis-cents quilòmetres. I això no ho pot preveure perquè no és possible absorbir tota aquesta oferta. Fixin-s'hi bé: el 64% dels vaixells que vénen a l'estiu amarren un dia, i el 10% més amarren entre dos i tres dies. És a dir, no podem fer ports per la suma de més del 75% de les embarcacions que vénen a Catalunya, que s'estan menys de tres dies a Catalunya, perquè això comporta una distorsió real del que és no només el mercat d'amarradors a Catalunya, sinó les necessitats, podríem dir, constants del nostre país.

Per tant, nosaltres reclamem, perquè l'hem trobat a faltar, una anàlisi d'oportunitats, de la necessitat de cons-

truir o no nous ports. No volem només que es miri quins avantatges tindria construir nous ports, sinó que volem també que es miri quins són els avantatges de no construir-los. Això, l'anàlisi d'oportunitat, ens podria portar a una conclusió molt més ajustada que no l'estrictament desenrotllista de dir contínuament que més val fer ports, perquè així, doncs, poden venir més vaixells i, d'aquesta manera, podem tenir turisme d'una certa qualitat, encara que s'hi estigui, en un 64%, només un dia amarrat. I en aquest anàlisi d'oportunitat també s'ha de tenir en compte tot el que és el turisme que no és de vaixell que hi ha a Catalunya, que és molt. I també s'han de tenir en compte totes les repercussions que té l'existència de molts vaixells en l'àrea metropolitana i en la costa catalana. L'ús de vaixells no està desvinculat de certs problemes de seguretat –i tots ho sabem–, no està desvinculat de problemes de contaminació acústica –i tots ho sabem– i no està desvinculat tampoc de problemes ambientals, com per exemple, quan es produeixen fugues de combustible, les petites pel·lícules que es fan a nivell superficial de l'aigua, que no permeten l'ús normal de transmissió i de captació de CO₂ per part del fitoplàncton i, per tant, que no permeten la realització de la fotosíntesi. Això pot semblar una anècdota, però no ho és; no ho és perquè quan Catalunya, per exemple, fa els seus càlculs atenent les necessitats de no incidir sobre l'efecte hivernacle i calcula la capacitat d'absorció de CO₂ que té mitjançant els boscos, inclou –perquè té una gran importància– totes les funcions fotosintètiques que fa el fitoplàncton. I quan es produeixen aquestes fugues –que se'n produeixen, i tots vostès ho saben–, i que són proporcionals al nombre de vaixells que hi han, aquesta funció fotosintètica desapareix. Per tant, té una incidència ambiental, té una incidència de perillositat, té una incidència sobre la contaminació acústica.

Per tant, nosaltres pensem que, en la situació actual que hi ha a Catalunya, es pot tendir a l'aprofitament òptim de les possibilitats i dels desenvolupaments que es poden produir en les instal·lacions nàutiques ja existents, i que això permet cobrir la demanda prevista, i que això permet mantenir el nostre país dins dels països amb més amarradors de la conca mediterrània i dins d'una oferta raonable, justa i equilibrada, com és la que actualment tenim.

Un altre dels eixos en el qual es substanciava aquesta esmena a la totalitat era tot el que feia referència al municipi i les seves infraestructures. Aquí s'ha avançat força en tota la ponència de la Llei, i, per tant, els elements centrals pels quals quedaven exclosos de l'àmbit municipal els corresponents actes de control preventiu que nosaltres defensàvem, és a dir, vinculats a la llicència municipal, han quedat esmenats, al nostre entendre, i tots els elements de planejament general o d'usos, d'utilitat de les zones portuàries també han estat contemplats. I, per tant, creiem que la feina que s'ha fet a la Ponència en aquesta línia és una feina que ha sigut positiva per a tots els municipis, i també per a la Generalitat de Catalunya i per al conjunt del país. Per tant, no hi incidiré, donat que tenim diverses transaccionals ja acceptades en aquest àmbit.

I, per acabar, el tercer eix, l'eix ambiental. He dit que teníem quaranta-quatre ports. De fet, hi han diferents versions sobre el nombre de ports que hi han; no perquè no se sàpiga comptar quants ports hi han, sinó perquè hi han ports que, a vegades, són tres unitats diferents i es compten com un, o a vegades, en segons quins estudis, hi han ports industrials, com el de Vallcarca, que no surten. Però, diguem, en definitiva, que podríem parlar de quaranta-quatre ports, més quatre que ja està previst que es tirin endavant. Quatre ports que, tots ells, tindran una forta incidència ambiental –tots ells. Tant el del Besòs com el de Badalona –ja ho he citat abans–, situats en una franja de la costa catalana, en la qual, fins i tot, d'aquí a deu anys es preveu que no hi haurà dèficit de cap manera, i dos d'ells, un a Cadaqués i l'altre al delta de l'Ebre, amb una incidència ambiental molt important i amb una problemàtica ambiental molt significativa. No és aquí l'hora de discutir punt per punt, port per port. Però sí que volem dir que aquests quatre ports no són, al nostre entendre, necessitats reals del territori, i que, a més a més, l'impacte ambiental que portaran associat serà molt rellevant.

Els ports actuals a Catalunya han tingut una incidència sobre la dinàmica de sorres i, en conseqüència, sobre la dinàmica de costes molt important. Es preveu en el Pla de ports l'existència d'un mecanisme, el *bypass*, que ens seria igual que fos substituït per un altre, per tal que aquests ports no impedissin la dinàmica pròpia de les sorres. Això no s'ha produït i això ha tingut com a conseqüència que s'han hagut de fer inversions econòmiques importantíssimes per fer el que abans s'anomenaven regeneracions i que ara ja es diuen reposicions, perquè tothom sap que no es regenera res quan s'agafa sorra del mar i es tira a la costa.

Això ha tingut, alhora, una repercussió molt significativa sobre les zones d'alguers i els herbeis de la posidònia, l'única fanerògama que hi ha, marina, a Catalunya i d'una gran importància també i repercussió sobre la pesca, i això ha tingut una repercussió alhora sobre els alevins i el desenvolupament normal de la pesca, que no ha permès que hi hagués, diguem, la dinàmica de poblacions pròpia que s'esperaria de la pesca en condicions normals.

És a dir, l'impacte ambiental que porten associats els ports és important...

El president

Senyor diputat, ha consumit amb escreix el seu temps. Si pogués acabar.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Acabo, acabo, doncs, no parlant gaire del tema ambiental, per haver-me quedat sense temps, però jo només volia dir que nosaltres reclamem que s'apliqui el principi de precaució a l'hora de construir ports, el principi de precaució, que és un principi molt estès en economia: davant d'un grau d'incertesa tan gran com el que tenim en aquest cas més val ser previngut i no construir ports que no construir-los a l'espera que es puguin obrir, si no, no tendrem a la

sostenibilitat, que és la idea motor d'aquest final de segle i, sens dubte, la de principis del segle que ve.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps, per un temps màxim de deu minuts. *(Pausa.)* Perdó, em demana la paraula el senyor Portabella?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, gràcies, senyor president.

El president

Ha consumit el seu temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Però m'he oblidat d'una cosa fonamental, i és que atenent que els diferents arguments que he utilitzat ara per a l'esmena a la totalitat estan reflectits en altres esmenes, no sotmetré a votació l'esmena a la totalitat.

El president

Molt bé. Per tant, en principi, queda retirada, queda retirat el projecte...? *(Pausa.)* Molt bé. No obstant això, a pesar que queda retirat el projecte i no serà sotmès a votació, com que ha sigut defensat, procedeix donar el torn en contra, i per consegüent té la paraula el diputat senyor Camps, per consumir...

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, podia semblar que en el curt interval en què hem coincidit el senyor Portabella i jo a peu d'escó o a peu de tribuna, per ser més exactes, he aconseguit convèncer-lo, i no és així. La retirada de l'esmena a la totalitat, òbviament, respon a unes negociacions que, no tinc cap inconvenient a dir-ho, s'han portat inicialment, i de manera essencial, amb el Partit Popular, en les quals hi ha hagut un diàleg molt aprofundit amb el Partit Socialista; també hi ha hagut un diàleg molt important amb el Grup Mixt, amb el Grup d'Esquerra Republicana i, fins i tot, amb el Grup d'Iniciativa, i no tinc cap inconvenient a dir-ho. *(Pausa.)*

Fins i tot vull dir... *(veus de fons)*, senyor Boada, no se m'enfadi, no se m'enfadi... *(Remor de veus.)* Jo sé, he de dir i he de confessar que el senyor Portabella, salvant tots els ponents, és un home especialment sensibilitzat per tots els temes mediambientals, i evidentment no seré jo qui vulgui discutir-li les funcions de fotosíntesi del fitoplàncton, a més de la dels boscos, perquè és segur que em podria fúmer una rebregada, democràticament parlant.

Ni tampoc li discutiré la importància del tema mediambiental i del creixement sostenible. Ara bé, jo li volia dir: home, els ports no es fan només per als 17.000.000 de turistes que ens visiten i que, efectivament, fan estades de dos, d'un parell de dies, no és so-

lament això; home, els ports també es fan per a la gent que viu i treballa aquí, no dic de Salses a Guardamar, però com a mínim de Portbou a Cases d'Alcanar. *(Remor de veus.)* I aquesta comparança resisteix, senyor Portabella.

Miri, a Catalunya tenim 38 amarratges per quilòmetre quadrat i al Llenguadoc-Rosselló, la nostra Catalunya Nord, de Salses, en tenen 54. I Provença i Alps - Costa Blava ja en tenen 56. Home, efectivament, Andalusia en té 15 només, però potser em convidrà vostè el nivell de la nàutica esportiva a Catalunya és més important. I diu: «és que hi ha massa habitants per barca». Miri, jo li dic que la meua pobra *Guisla*, un llagut de sis metres mal comptats, va carregat fins a l'orla amb gent, i ho entenc en veure els números. Fixi's, a Catalunya tenim 167 habitants per embarcació, algunes francament petites, certament; a França en tenen 63, és a dir, cada 63 francesos té una barca, i nosaltres som 167 només; a Itàlia, 145; al Regne Unit, 28 habitants -cada 28 anglesos, cada 28 britànics, per ser exactes, té una barca-; a Holanda, 40, i a Suècia 44. Home, evidentment, superem el nivell d'Espanya perquè ells només en tenen 240 per habitant, però m'ha d'admetre que a Castella endins és força difícil navegar!

Per tant, tenir 167 habitants per barca, home, és una mitjana que haurem de superar i l'haurem de superar perquè el creixement, senyor Portabella, implica que molt possiblement ens trobem amb un dèficit d'amarratges, i vostè quan em plantejava -i em plantejaven els altres grups també, però vostè especialment- una moratòria, home, jo li he de dir que una moratòria de deu anys o una moratòria..., és una moratòria per sempre, eh? Qui sap d'aquí a deu anys! Ara jo li poso, li prenc la consciència de dir: «Escolti, com un legislador pot legislar a deu anys?». És molt difícil preveure les circumstàncies socioeconòmiques que es produiran d'aquí a deu anys i el legislador jo crec que ha de ser més prudent o més modest, per ser exactes.

Home, jo li he ofert una transaccional ampliant la que ja s'havia fet amb altres grups, que a mi em sembla de tot punt acceptable. Es tracta d'una moratòria de tres anys. Pensi que d'aquí a un any farem el Pla de ports i que realment podrem veure com es desenvolupa. Hi ha un compromís a la Llei assumit. Una moratòria de tres anys, que es prorroga de manera pràcticament automàtica a dos més, si no és que hi concorrin un informe tècnic i la concurrència d'uns informes sobirans del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i a més a més coincidents amb els de Medi Ambient, a mi em sembla que és una transaccional suficient perquè vostè, efectivament, pugui acceptar-la i pugui realment afegir-se amb aquestes noves precisions a les que ja havíem establert amb altres grups.

Jo voldria dir-li també..., no vull entrar en el tema dels problemes de què vostè ha parlat, de les sorres, i dels problemes de què vostè ha parlat d'altres atacs mediambientals, ni tan sols dels ports que vostè ha citat, perquè, és clar, aquest no és el tema de la llei, no és el tema de la llei parlar de quins ports es faran i quins no; és una cosa que queda definida en el Pla de ports que es farà.

Jo he de dir-li que hem arribat a un consens –i en parlarem al llarg del debat– molt important en salvaguardar les competències municipals i sobretot les competències sobre la problemàtica mediambiental, i fins i tot, si m'apura, tot el tema de sorres depèn moltes vegades també dels concessionaris.

Home, la nova legislació imposa unes condicions força dures pel que fa a la pròrroga i renovació de concessions i el compliment del plec de clàusules que van donar lloc al contracte concessional en aquests moments té una certa incidència i serà molt i molt difícil que concessionaris en el futur, després de l'aprovació d'aquesta Llei, puguin simplement saltar-se a la torera el plec de clàusules concessionals quan realment se'ls imposa, per exemple, la construcció d'algun espigó o d'alguna retenció de sorres.

Jo confio que, realment, aquesta nova Llei permetrà fer allò que vostè deia i que, efectivament, ha de fer: un creixement sostenible, que realment no malmeti, des del punt de vista mediambiental, el litoral català, però que també en permeti una utilització correcta i adequada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden fixar la posició els grups. Pel Grup Mixt no es fixa posició? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds no es fixa posició? (*Pausa.*) Pel Grup Popular, tampoc? (*Pausa.*) Pel Grup Socialista, tampoc?

Com que ha sigut retirada l'esmena a la totalitat, passem ara a la defensa de les esmenes per ordre de presentació.

Per defensar l'esmena número 2, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Defensarem, en primer lloc, les esmenes 2, 3 i 4, que tenen un sentit comú..., un fil conductor, perdó, que és el tema de les marines interiors, esmenes que s'afegeixen a les més de quaranta que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que ha significat un treball important, malgrat que el conseller de Política Territorial, el senyor Macias, no hagi cregut convenient agrair l'aportació i el treball que ha fet el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i en concret el diputat que els parla, i jo li aplicaria aquell refrany, que en ser en castellà no sé la traducció en català, que diu: «lo cortés no quita lo valiente».

I certament, nosaltres tenim una oposició, que ara explicarem, a aquesta Llei, a parts d'aquesta llei, però això no vol dir que no mereixem l'agraïment pel treball fet, com –evidentment– la resta de grups. És possible que hagi estat un lapsus, però en tot cas que quedi clara també la nostra posició en aquest tema.

Bé, les esmenes a què jo els feia referència, les esmenes 2, 3 i 4, parlen de la necessitat que les marines interiors no estiguin regulades en la Llei de ports de la Generalitat i que es prohibeixi la construcció o ampliació d'instal·lacions d'aquest tipus. Les raons? Les marines, des del nostre punt de vista, no són instal·lacions portuàries, fins i tot en la definició de marines que preveu la llei es deixa molt clara la seva funció; aquesta és la definició: «S'entén per marina interior el conjunt d'obres i d'instal·lacions necessàries per a comunicar permanentment el mar territorial amb terrenys interiors de propietat privada o de l'Administració pública urbanitzats o susceptibles d'urbanització a través d'una xarxa de canals, amb la finalitat de permetre la navegació de les embarcacions esportives a peu de parcel·la, dins el marc d'una urbanització marítimoterrestre.» Em sembla que aquesta és, veritablement, la funció de les marines, la finalitat d'urbanitzar i desenvolupar promocions urbanístiques. No té res a veure amb cap funció de port, de port esportiu, de dàrsena nauticopesquera, sinó que veritablement, darrere d'ell, hi ha una promoció urbanística. Un exemple actual seria el projecte del canal-port de Badalona, aquest seria un exemple claríssim de què veritablement vol una marina o què pretén una marina, que vol fer entrar el mar fins a la zona del gorg i preveu la construcció –i aquí està la gràcia– de 2.000 nous habitatges, centres comercials, restaurants, aparcaments, etcètera, tots adreçats, la major part d'ells, a sectors de la població anomenats d'alt *standing*. No té res a veure amb un port esportiu, no té res a veure amb les definicions que feia també el ponent de Convergència i Unió en relació amb el foment de la nàutica esportiva. Aquí únicament és el foment dels interessos d'uns pocs, dels beneficis d'uns pocs, generalment relacionats amb operacions urbanístiques.

Llavors, no té cap sentit regular les marines interiors en la llei de ports de la Generalitat. A més a més, l'impacte sobre el medi natural i el seu entorn és crític d'una marina. Sovint les marines se situen ocupant el llit del riu –hi ha un projecte que pretén a la zona de Deltebre fer una marina aprofitant el delta de l'Ebre– o, a més a més, també ocupa zones humides, precisament les que necessiten més protecció; l'exemple, ja és clar, a Empuriabrava, a la zona dels aiguamolls de l'Empordà, on ha destrossat, claríssimament, un paratge importantíssim, que per fi s'ha pogut protegir i s'ha pogut recuperar en part, però aquella destrossa és terrible, allà al mig, aquella operació, que és únicament i exclusivament una operació urbanística, o fins i tot, també, la del costat, de Santa Margarida, també, a la zona de Roses, a la badia de Roses.

Per totes aquestes qüestions, el nostre Grup, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, creu que les marines interiors s'han de regular mitjançant una llei pròpia que eviti i paralitzi aquestes agressions al litoral català creant un nou marc de regulació que tingui com a eixos bàsics el respecte als sistemes costaners i fluvials, i l'aplicació de veritables polítiques sostenibles. El nostre Grup ha preparat una proposició de llei per a la regulació de les marines interiors de Catalunya, que hem presentat, on es reflecteixen totes aquestes qüestions, i que per aquesta raó les esmenes nostres anaven

5110

a eliminar les marines interiors de la Llei de ports de la Generalitat. En aquesta Proposició de llei, a grans trets, doncs, prohibim la construcció de noves marines –per les qüestions que ja he dit, perquè estan relacionades, a més a més, amb operacions urbanístiques i és un atemptat molt crític al medi ambient i, sobretot, a les zones humides i als llits dels rius– i, a més a més, amb aquesta Llei, el que fem és prohibir..., i, a més a més, les que actualment estan en tramitació, que tampoc es puguin desenvolupar. A més a més, aquesta Proposició de llei regula el règim jurídic de les existents, i es proposa –i això em sembla que és un element important– un pla de transformació d'aquestes instal·lacions en usos més sostenibles, perquè en aquests moments, per exemple, a Santa Margarida, no s'utilitza absolutament per a res, malgrat haver-hi una estructura, allà, nàutica.

A més a més –i per últim–, la Federació de Municipis de Catalunya, també, en un dels seus informes, deixa clar que els canals i les marines interiors no poden ser tractats com a ports, i també la Federació de Municipis diu, doncs, que s'haurien de tractar en una altra llei, de diferent manera, no pas en la Llei de ports de la Generalitat.

Per totes aquestes qüestions, nosaltres demanem en les esmenes 2, 3 i 4 la supressió de les marines interiors a la Llei de ports, i la creació o la promulgació d'una llei per a la regulació de les marines interiors a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Home, en una llei com la que fem, pretendre suprimir les marines interiors de la Llei és una miqueta fort. Jo només li demano que es llegeixi –i vostè ho ha fet, en part, senyor Boada– la definició que, de marina interior, la Llei... *(Pausa.)* Per cert, deixi'm fer un incís. El conseller, quan ha parlat en la presentació de la Llei, ha parlat de les transaccions, no únicament amb els tres grups que n'ha citat el nom del ponent, sinó amb els altres grups parlamentaris. I jo, si m'ho permet –que, evidentment, no tinc ni la «prestància», ni l'autoritat, ni el «mando», ni el govern del conseller–, li he agraït especialment que fins i tot amb vostè –i recordo la frase– hi havíem arribat, a transaccions. En algunes ha estat impossible –en algunes ha estat impossible–, entre altres coses..., com aquesta, les marines interiors. N'hi han dues, a Catalunya: la d'Empuriabrava i la de Santa Margarida. Miri, no les podem fer desaparèixer amb vareta màgica. Convergència i Unió, el Govern de Convergència i Unió, em diuen que mana molt, però fer-les desaparèixer amb vareta màgica, no ho podem fer. El que podem fer és regular-les de bell nou, i fer, per exemple, un règim duríssim pel que fa a les noves concessions.

Jo li demano que vostè, sincerament, amb tota honestat –no ara, quan vulgui–, es llegeixi l'article 96 i

concordants de la Llei; hi ha tot el que regula les noves concessions de ports artificials. Home, en aquestes esmenes, n'hi han de seves, també. Vostè ha contribuït –i em sembla molt bé–, el seu Grup, i vostè, amb els altres ponents, a endurir les condicions de nova concessió de ports. I em sembla bé. I ho hem acceptat. I tots els grups de la cambra –especialment el Grup Popular, que havia fet greus esmenes en aquest tema; també el Grup Socialista, si no ho recordo malament– hem redactat una transaccional, que ara s'ha incorporat com a transitòria tercera, home!, que jo em permeto llegir-li: «Sens perjudici de les competències municipals, pel que fa a urbanitzacions marítimoterrestres» –vol dir que és els ajuntaments–, «la regulació de domini públic portuari, els dics d'abric, la bocana, els canals d'entrada, la xarxa de canals interiors, amb les seves aigües, els reclaus...» –per cert, diu «reclams»; és una..., el «reclau» és l'entrada de la parcel·la o entrants de parcel·la, la franja de servei nàutic–, totes aquestes instal·lacions necessàries seran regulades amb un reglament específic, segurament molt semblant al que vostè proposa per llei. És possible; però, en tot cas, haurà de seguir què? Haurà de seguir la llei marc, si vostè m'apura, que condiciona l'aprovació de nous ports artificials. Per tant, aquest reglament que reguli tot això..., i així ho han entès..., no el ponent de Convergència i Unió: els altres ponents han entès que amb aquesta especificació, que delimita i salva les competències municipals, i obliga a fer un reglament específic de tots aquells detalls de les marines interiors, a través del marc, de la llei marc en què es representa l'article 96 per als nous ports artificials, era una garantia més que suficient per poder acceptar...

I em diu: «És que Santa Margarida, a Roses, no funciona.» Segurament té raó –segurament té raó. Ara, pensi que hi ha un tràmit de legalització de les que ja són existents, també, en la Llei, i que té unes gravíssimes conseqüències si no es procedeix a aquesta legalització. Home!, el que ha de fer el legislador, el que ha de fer la Llei, per via de disposició transitòria, és contemplar un fet existent, i no dir: «Dinamitem-la, o fem-la desaparèixer amb la vareta màgica.» Obliguem a unes legalitzacions, imposablem unes condicions duríssimes per si se'n vol fer una altra. Però, és clar, en el que em sembla que hi ha una certa contradicció, senyor Boada, és que vostè participi activament, com tots els ponents, en la redacció de les condicions i a endurir aquestes condicions –i hi estem d'acord, i ho hem admès–, amb la legalització de les marines interiors i amb la possibilitat d'endurir el règim de nova construcció, si és que algun dia se'n fa, i, en canvi, llavors, em vulgui suprimir les que hi han i em mantingui aquestes tres esmenes. Evidentment, sobiranament, vostè ho pot fer, però jo li demanaria, sincerament, en funció de la seva participació en les esmenes transaccionals que endureixen el tema, li demano que retiri aquestes esmenes, perquè la postura –entenc jo, i puc estar molt equivocat– és contradictòria. Òbviament, ningú li discutirà –i no seré jo pas qui ho faci– la possibilitat que vostè les sotmeti a votació.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena número 5, del Grup Socialista, i les que hagi de defensar, té la paraula el diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, si m'ho permet, agruparia un paquet important d'esmenes, que serien l'esmena número 5, la 7, la 10, l'11, la 12, la 14, la 42, la 43, la 44, la 45, la 46, la 47 i la 48. Senyor president, quin temps tinc, per defensar aquestes esmenes?

El president

Quinze minuts, vinga.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Ho torno a dir? (*Pausa.*) La 5, la 7, la 10, l'11...

El president

A poc a poc.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

5, 7, 10, 11, 12, 14, 42, 43, 44, 45, 46, 47 i 48.

El president

La 44 no pot ser, perquè és del Grup Mixt. (*Veus de fons. Pausa.*) I esmenes que vostè ha citat formen part de les transaccionals que han arribat a la Mesa.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

D'acord, d'acord...

El president

Ja ho dirà?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, sí.

El president

D'acord.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, de quin temps dispo?

El president

Quinze minuts.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, gràcies. No, és que aprofitaré aquest torn de defensa d'aquestes esmenes per fer una intervenció de defensa de les esmenes, però, alhora, de defensa de les posicions del Grup Socialista. Queden dos blocs importants, però que els defensarem amb més concreció en les esmenes concretes.

El Grup Socialista ha intervingut de manera important en aquesta Llei, i creu que, després del treball de la

Comissió i de la Ponència, doncs, és una llei que ha canviat d'una manera substancial, i que creiem que ha sigut fruit del treball de tots. I quines són les aportacions fonamentals del Grup Socialista a aquesta Llei, o aquells temes en els quals nosaltres hem volgut fer èmfasi? Jo els he dividit en cinc temes.

El primer, el de garantir una planificació adequada i la protecció del medi, és a dir, una planificació adequada dels ports a Catalunya i protegir el medi. En aquest sentit, a mi em sembla que és molt important tota la determinació de com s'ha d'elaborar tot el nou pla de ports esportius, perquè serà l'eix que ens dirà quina política portuària hem de fer a Catalunya, quins ports es poden fer, quins no es poden fer, i on es poden fer i on no es poden fer, i en quines condicions. Per tant, el pla de ports serà una peça clau en el futur. I hem fixat, en aquest Projecte de llei, que el pla de ports s'ha d'elaborar en un any. I a més hem incorporat que aquest pla de ports s'ha d'haver fet justificant que els nous ports tinguin viabilitat econòmica i tinguin idoneïtat ambiental. Em sembla que això és fonamental, perquè hem aconseguit que els nous ports, quan presentin la seva sol·licitud, doncs, justifiquin un equilibri entre l'oferta i la demanda, i que no passi com en algun cas ha succeït, com pot ser el cas de Mataró, que no funciona el port i queda en un estat que, si no és perquè les administracions –la Generalitat i l'Ajuntament– se n'han fet càrrec, aquest port estaria en un estat de semiruïna.

Per tant, la justificació econòmica dels nous ports és molt important, i la idoneïtat ambiental d'aquests ports també. I en aquest cas, en el sentit de dir: «Fem un pla de ports en un any», també ens sembla fonamental que s'hagi impulsat una moratòria, que inicialment és de tres anys, i que, en les paraules del diputat senyor Portabella, ell demanava de deu anys, i que em sembla que arribarem, finalment, a una proposta de transacció, entre tots plegats, de tres anys més dos d'una pròrroga possible; ens sembla que aquesta moratòria permetrà, amb tranquil·litat, veure quin és l'estat de la qüestió dels ports a Catalunya.

I el senyor Portabella ens deia que hi ha un estudi de la Generalitat sobre el pla de ports esportius, fet pel Centre d'Estudis de la Planificació, i és cert. I aquest estudi, que, com ens ha dit també el conseller, ens indica que hi ha unes zones de Catalunya on hi ha un cert equilibri entre l'oferta i la demanda –a la zona nord, a la Costa Brava, fonamentalment–, una zona que no ho és tant, que hi ha més oferta –que és la zona centre–, doncs, també ens diu –també ens diu– que el futur dels ports s'ha de situar que aquests ports tinguin una més llarga vida al llarg de l'any, és a dir que no sigui utilitzat només en temporada d'estiu, com també algun diputat deia, sinó que pogués ser utilitzat tot l'any. I, perquè això sigui així, es diu que aquests ports s'han d'anar preveient al més a la vora possible de les grans ciutats. I és per això que el Grup Socialista, en l'esmena de la moratòria, ha cregut important preservar aquells ports que s'estan ja estudiant i projectant, com és el port del Besòs, en l'àmbit del territori de la conurbació barcelonina.

Per tant, d'acord amb la planificació portuària, d'acord amb la defensa mediambiental, i ens sembla que la

moratòria és important, de tres anys –i de cinc anys encara serà més important–, i permetem que es puguin fer aquells ports que estan en marxa i en un procés molt avançat de tramitació, i això vol dir també que es puguin fer les remodelacions d'aquests ports que siguin necessaris. Per exemple, jo he dit: «Cal fer el port del Besòs»; però a mi em sembla tan important com fer el port del Besòs que, finalment, el port de Sant Feliu de Guíxols, el puguem transformar. Per tant, aquesta Llei preveu una moratòria, però aquesta moratòria permet els ports que s'estan tramitant i la remodelació de ports que en aquests moments, doncs, ho necessitin.

El segon àmbit d'esmenes del Grup Socialista ha estat la defensa de les competències municipals. En aquest sentit, la Comissió de Ports de Catalunya, fins ara, ha actuat –almenys des de molts municipis s'ha tingut aquesta percepció– com una autonomia dins el municipi, com un Gibraltar dins del municipi. És a dir, el que es feia en el port era competència de la Comissió de Ports, però no era competència del municipi. Jo crec que aquesta Llei això ho resol. Caldrà que hi hagi una ferma relació, interrelació, entre el port i el municipi. Port i municipi són dos elements que van lligats, que van imbricats. I com es garanteix això? A través del planejament urbanístic i a través del Pla especial de desenvolupament del sistema portuari.

El planejament urbanístic ha de fer la definició de quin és el model de ciutat, on va el port i les característiques fonamentals d'aquest port, i el pla especial ha de facilitar, doncs, totes les connexions del port amb la ciutat, les connexions viàries, però, alhora, ha de definir quins volums volem en aquest port, quines activitats volem en aquest port: les activitats portuàries i altres, que aquesta Llei –això és important i també ho vull reconèixer– recull la possibilitat que els ports siguin centres d'activitat econòmica, no solament portuària sinó d'activitat econòmica: lúdica, comercial, turística, com es fa al Port Vell de Barcelona o com es fa al Port Olímpic. I a mi em sembla que és important per als municipis que els ports també tinguin aquesta possibilitat d'activitat econòmica. Per tant, a partir d'ara la connexió entre municipi i port està assegurada. Ja intervindrà més en el tema de les competències municipals, perquè el Grup Socialista manté una esmena que defensaré més endavant.

El tercer paquet d'esmenes que hem presentat, moltes de les quals se'ns han acceptat, és un paquet que jo anomenaria de tipus administratiu, però que és important: hem volgut reforçar el paper del Departament i de la Direcció General de Ports i Costes. I hem volgut concretar quines són les funcions de l'empresa que avui es crea, aquesta empresa que en direm Ports de la Generalitat de Catalunya. I fins i tot hem impulsat un canvi de nom d'aquesta empresa. Aquesta empresa inicialment es deia Ports de Catalunya i ara es diu Ports de la Generalitat de Catalunya. I això no és menor. No és menor perquè a Catalunya hi ha molts de ports: ports d'interès general de l'Estat –el de Tarragona i el de Barcelona–, hi ha ports que fins ara estaven a la Comissió de Ports –des de Portbou, Palamós, Sant Feliu, Roses, Arenys, Vilanova..., els que vulguin, el port dels Alfacs, etcètera–, però hi ha tota una altra sèrie de ports

concessionats que no són *de* la Generalitat de Catalunya. I aquests ports no són gestionats per aquesta empresa sinó que són gestionats per empreses que en tenen la concessió. Per tant, és important que concretem: hi ha una Direcció General de Ports, que té les competències de la Generalitat en matèria de ports i que tutela aquests ports concessionats i els que gestiona directament, i hi ha una empresa que es diu Ports de la Generalitat de Catalunya, que exerceix la gestió d'aquests ports dels quals la Generalitat, doncs, li dóna la gestió directa. Ens sembla que és important aquesta concreció de quines són les competències de la Direcció General i de Ports de la Generalitat de Catalunya.

Un quart paquet que també ens sembla significatiu és el dels drets dels treballadors. Hi havia un paquet d'esmenes del Grup Socialista per assegurar que a aquells treballadors, funcionaris o treballadors laborals, que estan en aquests moments en la Comissió de Ports i que hagin d'anar, si volen, a la nova empresa Ports de la Generalitat de Catalunya se'ls garanteixin els seus drets. I això en les esmenes recollides queda clar que els funcionaris podran optar per quedar-s'hi o anar a la nova empresa, i igualment els treballadors laborals, i se'ls reconeixeran els drets. Per això, això és important.

El cinquè paquet és el de la defensa dels usuaris i dels consumidors, i aquí hi ha tot un paquet d'esmenes en les quals voldria insistir en aquests moments. Defensa dels usuaris. Per què? Perquè aquesta Llei ens diu que seran els recursos d'aquesta empresa que creem les tarifes dels serveis que presti directament, que tenen la consideració de preus privats. I el Grup Socialista insisteix que caldria que aquestes tarifes no tinguessin aquesta consideració de preus privats, sinó que tinguessin la qualificació de taxa.

I això no és un tema menor, és un tema important. Per què? Perquè si els donem la característica de taxa podrem intervenir més en la definició dels grans trets d'aquests preus. S'han d'aprovar per llei, aquests preus, i els coneixerem millor i, a més, com a taxa, només podrem aprovar un cost que sigui igual o un preu que sigui igual al cost del servei. Per tant, no podrem obtenir un benefici amb aquesta tarifa. Ens ajustarem més al que els usuaris volen; per determinat servei: tal cost, tal taxa. Si és un preu privat queda més lliure, i, per tant, a nosaltres ens sembla que hauríem d'insistir, tal com diu la Llei de taxes de la Generalitat, que això és una taxa. Perquè, a més, els ports..., en cada municipi on hi ha un port sol haver-n'hi un, no n'hi ha diversos. I, per tant, aquest servei s'exerceix gairebé, podríem dir, en règim de monopoli; si bé és certa una cosa: que, de ports, n'hi ha molts a tota la costa i, per tant, si tu no vas a Portbou pots anar a Roses, si no vas a Roses pots anar a Empuriabrava però, en el municipi concret, doncs, hi ha un sol port i, per tant, hi ha aquest règim de monopoli.

Per tant, nosaltres, senyor Camps, insistiríem en la possibilitat que vostès es pensessin aquest tema de si això ha de ser preu privat o ha de ser una taxa, i nosaltres hauríem tingut el recurs de portar això al Consell Consultiu, perquè ens sembla que, vist el diàleg que hi ha hagut en aquesta Llei, impedir, per un tema concret com aquest, la tramitació d'aquesta Llei era fer un lleig

a la voluntat de negociació que hi havia hagut. I, per tant, encara mantenim aquestes esmenes, però els fem una recomanació, una petició de dir: a voluntat pròpia, el Govern, la Direcció General de Ports i Transports, que consulti aquest tema al Consell Consultiu per veure qui té la raó i que, doncs, quan vostès aprovin aquests preus privats, no hàgim d'anar nosaltres al Consell Consultiu. Per tant, els demanàrem que ho poguessin fer.

I aquí hi ha un element que també els voldríem recordar, senyor Camps, que és que hi ha una disposició derogatòria que deroga les tarifes fins ara vigents. I, per tant, en tot el temps que ara tindrem de tramitació d'aquesta Llei de constitució de l'empresa de Ports de la Generalitat, que no sé quant pot tardar –tres mesos, sis mesos–, si deroguem avui aquests preus vigents, mentrestant estarem cobrant uns preus que no tindran suport legal. Per tant, em sembla que en aquest paquet hauríem de contemplar també la possibilitat de modificar aquesta disposició derogatòria.

Hi ha un altre tema que no forma part ja d'aquest paquet que he apuntat de sistemes globals, del Grup Socialista, en aquesta Llei, que és un tema molt concret, que fa referència a la necessitat que hi hagi una major participació en els òrgans de govern d'aquestes empreses, i continua viva una esmena..., ja hem millorat en altres articles la composició dels òrgans de govern de l'empresa Ports de la Generalitat, però queda pendent el tema del Consell d'Administració. Nosaltres els proposàvem que hi hagués un terç del Govern de la Generalitat, un terç del món municipal i un terç dels sectors comercials, pesquers, nàutics, la Cambra de Comerç, etcètera. Esperem que aquesta esmena també sigui contemplada o que sigui, d'alguna manera, millorada o transaccionada.

I, finalment, en la primera esmena que havíem de defensar, que és la dels ports naturals, dir-li, senyor Camps, que en aquesta Llei el que defensem són els ports: mirem com s'han de construir, com s'han de concedir, com han de respectar el medi ambient, com hem de procurar defensar els interessos dels usuaris, etcètera, etcètera. A nosaltres ens sembla que hi ha un element que vostès introdueixen en aquesta Llei que són el que vostès anomenen ports naturals.

Pel Grup Socialista, els ports naturals, que sí que és una realitat que existeixen: llocs, sobretot a la Costa Brava, on hi ha camps de boies i que això és fruit d'una transacció comercial. No ho sé..., Llafranc, Calella, sa Riera, sa Tuna, Aiguablava, milers de cales estan plenes d'aquests camps, i això aquesta Llei ho vol regular, però a nosaltres ens sembla que és donar-li carta de naturalesa. Aquest fet és una anormalitat a la costa, no pot ser que tinguem totes les nostres cales plenes de camps de boies, que, a més, el que fan és anar arrossegant-se per terra i, per tant, destruint aquestes praderies que hi ha de posidònies. A nosaltres ens sembla que no és bo que això ho contemplem en aquesta Llei, si bé reconeixem que cal regular aquestes transaccions comercials que es fan a partir que surts d'aquests camps de boies.

Per tant, aquestes són les esmenes que avui he defensat, els grans temes que el Grup Socialista ha presentat, insistint en la planificació portuària, la moratòria, la defensa del medi ambient, les competències municipals, la defensa dels usuaris i la defensa dels treballadors.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps, per un temps igual al que ha tingut el diputat que ha presentat les esmenes.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. És cert, senyor Nadal, que moltes vegades, precisament els grups parlamentaris –amb tots n'hi ha hagut, dic, una vegada més–, els grups parlamentaris amb els quals precisament el diàleg ha estat més aprofundit –per exemple amb el Grup Popular i amb vostès–, precisament per això, dóna la sensació que no hi hagin presentat esmenes, i és que, precisament, se n'han transaccionat moltes i moltes, i no tan sols és això, sinó que jo ara n'hi oferiré de noves, de transaccionals. Deixi'm arribar, abans que me'n descuidi per..., em sembla que és l'única d'aquest grup que vostè ha citat, l'única que quedaria viva després de les transaccionals, si vostè, evidentment, les accepta tal com les hi oferiré.

Em sembla que és del tema dels camps de boies dels ports naturals. Home, jo comprenc –jo comprenc– que moltes vegades la situació del mort amb la boia per poder enganxar o amarrar la barca provoca un entorpidiment, però també cal veure que... *(Pausa.)* És clar, em fa senyals, em fan senyals, molts diputats, de dir: «Home, i..., escolteu, on la posarien, no la deixarien pas en plena mar?» Hi han llocs en què –si vostè m'«apura» i li faré l'argument, jo comprenc que demagògic, eh?– l'existència d'un camp de boies, que és un ancoratge de temporada, salva la previsible necessitat de fer-hi un port artificial. En molts i molts municipis, en moltes cales de la Costa Brava ens podríem trobar, doncs, amb un port artificial si no tinguéssim la possibilitat, de juny a setembre, de posar-hi uns morts i de posar-hi unes boies.

Home!, i la Llei és clar que ho ha de preveure, és clar que la Llei de ports ho ha de preveure; entre d'altres coses perquè no es pensin que els camps de boies i els ancoratges de temporada, pel fet que tinguin una durada curta, poden posar-se on ens plagui. Obviament hi ha uns informes molt preceptius de la marina mercant, no poden pas situar al mig del port de Barcelona –per dir un exemple estúpid– un camp de boies, ni en el camí de l'entrada a la bocana, ni en llocs inadequats.

Per tant, a mi em sembla que, senyor Nadal, jo crec que aquesta esmena podria ser eventualment retirada, atès que la Llei contempla d'una forma molt clara les previsions de temporalitat, la salvaguarda de les competències municipals i, a més, sobretot, els informes, en aquest cas, de la marina mercant.

5114

Vaig a l'altre grup d'esmenes. Miri, és un tema que certament, certament, a aquest ponent concretament se li han ofert dubtes. És el tema que vostè plantejava: les tarifes portuàries són taxes o poden ser preus privats? Jo vaig tenir els meus dubtes inicials, i és cert, i dubtes que fins i tot vam compartir amb el..., no dic amb el seu coponent, però almenys amb un company, com vostè, entès en aquests temes com el senyor Martí Carnicer. Jo vaig discutir-ho amb tots els grups; tanmateix els estudis i els dictàmens que ha sol·licitat la Conselleria en el moment d'escollar, en el moment de preparar aquesta Llei, ens situen en el convenciment –evidentment que podem estar equivocats, senyor Nadal– que les tarifes portuàries són contraprestacions per serveis portuaris que són prestats en règim de dret privat. Vostè sap que Ports de la Generalitat és una empresa pública catalana però regida pel dret privat, i, per tant, tenen caràcter de preus privats. En fi, no són prestacions patrimonials públiques i no podem confondre els serveis portuaris amb l'activitat prestacional que els fa possible. Aquest em sembla que és un tema molt important.

Crec que se salva en la Llei que la utilització del domini públic portuari, el tema de cànons, efectivament, té un altre tipus de tractament, i hem fet..., vostè recordarà que arran de la sentència del Tribunal Constitucional de 28 de febrer, o 25 de febrer de 1998, que ens ha caigut en plena discussió de la Llei, hem hagut de modificar, fins i tot, si no ho recordo malament, l'article 58. I és cert, per exemple, que hem tingut aquests dubtes; ara, la contraprestació pels serveis prestats en règim de dret privat per Ports de la Generalitat entenem sincerament –entenem sincerament– que no està compresa en l'àmbit de la Llei de taxes de la Generalitat.

Home, a mi em sembla que, d'alguna manera, encara que no vulguem fer paral·lelismes, la mateixa Llei de ports i marina mercant, la Llei de ports estatal i marina mercant ha passat el filtre del Tribunal Constitucional. No estic en absolut dient que el Dictamen del Consell Consultiu no fos un bon sistema de sortir de dubtes, i jo li dic, i jo suggeriré tant a la Conselleria d'Economia i Finances com a la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, que potser seria bo això que suggereix vostè. També he de dir-li que l'estudi en què han participat tècnics i assessors jurídics de la mateixa Conselleria i d'altres departaments de la Generalitat i, si m'apura vostè, ja, per no ser sectari escombrant cap a casa, la mateixa sentència del Tribunal Constitucional, que filtra la possible inconstitucionalitat de la Llei de ports de l'Estat i marina mercant, ens tranquil·litzen en aquest tema. Això sí, vostè té raó en una cosa, és en el tema del dret temporal que podria veure's afectat. I és bo, i jo li ofereixo una transaccional, que afectaria les esmenes 10, 11, 12 –en fi, ja la hi he passat abans–, en què se suprimiria la disposició derogatòria segona, que permetria mantenir vigent el règim pel fet que demà, o quan sigui a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, encara no estigui en funcionament l'empresa que creem, aquesta no estigui en funcionament, es puguin seguir cobrant les tarifes. Aquesta seria la transaccional sobre la qual, per no cansar l'atenció de les senyores i senyors diputats, no em faig més explícit.

També li oferiria una altra transaccional que implicaria la retirada de la seva esmena 46. Vostè em parlava –estem parlant dels òrgans de la nova societat Ports de la Generalitat–, em deia: «en representació de Ports de la Generalitat i en representació dels municipis hi han d'haver vocals que els representin, en forma d'un terç, un terç, un terç». Home, a mi em sembla que podríem, per exemple, arribar a una transaccional en la qual es reduís el nombre de vocals designats: pels Ports de la Generalitat en serien dos; designats per l'autoritat de la Direcció General de Ports en seria un, i pels municipis en els quals hi hagi situats ports podríem nomenar-ne dos. Tots els altres que vostè cita ja tenen cabuda dintre del Consell de Govern i en aquest Consell de Govern fixi's que hem inclòs una sèrie de transaccions, amb vostè mateix i amb altres grups. Potser aquesta esmena podria ser acceptable i ens permetria superar l'esmena 46.

Jo no sé si em deixo alguna esmena més, però, en concret, jo diria que les he repassat totes. En tot cas, en la votació d'aquestes transaccionals entenc que, de les esmenes que vostè ha defensat, només quedaria viva la 5, si no ho he entès malament, que és el camp de boies, i, encara, d'aquesta li demano que ho reconsideri.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les transaccionals, té la paraula el diputat senyor Nadal. Des de l'escó mateix?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Per dir que acceptem les transaccionals. I només un comentari per a vostè mateix i per a la direcció del debat: que la segona esmena transaccional que ha ofert el senyor Jaume Camps fa referència a l'esmena número 7 del Dictamen de Comissió; no a la 46, sinó a la número 7.

El president

Em pot precisar les esmenes que acceptant les transaccionals queden retirades?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Senyor president, queda viva només l'esmena número 5.

El president

Només l'esmena número 5.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Queda viva. L'esmena número 7 queda transaccionada per aquest tema de la composició del consell d'administració, i les que quedarien també retirades en funció de la transacció de la supressió de la derogatòria, en el seu segon apartat, serien les esmenes 10, 11, 12, 14, 42 –aquí hi ha aquest dubte de si hi ha alguna esmena, aquesta dels socialistes o no–, 43, 45, 46, 47 i 48.

El president

Molt bé, moltes gràcies. El senyor secretari primer de la Mesa donarà lectura a les transaccionals que afecten les esmenes presentades pel Grup Socialista.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Aquestes dues esmenes transaccionals diuen el següent: la primera que, com indicava el senyor Nadal, afecta les esmenes 10, 11, 12, 14, 43, 45, 46, 47 i 48, consistiria en la supressió de l'apartat 2 de les disposicions derogatòries. Per tant, després d'aquesta supressió, el text corresponent diria així: «Disposició derogatòria. Queda derogada la Llei 4/1982, del 5 d'abril, de creació de la Comissió de Ports de la Generalitat. Igualment, queda derogada qualsevol disposició de rang igual o inferior que s'oposi al que estableix aquesta Llei.» En coherència amb aquesta disposició transitòria, s'hauria de suprimir el plural del títol, supressió del número 1, perquè quedaria tema únic, el tema vigent, i, finalment, supressió de tot l'apartat 2, que figurava com a disposició derogatòria segona.

I, pel que fa a l'altra esmena, la que afecta, com deia el senyor Nadal, l'esmena número 7 del Dictamen -46, que deia el senyor Jaume Camps, que és numeració de Ponència-, diria així: «Nova redacció de la lletra d de l'article 12: «Cinc vocals, dels quals dos són designats en representació de Ports de la Generalitat; un, en representació de la Direcció General competent en matèria de ports, i dos, en representació dels municipis en el terme municipal dels quals hi hagi situats ports adscrits a l'entitat Ports de la Generalitat. Reglamentàriament, es determinarà la forma d'elecció dels diferents vocals»».

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Correspon ara intervenir de nou al diputat senyor Boada per a l'esmena número 6. Ja saben que al debat s'hi van incorporant d'acord amb la presentació de les esmenes. Senyor Boada, la número 6 i aquelles que, a més, vulgui defensar. Si em diu quines són, li donaré el temps.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí: la número 6, la número 15, la número 20 i les números 34, 40 i 41.

El president

Endavant. Amb deu minuts en té prou?

El Sr. Boada i Masoliver

No ho sé...

El president

O en vol quinze?

El Sr. Boada i Masoliver

Quinze, posi'n quinze, per si de cas. *(Rialles.)*

El president

És que per esmena hi ha deu minuts, reglamentàriament.

El Sr. Boada i Masoliver

Amb quinze em sembla que faré.

El president

Endavant.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Aquestes esmenes a què faré referència ara tenen un caire municipalista, ja que el Grup d'Iniciativa - Els Verds ha presentat tot un seguit d'esmenes importants per tal d'ampliar els aspectes de participació i control per part del municipi en totes aquestes obres portuàries.

Al llarg del debat de la Ponència, en Comissió, i ara, també, en Ple, mitjançant transaccional -que en parlaré-, hem intentat que siguin acceptades -i així ha estat- pel ponent de Convergència i Unió. Com ha dit ell abans, fins i tot també amb Iniciativa per Catalunya - Els Verds es pot transaccionar i es pot arribar a un diàleg, però evidentment arriba a un límit; aquell límit que ens separa, la ideologia, entre l'esquerra i la dreta, que aquest és un límit que, ara per ara, és infranquejable.

Ho hem aconseguit, que aquestes esmenes que nosaltres presentàvem fossin acceptades, en part ja que el Projecte originari tenia, des del nostre punt de vista, un tic antimunicipalista; un tic al qual, en les lleis que hem vist, almenys en aquest període de sessions, en aquesta legislatura, ens té acostumats el Govern de la Generalitat, que s'ha superat, amb la pressió i amb la participació dels grups de l'oposició no sempre ha reeixit del tot.

El Projecte originari de llei deixava la participació de l'ajuntament com un simple formulisme, amb poques competències en les decisions sobre el domini portuari. Per exemple, quan parlava dels òrgans competents no explicitava que un d'ells ha de ser l'ajuntament del municipi on es construeix el port, ja que diferents sentències del Tribunal Suprem deixen clar que el projecte de construcció d'un port s'ha d'adequar a les previsions municipals de l'ordenació urbanística del territori, o sigui, al planejament general municipal. I, d'aquesta manera, en el Projecte originari, que ha canviat, gràcies a les esmenes que ha presentat el nostre Grup i, també, a les del Grup Socialista, doncs, ha provocat que ara sí que hi hagi una relació estreta entre el planejament municipal, planejament general que ja existeix, i la nova estructura, la infraestructura que s'hi posa, que és el port esportiu. Vol dir que hi ha d'haver tot un seguit d'estudis de connectivitat, d'accessibilitat a les instal·lacions portuàries, que han de lligar a la xarxa, a la trama viària urbana, als passeigs marítims, a tota l'estructura urbana que ha d'estar íntimament relacionada amb la que es planteja en el Pla de ports. I aquest és un element que, en un principi, no estava especificat i que, ara, a través de les aportacions i de les transaccionals,

queda totalment contemplat. I, sobretot, el que també queda contemplat i ens sembla que és un element important: que es podran donar les corresponents llicències d'obres i activitats i es podran recaptar les corresponents taxes municipals. Perquè ha de quedar clar: el port és del municipi; el port esportiu està dintre el terme municipal i, com a tal, les activitats que s'hi facin han d'estar regulades per l'ajuntament i per totes les normatives municipals.

He dit abans que hem avançat i hem aconseguit, des del nostre punt de vista, fer un forat a la cuirassa antimunicipalista del Govern de la Generalitat. Les transaccionals que es proposaran, i que hem discutit, fan que el nostre Grup accepti les que fan referència a les esmenes 6, 34, 40 i 41 –6, 34, 40 i 41– les transaccionals que es proposen, i, d'aquesta manera, ja m'avenço a la resposta que hauria de dir posteriorment. Però, encara queden vives dues esmenes d'aquest caire, per nosaltres importants: la número 15 i la número 20: totes dues fan referència a l'article 30, apartat 3.

La número 15 preveu que en el domini públic portuari es podran autoritzar ocupacions i utilitzacions que es destinin a residència o a habitació. Des del nostre punt de vista, a través d'aquest mecanisme es possibilita la privatització del domini públic, amb la consegüent generació de greus danys ambientals i socials. Molts ports de nova creació han provocat la desaparició de platges, perquè se situen en zones inadequades, perquè les exploten amb finalitats residencials o comercials, no pas portuàries. Per aquesta via es permetrien, tal com està especificat a la Llei –i nosaltres ens hi oposem– usos expressament prohibits per la Llei de costes, i es permetria aixecar la prohibició d'edificació residencial en el domini públic maritimoterrestre i en la zona de servitud de protecció, que deixa molt clar la Llei de costes que és totalment prohibida la ubicació de residència que no sigui únicament i exclusivament al servei o fent tasques portuàries. Per això, la nostra esmena parla que en el domini públic portuari es poden autoritzar aquelles ocupacions i utilitzacions que es destinin a residència o habitació, lligades *exclusivament* a l'activitat portuària i no pas a usos turístics, com deixa obert, tal com està redactat en aquest moment l'apartat 3 de l'article 30. Ens sembla que és un element important, primer, perquè també va contra la Llei de costes i, segon, perquè això provoca una privatització d'un espai públic, i aquí, sí, evidentment, que hi ha aquella diferència per la qual no ens acabàvem d'arribar a posar d'acord entre el ponent de Convergència i jo mateix.

L'altra esmena, que ens sembla que és vital, d'una gran importància per a la defensa del municipalisme –l'esmena número 20–, continua fent referència a l'article 30, que regula les activitats, instal·lacions i construccions permeses. La nostra proposta és que les obres d'infraestructura i superestructura d'un port requereixin també llicència municipal. La doctrina del Tribunal Constitucional deixa ben clar que hi ha d'haver una compatibilització entre diferents administracions. Aquest és un tema jurídic de reconeixement de l'autonomia local. Ho torno a repetir: la zona maritimoterrestre és terme municipal, per la qual cosa ha d'estar subjecta a la llicència municipal i a altres tipus de taxes.

Ja sé que el ponent de Convergència i Unió, el senyor Camps, intentarà rebatre aquesta esmena amb l'argument de la sentència del Tribunal Constitucional del 20 de febrer d'enguany sobre la Llei de ports de l'Estat i marina mercant. Ens l'ha cedit gentilment, i, com que ens l'ha facilitat, nosaltres ens l'hem repassat i pensem que no és d'aplicació a la Llei de ports de la Generalitat, ja que la sentència fa referència contínuament a obres d'interès general, com són les de l'Estat, però els ports de la Generalitat no ho són, d'interès general, tal com ho especifica l'article 1.2 de la Llei que ara discutim, i ho deixa molt clar. Llavors, la sentència del Tribunal Constitucional fa referència constantment a obres d'interès general i, en aquest cas, no ho són; llavors, vol dir que les obres d'infraestructura i superestructura també necessiten la llicència municipal.

Però, a més a més, tenim més informes en aquest sentit que avalen la nostra proposta. Des de la Federació de Municipis de Catalunya, i a més a més com a aportació feta al futur pacte local, es reclama que fins i tot les obres d'infraestructura i superestructura estiguin sotmeses a prèvia llicència municipal, ja que, tant en la legislació urbanística catalana com en la mateixa legislació de règim local, no hi ha cap supòsit d'excepció per a aquest tipus de grans obres d'infraestructura.

L'article 250.1 de l'esmentat Decret legislatiu, 1/990, assenyalava que –ho cito–: «Els actes detallats en l'article 247» –són els actes subjectes a llicència– «que es promoguin per òrgans de l'Estat, de la Generalitat o entitats de dret públic que administrin béns estatals estaran igualment subjectes a la llicència municipal.» Les grans obres portuàries portades a terme per la Generalitat estarien contemplades aquí.

Però també hi ha una constant jurisprudència del Tribunal Suprem –que els estalvio d'explicar– que recorda que no hi ha una divisió entre terrenys municipals i terrenys de domini públic. I són sentències que estableixen un posicionament clar; els en citaré dues. Una diu: «necesidad de rechazar todo intento de desapoderar a los municipios de las competencias urbanísticas en las zonas marítimo-terrestres, playas y zonas portuarias, tanto en la intervención singular por la vía de la licencia como en punto a la ordenación urbanística. Es decir, en suma, se insiste en que la ordenación y la ejecución urbanística es competencia exclusiva que a los ayuntamientos corresponde en las citadas zonas, como en general en el territorio que pertenece a los términos municipales de aquellos.» I el Tribunal Suprem entén, respecte als ports i zones maritimoterrestres, que –ho llegeixo–: «Unos» –ports i zones maritimoterrestres–, «unos y otros forman parte del término municipal en que están enclavados, basándose en que legalmente todo el territorio nacional» –es refereix a Espanya– «se divide en términos municipales, de forma que no puedan quedar espacios territoriales excluidos en ellos.»

Però diré més: també el Tribunal Constitucional, en sentència –Tribunal Constitucional– del 3 de juliol de 1984, va manifestar-se en aquest sentit sobre el port de Bilbao –port de Bilbao–, afegint que la legislació urbanística no exclou de l'àmbit portuari les determinacions del planejament urbanístic.

Per tant, les determinacions del planejament general municipal seran, des del nostre punt de vista, aplicables a l'àmbit del sistema general portuari, i, en conseqüència, seran d'aplicació per a qualsevol tipus d'obres lligades al port, incloses les grans infraestructures i superestructures; serà necessària la prèvia llicència municipal. Em sembla que són arguments jurídics importants, de pes, des del Tribunal Suprem, des del Tribunal Constitucional, arguments que es defensen des de la Federació de Municipis de Catalunya, que haurien d'estar reflectits en aquesta Llei, i d'aquí la nostra insistència.

Però també hi ha exemples potser, fins i tot, més propers, referents a l'aeroport del Prat, que és una obra d'una gran infraestructura, és una gran obra d'interès general, aquesta sí, d'interès general. Hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, del 24 d'abril del 91, que falla en contra d'un recurs d'AENA, sobre les obres de l'aeroport, que l'Ajuntament del Prat havia exigint llicència i pagament de taxes. Guanya l'Ajuntament del Prat, i AENA ha de pagar; o la sentència del Tribunal Suprem, també en aquest sentit, del 18 de juny del 97. Diré més: en aquests moments, AENA està demanant llicència municipal a l'Ajuntament del Prat de Llobregat per al reforç de la pavimentació, reforç i pavimentació de les pistes, per al pàrquing que té proposat, de quatre plantes, amb un valor de 2.000 milions de pessetes, i la remodelació de la terminal olímpica, per un valor de 1.600 milions de pessetes. No estem parlant de quatre duros: estem parlant d'obres importantíssimes de les quals AENA mateix, després d'aquestes sentències, parlant d'una infraestructura d'interès general, està demanant llicència municipal i està demanant també, evidentment, després, les taxes corresponents.

Per totes aquestes qüestions, ens sembla que aquesta esmena nostra que proposem, en la qual fem referència a..., la número 20, doncs, s'hauria d'integrar a la Llei de ports, i d'aquesta manera faríem un acte clarament municipalista, i d'aquesta manera no laminaríem les competències municipals, que a vegades, en algunes de les lleis –no pas en aquesta major part–, es fa des del Govern de la Generalitat. Des del municipi, des de la política municipalista, demanem que aquesta esmena pugui ésser admesa i inclosa en el text definitiu de la Llei de ports de la Generalitat.

Gràcies, senyor president...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, i pel mateix temps, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Després de les seves paraules, senyor Boada, permeti'm la digressió: AENA ha de canviar d'advocat, eh? AENA ha de canviar d'advocat i guanyarà el plet al Prat, seguríssim, eh? Però bé, això no intervé.

És a dir, el que ha fet vostè és el que a vegades passa en el tema de la jurisprudència: no val, senyor Boada, citar les sentències del Suprem, quan hi ha una sentèn-

cia..., ni es pot citar sentències que estan lluny en el temps, perquè les sentències posteriors modifiquen la jurisprudència, ni es pot citar sentències quan n'hi ha una altra de tribunal superior i que és específica del tema, que és el que passa, desgraciadament –perdoni la petita deformació jurídica de la meua feina, no?, però és que és així.

És clar, si vostè té una sentència del Tribunal Constitucional que li analitza de dalt a baix la Llei de ports i marina mercant de l'Estat, i aquesta sentència –i li asseguro..., que jo els la vaig cedir gentilmente; també m'hauria agradat que gentilmente m'hagués cedit l'informe que vostè té– canvia i passa pel sedàs la Llei de ports de l'Estat, i aquesta sentència és de 25 de febrer del 98, què vol que li digui? Hem hagut de canviar la Llei –hem hagut de canviar la Llei–, i l'hem hagut de canviar en molts aspectes. L'hem hagut de canviar, per exemple, a l'article 58, però és que l'hem hagut de canviar en el 30.

Senyor Boada, vostè ha intervingut, junt amb els altres ponents, amb el senyor Luna, el senyor Fabregat i amb el senyor Nadal, recordo, en aquest punt concret, i amb el senyor Portabella, i amb el senyor Benet Tugues, en aquest mateix punt. Vam convindre una nova redacció de l'article 30. I què diu l'article 30 de la Llei? –en aquest aspecte només, eh? «A la zona de servei també es poden autoritzar usos.» Que a vostè no li agradaria que hi haguessin a cap port dels Països Catalans ni usos comercials, culturals, esportius, lúdics o recreatius, aquí podem discutir; és un tema de filosofia. Però no és un tema de cuirassa antimunicipalista de Convergència i Unió.

A vostè, senyor Boada, li agrada fer aquestes frases: «la dreta dura», «l'esquerra progressista», «la cuirassa antimunicipalista de Convergència i Unió». No fumem, home! Jo li hauria de dir que, sincerament, en el moment que vostè em diu aquestes coses, li he de dir que vostè és l'únic diputat a qui a vegades he ofert una transacció i s'enfada. (*Rialles.*) Perquè, sincerament, l'article 30 conté unes transaccions importantíssimes. I, perdó, del reguitzell d'esmenes que vostè ha defensat, vostè ja m'ha acceptat –perquè ho hem discutit– que l'esmena 34, la 40, la 41 i la 6 ja estan transaccionades –i no el cansaré, perquè les llegirà segurament el senyor secretari–, hem arribat a un acord. Diu: «Per la cuirassa antimunicipalista de CiU, no hem pogut arreglar la 15 i la 20.» Jo entenc, sincerament, que la 15 i la 20 estan recollides a l'apartat 4 de l'article 30. Què diu l'apartat 4 de l'article 30? Que el conjunt d'edificacions que es construeixen a la zona de serveis portuaris i les que tinguin relació amb les activitats comercials, culturals, esportives, lúdiques o recreatives a què es refereix l'apartat 2, seran sotmeses a la llicència municipal prèvia i d'acord amb la legislació urbanística. Estem dient el mateix, estem dient exactament el mateix. I vostè em diu: «No, és que el que no siguin construccions també ha de portar llicència.» Bé, doncs, miri, què vol que li digui? –què vol que li digui?

El Tribunal Constitucional ho entén de manera diferent. El Tribunal Constitucional diu exactament... –no és un problema d'interpretació, és un problema del que diu–: «La intervenció municipal s'articula» –ho tradueixo,

evidentment— «a través de l'emissió del corresponent informe relatiu a les competències que li són pròpies. Aquest informe no pot substituir l'emissió de llicència municipal quan les obres de construcció o de conservació no afectin pròpiament construccions o instal·lacions portuàries, sinó edificis o locals destinats a equipaments culturals, recreatius, certàmens firals, exposicions, malgrat que tinguin lloc dins de la zona del port.» És a dir, el bar que hi ha a la zona del port necessita, òbviament, llicència municipal; el domini públic portuari de l'aigua no necessita taxes municipals.

I, és més, escolti'm, vostè critica que nosaltres apliquem a la Llei de ports catalana la doctrina de la Llei de ports de l'Estat. Bé, doncs, miri, jo crec que aquest és un acte de petita sobirania; crec que, *mutatis mutandis*, si l'aigua, si l'ocupació de l'aigua a l'Estat reporta un cànon per a l'Estat i no és competència municipal, l'aigua també és competència de la Generalitat i, per tant, no és competència del municipi adequat. I el cobrament de les taxes, per desgràcia, en aquest cas el cànon..., no el cobra tampoc la Generalitat, sinó que el cobra l'Estat —per cert, en virtut, precisament, d'aquesta sentència del Tribunal Constitucional que ens ha obligat a modificar l'article 58.

Per això —li ho dic sincerament— crec que erra vostè en les esmenes 15 i 20, i això li asseguro que no és un problema de cuirassa antimunicipalista de Convergència i Unió ni del que li parla: és, simplement, un problema de llegir la sentència.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel secretari primer es procedirà a llegir les esmenes transaccionals. Abans haig de demanar al senyor Boada si... Ah!, ja s'ha pronunciat sobre les esmenes transaccionals. Sí, doncs, faci la lectura de les esmenes, senyor secretari.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Les quatre transaccions que afecten el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds diuen així.

Pel que fa a l'esmena número 6, el text transaccional consistiria a fer un nou apartat 5 de l'article 6, amb el següent text: «L'aprovació dels projectes i obres referits en el present article s'entén sense perjudici de les competències urbanístiques municipals i, a més, quan així ho estableix l'article 30 de la present Llei, sens perjudici de l'atorgament de la corresponent llicència d'obres.»

L'esmena transaccional en relació amb l'esmena 34, del mateix Grup, consistiria a addicionar un nou apartat 5 a l'article 60, amb el següent text: «La construcció, ampliació o reforma dels espais i instal·lacions portuàries objecte de cessió a tercers, així com l'explotació de les activitats econòmiques que se situïn allí, hauran de comptar amb caràcter preceptiu amb l'informe del municipi afectat i, si s'escau, amb l'obtenció de les corresponents llicències.»

La tercera transaccional afecta l'esmena número 40, i consistiria en l'addició d'un nou apartat 5 a l'article 77, amb el següent text: «La construcció, ampliació o reforma dels espais i instal·lacions portuàries objecte de cessió a tercers, així com l'explotació de les activitats econòmiques que s'hi ubiquin, estaran subjectes, si s'escau, a l'obtenció de les corresponents llicències municipals d'obres i d'activitat, i al pagament, quan així ho prevegi la legislació de règim local, dels impostos i taxes municipals.»

Finalment, l'esmena transaccional que afecta l'esmena número 41 consistiria en l'addició d'un nou apartat 4 a l'article 82, amb el text següent: «Amb caràcter previ a l'atorgament de les corresponents concessions administratives, s'haurà de demanar informe preceptiu al municipi afectat.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Continuem el debat. Per defensar l'esmena número 8 i subsegüents, té la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo aprofitaria aquesta intervenció per fer la defensa de totes les esmenes que han arribat fins a aquest Ple, i a més a més aprofitaria el temps per fer el posicionament, i així, amb una intervenció, intentaríem agilitzar aquest debat.

En un país petit, com el nostre, però amb una línia costanera de prop de sis-cents quilòmetres, i que ha tingut històricament una projecció vocacional cap al mar, una llei de ports que regulés de manera general i única tot allò en què tenim competències era de tot punt necessària. I tanmateix, fins a la data, hi havia una Comissió de Ports de Catalunya, creada per llei de l'any 82, que s'anava encarregant de la gestió dels nostres ports, a partir d'un decret de l'any 1992. Per tant, vagi per endavant la constatació de la necessitat de l'actual Projecte de llei. Abans d'entrar en la valoració més específica del contingut del Projecte que se'ns posa a consideració, són pertinents un parell de consideracions.

En primer lloc, la qüestió competencial. D'una banda, l'article 9.15 de l'Estatut d'autonomia atribueix a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de ports, però, com en molts altres temes, hi ha un «sens perjudici», i aquest perjudici es troba en l'article 149.1.20 de la Constitució, que reserva a l'Estat la competència exclusiva en relació amb els ports d'interès general, la marina mercant, abanderament dels vaixells, il·luminació de costes i senyals marítics. Naturalment, en matèria de competències, quan hi ha diferents administracions concurrents, sempre és possible discutir on arriba l'una i on comença l'altra.

La Llei que ara estem discutint va ser admesa a tràmit per la Mesa del Parlament el 23 de setembre de 1997; bastant més tard, el 20 de febrer d'enguany, ara fa justament un mes, el Tribunal Constitucional resolvia diversos recursos d'inconstitucionalitat presentats per diverses administracions, entre elles la Generalitat de Catalunya: recurs presentat contra la Llei 27/92, del 24 de

novembre, de ports de l'Estat i marina mercant. Amb la rapidesa que el caracteritza, doncs, sis anys després de ser presentat, el Tribunal Constitucional ha resolt. I ho ha fet amb diferents consideracions, justament, sobre això que comentàvem, de la concurrència de diverses administracions sobre una mateixa competència, reiterant doctrina amb una claredat meridiana. Diu la sentència: «L'Estat no pot veure's privat de l'exercici de les seves competències exclusives per l'existència d'una competència, encara que també sigui exclusiva, d'una comunitat autònoma». Per tant, ja sabem qui és qui mana.

Aquest criteri centralista no s'atura aquí, perquè, en considerar què s'ha d'entendre per interès general a l'hora de determinar la competència de l'Estat, el Tribunal Constitucional fa una interpretació clarament restrictiva, almenys per als nostres interessos. «Donat que el constituent», diu la sentència, «no ha precisat què és el que s'ha d'entendre per port d'interès general, sense que pugui donar-se a l'expressió un sentit unívoc, els òrgans estatals, i molt singularment el legislador, disposen d'un marge de llibertat per a determinar en quins supòsits concorren les circumstàncies que permetin qualificar un port com d'interès general, i, per tant, els ports marítims poden ser considerats d'interès general en atenció a la rellevància de la seva funció en el conjunt del sistema portuari espanyol. Hom considera que els ports d'interès general siguin, com a norma general, els ports comercials, però no es pot descartar la concurrència d'altra mena de circumstàncies» —sense que precisí quines— «que puguin justificar que un port no comercial rebi aquesta qualificació.»

Per tant, la interpretació del Tribunal Constitucional no només és restrictiva, sinó molt perillosa, ja que deixa en mans del legislatiu espanyol la possibilitat d'interpretar la norma, després de fer-la, amb un marge de discrecionalitat altíssim, posant en perill competències sobre els ports, i per extensió, també, sobre altres aspectes, que en aquests moments tenim assumides.

En segon lloc, també relacionat amb la qüestió competencial, però ara dins de casa, ens trobem amb el fet de concurrències competencials entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments, pel que fa a l'ordenament urbanístic, en els quals els ports juguen per norma general un paper fonamental.

Hi ha alguns articles de la Llei que poden suscitar una certa polèmica en aquest sentit. Per exemple, l'apartat..., inicialment apartat quart, que ara és punt cinquè, de l'article 30, quan estableix que les obres d'infraestructura i superestructura que estiguin relacionades amb la instal·lació portuària no estan sotmeses als actes del control preventiu municipal a què es refereix l'article 220 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. Nosaltres mantenim, en aquest sentit, una esmena a aquesta disposició, que és l'esmena número 17, perquè pensem que els ajuntaments no només han d'intervenir sobre el conjunt d'edificacions que es realitzin a la zona de servei portuari i les que tinguin relació amb les activitats comercials, culturals, esportives o recreatives: també haurien de tenir alguna possibilitat de participar en la decisió sobre obres d'infraestructura i de superestructura que estiguin relacionades amb la ins-

tallació portuària. Creiem que caldria tenir més sensibilitat municipalista en aquest sentit.

El Govern de la Generalitat va impugnar al Tribunal Constitucional que en els ports declarats d'interès general —per tant, sota la competència i gestió de l'Estat—, la zona de servei portuari en la qual es facin activitats pesqueres, nàutiques, esportives, recreatives, firals, etcètera —per tant, no les comercials, que són les que defineixen en principi l'interès general— quedés automàticament exclosa de les competències estatals i pas-sés a ser competència de les comunitats autònomes. També va defensar, la Generalitat, la competència en ordenació del litoral, criticant la possibilitat estatal d'incloure espais de reserva per a un futur creixement del port. Cal dir que en aquestes defenses la Generalitat va tenir un èxit nul, però ara està en condicions de predicar amb l'exemple, i de fer aquí, en els temes en els quals és competent, allò que no està disposat a fer, és a dir, respectar l'espai competencial de les altres administracions, i més quan aquestes altres administracions són els ajuntaments, amb els quals no hi hauria d'haver cap mena de baralla competencial, sinó una col·laboració lleial i institucional. Defensant, com ho fa, el Govern de la Generalitat, en circumstàncies i clima advers, les competències que l'Estatut ens confereix, hauria de ser més comprensiu que ningú amb les demandes que en un sentit similar fan altres administracions del país, i, per tant, caldria buscar una altra fórmula per a aquest apartat cinquè de l'article 30, menys excloent i més participatiu per als nostres ajuntaments.

I més quan l'exposició de motius de la Llei està clarament en aquesta línia de bones intencions, quan diu que en la regulació del procediment d'atorgament de concessions per a la construcció i explotació de ports, darsenes i instal·lacions marítimes s'estableix la necessària coordinació entre les diferents administracions amb competències concurrents. Aquest principi, que compartim, s'ha desenvolupat en l'articulat de la Llei només a mitges. I és cert que s'ha fet un esforç, el senyor Jaume Camps ha fet un esforç per millorar alguns d'aquests articles —la transacció que se'ns ha lliurat ara fa poc..., de l'article 6, em sembla que era, millora d'una manera substancial la participació dels ajuntaments—, però em fa l'efecte que aquest article 30, aquest apartat cinquè de l'article 30, també podria ser clarament millorat.

Perquè és cert la cita que ha fet del Tribunal Constitucional. Diu: «No hi ha interpretació possible». Això es podria discutir; es podria discutir, perquè la cita és clara, però també és cert —i això sí que suposo que tampoc serà discutible— que el Tribunal Constitucional exclogués la possibilitat que des de Catalunya, la Generalitat de Catalunya, una llei d'aquest Parlament, atorgués als municipis unes certes competències com les que nosaltres reclamem en aquest article 30. I, per tant, mantindríem aquesta esmena, per tal d'intentar buscar alguna altra fórmula que possibilités la participació dels ajuntaments.

Fetes aquestes dues reflexions —de caire, diguéssim, més general, que de tota manera em semblaven necessàries—, ja podem dir que, malgrat algunes deficiències —que amb la presentació de les esmenes hem intentat

corregir, algunes de les quals han estat acceptades, altres transaccionades, i altres, doncs, no—, nosaltres votarem afirmativament aquesta Llei. Ho farem, d'una banda, perquè, com hem dit al començament, és una llei necessària. També perquè s'ha fet un gran esforç de consens, com deia ara mateix, per part del Grup majoritari —en aquest sentit, em sembla que és de justícia agrair i felicitar el senyor Jaume Camps la seva voluntat de buscar sempre l'acord—, i, per tant, finalment, crec que ha sortit una llei força acceptable.

Manteníem fins ara, fins a aquest debat en el Ple, però, encara algunes esmenes. Abans feia referència a la que afectava la competència municipal; n'hi ha d'altres que ens semblava que milloraven el text. Per exemple, les que fan referència al capítol de sancions, a les considerades molt greus. Creiem que el litoral català ja ha sofert massa agressions com perquè, si més no, en el capítol dissuasiu, hi hagi clarament expressada la possibilitat de reaccionar amb duresa contra accions que, com les relacionades a l'article 102, posen algunes en perill la integritat física de les persones, l'ús racional de l'espai portuari i el mateix medi ambient. Les hem mantingut fins ara amb l'esperança, escassa, que algunes d'aquestes reeixís, donat que del Projecte inicial el Grup de la majoria ha transaccionat a la baixa amb esmenes del Grup Popular que demanaven menys sancions, i que han estat incorporades al text de la Ponència. De tota manera, ni que sigui a efectes simbòlics, les hem aguantat fins a aquest moment, i ara, vist el previsible resultat, doncs, les retirarem, i, per tant, anunciem la retirada de les esmenes, senyor president, 53 i 54.

Tampoc creiem que en l'aplicació del cànon per ocupació o aprofitament del domini públic portuari, quan l'objecte de la concessió sigui l'activitat nauticoesportiva, hi hagués d'haver cap mena de reducció, si més no que fos significativa, sobre la base imposable. Tampoc entenem que, com més superfície —no ho entenem, tampoc, encara— hi hagi, més exempció es concedeixi. I encara entenem menys que la reducció a les activitats nauticoesportives fos superior a la que es concedeix quan l'objecte de la concessió sigui l'activitat pesquera. Per tant, inicialment manteníem l'esmena 44 en aquest sentit, però hem arribat a un acord transaccional, amb el Grup de Convergència i Unió, de tal manera que queden, aquestes exempcions, reduïdes a la meitat, de tal manera que no es podrà dir que les activitats nauticopesqueres tinguin més reducció de la base que les activitats pesqueres, la qual cosa ens sembla d'una lògica absolutament natural.

Manteníem, també, una petita discrepància en relació amb el que disposa l'article 54, en relació amb la quantitat que hauria de significar la fiança definitiva de la gestió dels serveis portuaris exigits. Tan petita era la discrepància que, en aquest moment, anunciem també la retirada de l'esmena número 30.

També retirem, en aquest moment —ho hem fet al llarg del debat en Ponència, hem retirat tot un seguit d'esmenes que anaven referides al procediment: algunes havien estat acceptades, i altres han estat retirades—, anunciem també la retirada, en benefici del consens, de les esmenes numerades amb els números 8 i 9.

Resta pendent la situació dels consells comarcals, en el sentit de si, com a tals, tenen representació en el consell plenari —que ara es diu, sembla, «de govern», segons la nova redacció. Creiem que el paper dels consells comarcals s'ha de potenciar amb mitjans i dotacions econòmiques, però també amb presència institucional i capacitat de decisió política. I en aquest sentit va dirigida la nostra esmena número 9, que, ni que sigui simbòlicament, aquesta sí que la mantenim, perquè sigui posada a votació.

Constatades aquestes discrepàncies, que hi són, també és cert que no són suficients com per evitar un vot afirmatiu a aquesta Llei, que és una llei important, és una llei necessària, i que finalment, amb les aportacions de tots els ponents, de tots els grups, i la col·laboració inestimable del lletrat, el senyor Xavier Muro, ha sortit, en molts aspectes, millorada respecte al Projecte inicial, i, per tant, anunciem el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Benet Tugues, hi ha una contradicció en la seva intervenció. Primer, jo he anotat que donava per retirada l'esmena número 9, i ara diu que queda viva...

El Sr. Tugues i Boliart

Doncs, si he dit que retirava l'esmena número 9, m'he equivocat.

El president

No, jo anotaré el que vostè em digui ara.

El Sr. Tugues i Boliart

No en tinc consciència. És l'esmena relativa a la presència del consell comarcal i, per tant...

El president

Vol que segueixi viva. Llavors, quedarien vives —per a clarificació de la votació, després— la 9, la 13 i la 17.

El Sr. Tugues i Boliart

No, perdó, en queden dos, de vives, que són la 9..., i ara no sé la numeració: és la que fa referència a les competències municipals de l'article 30. Em sembla que és la 17 i, per tant, la 13 queda retirada.

El president

Està retirada la 13. D'acord. O sigui, vives, la 9 i la 17. D'acord.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Bé, la intervenció del senyor Benet Tugues, gairebé, ha fet la seva i la meua. Vull dir que ha presentat la transaccional que jo li ofería i que, efectivament, li segueixo oferint i, si ell me l'accepta, quedarà tan sols la lectura, a efectes d'informació, malgrat que tots els ponents ja la coneixen.

Jo he d'agradir molt especialment al senyor Benet Tugues les seves aportacions en les deliberacions que hem fet, i fins i tot un acte de comprensió personal, que jo li he d'agradir, a la tasca d'aquest ponent. I no ho dic pels seus elogis –que no puc compartir, evidentment, sinó que li vull retornar, molt democràticament. Jo li he d'agradir una cosa que costa a vegades fer: entendre que, quan s'ha arribat a un pacte, sobiranament, amb un grup parlamentari, una esmena que pot ser perfectament admissible, o discutible, com a mínim, però que va en contra d'aquest pacte que ja ha assumit el portaveu del Grup que dona suport al Govern, fer-la decaure, sobiranament. Jo li he d'agradir. I es tracta, concretament, del tema de les sancions.

També li he de dir, senyor Benet Tugues, que jo crec que, en el tema de les sancions, pel fet d'augmentar les sancions no evitem, o no evitem més, les actituds anti aquesta Llei o antiambientals o les actituds que tipifiquen les infraccions d'aquesta Llei. Crec que amb una bona inspecció, amb una bona vigilància, no pel fet únicament –únicament– d'augmentar les sancions arribarem a aquest millor resultat.

Crec sincerament que posar sancions excessives és pensar que hi han diversos tipus de ports, diversos tipus de concessionaris i que, evidentment, no és el mateix el port de Roses, per entendre'ns, que el port del Port de la Selva, encara que jo me l'estimi molt, perquè, és clar, té una potència i una economia que li permeten satisfer unes sancions que no podria en l'altre cas. Però jo li ho he d'agradir molt concretament.

El tema del Tribunal Constitucional. Jo compartiria moltes de les crítiques que vostè fa a la prepotència, d'alguna forma, amb què s'ha pronunciat el Tribunal Constitucional, prepotència en favor de l'Estat, però, és clar, què vol que li digui? No podem, realment, sotmetre aquesta Llei a un perill d'inconstitucionalitat, i ens hem vist obligats a modificar coses que, a més a més, toquen la butxaca. Tingui vostè en compte –i permeti'm la petita digressió– que en els pactes de governabilitat que vàrem subscriure Convergència i Unió amb el Govern de l'Estat s'inclouia la filosofia d'una modificació substancial dels ports d'interès general. I aquesta no ha estat possible, moltes vegades per culpa, concretament d'aquesta sentència. I ara ens trobem, per exemple, que la utilització del domini públic portuari, doncs, la cobra l'Estat. I li asseguro que ens agradaria molt, molt, molt, molt poder-la cobrar nosaltres. Però què hi farem? Les coses són com són a vegades, no com ens agradaria que fossin. I per això, l'esmena que vostè manté, tal com he defensat abans al senyor Boada –són esmenes molt paral·leles al respecte–, no es tracta d'anar contra la

competència municipal, que queda, per mi, molt salvaguardada en l'article 30, és simplement que ens hi obliguï una certa norma de prudència de no sotmetre a un vici d'inconstitucionalitat quelcom que seria ben segur, i ens fumeríem realment contra les cordes.

Queda el tema, i l'únic tema que..., miri, un tema especialment simpàtic, és a dir, la composició del Consell de Govern. La composició del Consell de Govern, que és aquesta assemblea consultiva d'assistència al comitè executiu, la participen els consells comarcals. Certament aquesta és una transacció que ja he ofert a tots els grups de la cambra, però m'he trobat en aquest cas amb una certa reticència, potser per considerar que en estar-hi representats, en aquest Consell de Govern, a més de les cambres de comerç, indústria i navegació, a més dels departaments afectats, entre altres, doncs, Política Territorial i Obres Públiques, Indústria, Energia, Comerç i Turisme, etcètera, a més de ser-hi representats els sectors pesquers, de ser-hi representats fins i tot els sindicats més representatius, amb una esmena, finalment, transaccional, home, jo vaig entendre, amb vostè, que també hi podien ser els representants dels consells comarcals, evidentment, d'aquells consells comarcals afectats en un tram de litoral de costa català.

Ara bé, no ho van veure així –i vostè en va ser testimoni–, no ho van veure així els ponents dels altres grups, i, per no malmetre, per no malmetre la transacció que ja s'havia acordat, jo li he de demanar..., i vostè és perfectament sobirà, i entenc perfectament, entenc perfectament que, des del punt de vista, si més no simbòlic –i l'entenc, precisament, perquè en d'altres ocasions i en d'altres supòsits ha fet el contrari–, entenc perfectament que la vulgui sotmetre a votació; lamentablement, en funció de les meves obligacions, o de les nostres obligacions, aquestes de consens, no podríem acceptar-la –ho repeteixo–, entenent que la presència dels municipis afectats en cada un dels ports simbolitza i dona perfectament..., al cap i a la fi, què són els consells comarcals si no l'agrupació política de municipis d'una comarca?

Per tot això, entenem que a aquestes dues esmenes que vostè manté vives no els podem donar suport, però, en canvi, al 98% –98% per ser exactes– de les esmenes que vostè va presentar hem pogut trobar-hi solució per via transaccional, i jo, i en nom de tots els altres ponents, li'n dono especialment les gràcies.

El president

Moltes gràcies. El senyor Benet Tugues... Senyor Benet Tugues, se m'ha de pronunciar sobre l'esmena transaccional. L'accepten?

El Sr. Tugues i Boliart

L'acceptem, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor secretari donarà lectura a l'esmena transaccional que recau sobre l'article 91.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena transaccional afecta l'esmena número 44 i, com apuntava la presidència, es tracta de donar una nova redacció a la lletra b, de l'apartat 9, de l'article 91, i diria així: «b) Quan l'objecte de la concessió és la nàutica esportiva, en superfícies inferiors a 1.000 metres quadrats, el 15%; en superfícies entre 1.000 metres quadrats i 5.000 metres quadrats, el 20%, i, en superfícies superiors a 5.000 metres quadrats, el 30%.»

El president

Moltes gràcies. Continuem el debat. Per defensar l'esmena número 16, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, agruparé, senyor president, totes les esmenes que em queden vives, i posaré especial accent, com es poden imaginar, en l'esmena que fa referència a la moratòria de la construcció de nous ports i marines interiors per a un període no inferior a deu anys, i les que es deriven d'elles.

Posaré especial accent però tampoc m'hi allargaré molt perquè, també, ja he intervingut en aquest sentit en l'esmena a la totalitat, però sí que hi han un parell de matisos que crec que són convenients que pugui clarificar.

Abans he parlat del nombre d'amarradors que té Catalunya per quilòmetre quadrat, he parlat també del nombre de ports que té Catalunya per la seva longitud de 580 quilòmetres de costa, i s'han fet unes comparacions per part del senyor Jaume Camps que són estrictament correctes però que jo voldria completar.

És a dir, si agafem els Països Catalans, evidentment, no podem agafar, com bé sap el senyor Jaume Camps, la regió del Llenguadoc-Rosselló com a part dels Països Catalans, perquè el pes demogràfic del Llenguadoc-Rosselló està situat a Montpeller, i, aleshores, la Catalunya Nord no es pot dir que tingui 54 amarradors per quilòmetre de costa; en canvi, si ens hi fixem, podem veure que, sobre 36 amarradors per quilòmetre de costa que té Catalunya, a les Illes Balears en trobem 14 i a València en trobem 15. És a dir que efectivament la densitat d'amarradors per quilòmetre de costa és alta en el nostre país. Val a dir que més que el doble que a les Illes i que a València.

Evidentment, si ho comparem, per exemple, amb Andalusia, que en té 15, o amb Múrcia, que en té 12, doncs, es continua veient que en tenim una concentració alta. Però, si ho comparem amb el conjunt de la conca mediterrània, passa exactament el mateix: Catalunya té un nombre d'amarradors superior a les Illes, superior a València, superior a Andalusia, però, també, superior a Grècia, superior a Croàcia, superior a Turquia, superior a Tunísia. És a dir que en aquests nombres d'amarradors tenim un percentatge que ens situa dintre de la perfecta competitivitat del mercat que hi ha en la conca mediterrània.

D'altra banda, hi han algunes esmenes sobre les quals també voldria posar l'accent, especialment en la 21, en la qual, igual que els altres grups parlamentaris, nosaltres sollicitem que les obres d'infraestructures hagin de pagar llicència municipal. És a dir que l'activitat portuària ha d'estar controlada pels ens municipals.

He dit abans, en la defensa de l'esmena a la totalitat, que nosaltres considerem que, en general, fruit de les transaccionals i esmenes aprovades que s'han produït al llarg de la Ponència, els resultats finals són prou bons, però potser quedaria aquesta esmena perquè es pogués completar, diguem-ne, l'acord total pel que fa referència als municipis i la seva intervenció en els ports.

Hi ha una altra esmena, també, que voldria defensar, que és la que fa referència al fet que la Junta de Sanejament continuï mantenint la seva potestat sancionadora en relació amb alguns àmbits dels rius i en relació amb alguns àmbits que, fruit de la seva dinàmica pròpia, poden repercutir sobre el port.

La interpretació que nosaltres en fem és que el manteniment d'aquest paper de la Junta sanejadora actualment vigent no representa cap duplictat en relació amb l'articulat present. És a dir, si nosaltres penséssim que efectivament s'està produint una duplictat, llavors la trauríem. Però és que, després d'haver-nos-ho mirat bastant, d'haver-nos-ho repassat força, pensem que, efectivament, aquesta duplictat no es manté.

I una última esmena en relació amb la necessitat que es facin estudis de l'impacte ambiental quan es remouen els fons dels ports. En els ports sovint s'hi produeix acumulació de substàncies tòxiques, sovint s'hi produeix acumulació de metalls pesants. El fet que sigui una zona amb menys renovació d'aigua comporta aquesta alta concentració. Nosaltres pensem que cada vegada que es remou el fons del port s'hauria de fer un estudi d'impacte per tal de garantir que aquests diferents elements que estan allà, diguem-ne, tamponats, quan, fruit de remoure les terres, doncs, puguin aflorar a les aigües, doncs, s'ha de vigilar que no tinguin una incidència negativa sobre el seu entorn.

En relació amb les transaccionals que se'ns proposen, dir que les acceptarem totes. I en relació amb les esmenes que no tenim transaccionades i que podrien continuar vives, dir que les retirem totes a excepció de la 21. És a dir, només l'esmena 21 serà la que quedarà viva per sotmetre a votació les esmenes presentades per Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Comencem pel... Ai!, he d'agrair-li l'acceptació, senyor Portabella, de les transaccionals que li hem formulat i la retirada de les esmenes amb l'excepció d'aquesta, la

21. Jo li vull dir que al meu entendre, i també m'ho he mirat, perquè, realment, si les competències sancionadores eren diferenciades, no hi haguera hagut cap inconvenient, però jo entenc correctament que, la Junta de Sanejament, les seves competències queden assumides per les potestats sancionadores que aprovarem en aquesta Llei. I llavors es podria produir que per abocaments en un port ens trobéssim amb el típic principi, amb la concurrència al principi *non bis in idem*: vostè no pot sancionar una mateixa infracció per dos costats. I aquest principi jurídic és el que fa que no puguem acceptar l'esmena. En fi, però en aquest cas, com que vostè l'ha retirada, li ho he d'agrair, però pensi..., estigui tranquil: qualsevol abocament portuari, en virtut de les infraccions tipificades en la Llei, podrà tenir –la tindrà o no la tindrà, però evidentment la pot tenir–, legislativament parlant, una sanció important.

Jo li agraeixo també, després d'aquesta clau de volta en la transacció de la moratòria, i jo entenc, sincerament que..., home, certament potser jo he comparat..., jo, quan he fet la comparació del nombre d'amarratges, l'he fet no de Salses a Guardamar sinó de Portbou a les Cases d'Alcanar. Vol dir que m'he limitat al territori del litoral del Principat, no dels Països Catalans. Però, vaja, ens hi faríem més savis que rics discutint nombres. De tota manera, deixi'm dir-li que si Catalunya supera en nombre d'amarratges Tunísia, Croàcia i Turquia em sembla bastant lògic, amb tot el respecte per Croàcia, per Tunísia i per Turquia. No, perquè, realment, home!, hi ha una tradició nàuticoesportiva a Catalunya molt i molt important.

A mi, sincerament, m'ha sorprès, en canvi, uns números que jo li he comentat, unes xifres que jo li he comentat, i que em sorprèn, per exemple, que hi hagi aquesta diferència tan abismal en nombre d'habitants per barca que es produeix entre el Regne Unit, Holanda... Amb Dinamarca i Suècia potser ja té més explicació, però el Regne Unit, per exemple, aquesta diferència... No, no és un problema únicament de cost, sinó que és un problema de navegabilitat. I, per tant... Jo, una diferència tan abismal, de tota manera... Vint-i-vuit habitants per embarcació: em sembla realment una proporció importantíssima, importantíssima. Bé, en tot cas, ja ho dic, ens hi faríem més savis que rics.

I jo vull retornar, després d'agrair l'acceptació d'aquesta transacció respecte a la moratòria, vull retornar, només un moment, al tema de les competències municipals. Les competències municipals estan molt i molt garantides, i ara em repetiria de nou. És clar, una cosa és que l'ajuntament tingui una sinergia important en la gestió d'un port: és molt evident, i ho deia el senyor Boada, i jo no puc..., jo no puc discutir-li-ho. Un port està situat sempre en un terme municipal, i és molt evident que l'ajuntament hi té quelcom a dir-hi, i molt a dir-hi: des del pla d'accessos fins al planejament urbanístic que contorna..., fa contorn al port. Fins i tot, fins i tot –i aquesta és una de les aportacions que hem fet, i per això no entenc que vostès es mantinguin, sincerament, en aquesta tessitura–, que es mantingui la llicència municipal i el pagament de les taxes. És clar que sí: el pagament de les taxes municipals, de les llicències d'activitat i d'obertura, en aquelles activitats de tipus cultural, recreatiu, lúdic, esportiu, que no siguin estric-

tament el que és el típic moll de l'os del domini públic portuari, de la superfície dels molls. Perquè això no requereix..., requereix, evidentment, informe municipal, però no llicència municipal ni pagament de taxes. I repeteixo que en aquest moment no sóc gens sectari, perquè, en tot cas, les taxes tampoc no les cobraria la Generalitat. O sigui, estic defensant, en aquest cas, els interessos de l'Estat. Però és que és un problema, és un problema, li ho asseguro, senyor Portabella, de racionalitat jurídica, en aquest cas, eh? Li ho asseguro. És que no hi ha més remei que fer-ho així..., avui per avui. Tant de bo, tant de bo que canviï la Llei de ports de l'Estat i la marina mercant, puguem cobrar els cànon per utilització de domini públic, i puguem, sobiranament, enllestir no solament els quaranta-quatre ports que són de la Generalitat –adscrips o transferits–, sinó també els ports d'interès general. No sap..., tombarelles a la moqueta, faríem, si poguéssim tenir sobiranament els ports de Tarragona i Barcelona. Però desgraciadament no és així –com en d'altres coses. De tota manera, agrair-li de nou les transaccions que hem realitzat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Havent-se pronunciat favorablement a les esmenes transaccionals el diputat senyor Portabella, demano al secretari primer de la Mesa que llegeixi aquestes dues transaccionals.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La primera transaccional afecta les esmenes números 23, 60 i 61, i consisteix en tres afegitons i una supressió parcial en la redacció de la disposició transitòria cinquena. Per a millor comprensió, llegiríem el text final resultant: «S'estableix una moratòria en la construcció de nous ports i marines interiors, per un període inicial de tres anys, a comptar des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei. Aquesta moratòria no afectarà les instal·lacions la tramitació de les quals ja s'hagi iniciat amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei, així com tampoc a les obres de remodelació o ampliació dels ports, dàrsenes, instal·lacions marítimes o marines interiors ja existents. Aquesta moratòria es prorrogarà automàticament per un termini de dos anys més, llevat que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, previ estudi sobre l'ocupació del litoral català, la demanda de llocs d'amarratge i les condicions mediambientals, i amb l'informe preceptiu del Departament de Medi Ambient, acordi la conveniència d'aixecar la moratòria.»

La segona transacció afecta l'esmena 56, i consisteix a afegir un paràgraf final a la disposició addicional primera, en el sentit següent: «Aquesta activitat estarà subjecta, si s'escau, als informes corresponents del Departament de Medi Ambient i de la demarcació de costes.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena número 19 i següents del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Defensaré l'esmena número 19 i l'esmena número 22. És per tornar a plantejar un tema que ja han plantejat el senyor Boada i el senyor Benet Tugues i el senyor Jordi Portabella, que fa referència altra vegada al tema de la llicència per obres d'infraestructura i superestructura, a l'article 30 que estem discutint.

Senyor Camps, cordialment: hem parlat, hem discutit, hem negociat i hem acordat grans punts, grans articles d'aquesta Llei, però en aquest tema discrepem. I discrepem cordialment, però permeti'm que li ho digui: hi ha una coincidència de molts grups, en aquesta qüestió; per tant, potser no estem tan equivocats, potser que ens tornem a mirar aquesta qüestió.

Vostè diu: «Home, venim forçats per la sentència del Constitucional.» Escolti'm, el Projecte de Llei era molt anterior a la sentència del Constitucional. Per tant, hi havia una intenció del Projecte de Llei inicial que no paguessin, o no estiguessin sotmeses a llicència –perquè també podríem discutir si estar sotmeses a llicència vol dir que s'ha de pagar la llicència, que també se'n podria estar exempt, però s'hauria de sol·licitar, doncs– aquestes obres d'infraestructura. Inicialment ja estaven excloses, en el Projecte de Llei, no és que ho adequem a la sentència del Constitucional. Però, és clar, a mi, el que em sorprèn és que, precisament, la sentència del Constitucional sobre aquest tema es produeix perquè «el Consejo Ejecutivo de la Generalitat de Catalunya impugna el artículo 19.3 en cuanto contrario a la autonomía municipal». És a dir, és el Govern de la Generalitat que impugna aquest article de la Llei de marina mercant! Per què? Perquè el Govern de la Generalitat diu: «Això va contra l'autonomia municipal.» I aquest punt que va contra l'autonomia municipal és aquell que les obres de construcció, reparació i conservació que es facin en el domini públic no estaran sotmeses als actes de control preventiu municipal, etcètera.

Bé és cert que també la Llei de l'Estat preveu que sí que hi hagi un cert control municipal, que és que hi ha d'haver un informe previ, però no és la llicència. Però, és clar, senyor Jaume Camps, aquest tema que vostès van impugnar per contrari a l'autonomia municipal, el fonament jurídic 39 d'aquesta sentència del Constitucional els acaba dient, o ens acaba dient a tots que la intervenció municipal que el senyor Joan Boada i que nosaltres reclamem, en obres d'interès general de l'Estat, es pot fer a través d'aquest control previ, de l'informe previ. Però insisteix: en obres d'interès general de l'Estat. I ho diu molt clarament al final: «Se justifica, la exención del control preventivo municipal, en el hecho de tratarse de obras públicas de interés general.»

Senyor Camps, per què no discutim quines són obres d'interès general i quines no són obres d'interès general? D'acord, el Tribunal Constitucional diu que les obres d'interès general no han de tenir el control preventiu de llicència municipal. Però aquí a Catalunya... Jo estic disposat a considerar que els ports comercials potser seran obres d'interès general per a Catalunya –el port de Vilanova, el port dels Alfacs, el port de Ro-

ses, el de Palamós, Sant Feliu...–, estic disposat a considerar aquests d'interès general, però jo crec que els ports esportius –que és, fonamentalment, el que avui regulem– no són obres d'interès general i que, per tant, sí que podrien estar sotmesos a aquest acte de control preventiu que és la llicència municipal. I, per tant, si el Grup Socialista li ho demana, si el Grup d'Iniciativa li ho demana, si el Grup d'Esquerra Republicana li ho demana, i si el Grup Mixt li ho demana, home, segurament és que no anem tan equivocats a interpretar aquesta sentència del Constitucional diferentment de com vostè l'interpreta. I, a més, van ser vostès que van dir que això anava contra l'autonomia municipal. Per tant, jo els insistiria que encara estem en la possibilitat d'acceptar una transacció entre tots els grups per continuar dient que aquests ports, doncs, que no siguin estrictament d'activitat comercial a Catalunya, també haguessin d'estar sotmesos a l'acte de control municipal.

Bé és cert que aquest article 30 ja incorporava –i ha estat millorat substancialment en altres temes– la qüestió que queda molt clar que el que no són les obres d'infraestructura portuària sí que estan sotmeses a la llicència municipal. I això és molt important, ja hi hem guanyat. I el Grup Socialista vol dir que en aquest cas sí que està a favor, d'una manera molt clara i molt contundent, que els ports, a més de les activitats estrictament portuàries, puguin tenir altres activitats comercials, lúdiques, vinculades al món marítim. Perquè, escolti'm, seria una contradicció no veure el que està significant l'activitat al Port Vell o el que està significant el Port Olímpic per dinamitzar la vida ciutadana a Barcelona. I, això, nosaltres hi estem a favor, eh?, i seria ridícul dir que no es poden fer determinades actuacions en un port –un habitatge– quan estem permetent que hi hagi restaurants als clubs marítics, etcètera. Per tant, estem a favor que hi hagi activitat en la zona portuària, activitat comercial, etcètera. I també seria ridícul que permetessin fer una «vivenda» al capità marítim, i no deixessin fer alguna instal·lació que potser seria útil per dinamitzar els ports d'aquest país. I em sembla que el port de Barcelona en aquests moments s'està plantejant instal·lacions hoteleres. El Grup Socialista està d'acord que s'utilitzi el port com una plataforma portuària per a la navegació, per al comerç, però també com una plataforma d'activitat econòmica.

Per tant, senyor Jaume Camps, dient-li clar aquesta posició del Grup Socialista, li demanaríem que el que ja està resolt, molt ben resolt, és que això sí que està sotmès a llicència, però intentem fer l'últim pinyol d'aquesta Llei, que està molt bé, senyor Jaume Camps. L'hem negociat, i vostè l'ha negociat molt bé: busquem l'últim punt d'acord, regulem la llicència municipal per a les obres d'infraestructura i superestructura, com a mínim per a aquests ports que no són els comercials.

Gràcies, senyor Camps.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Li asseguro que en tenia moltes ganes, senyor Nadal, però el pinyol que vostè em demana m'implicaria que em fotessin al carrer, i, és clar, vostè no em pot demanar... No, no, bromes a part, jo li asseguro..., és clar, la millor prova de qui intentava donar-li la raó, senyor Nadal, és precisament el Govern de la Generalitat, que recorre contra la Llei. Qui recorre contra la Llei de marina mercant, la Llei de ports de l'Estat i marina mercant, som nosaltres! Jo n'he dit unes raons, les raons que dimanen d'uns acords de governabilitat, però és que n'hi han d'altres! N'hi han d'altres, com la que vostè cita: la salvaguarda de l'autonomia municipal, perquè nosaltres no som aquest front o la cuirassa o... —no sé quin penjamens ens han dit. No, no, defensàvem l'autonomia municipal. I crec que allà on hem arribat amb l'article 30 és el punt que ens marca la sentència, i el punt màxim on podem arribar. Què milloraria, jo li pregunto, el fet que el domini públic portuari, la utilització del domini públic portuari... —que ja sabem, per un costat, que genera uns canons que cobra l'Estat—, i exigíssim aquí una llicència municipal sobre els metres d'aigua? Pensi que el canó no es cobra únicament pels molls: es cobra pels metres d'aigua. Realment, vostè creu que milloraria la sagrada autonomia municipal?

Home, és molt lògic que nosaltres, en tota la zona de serveis..., en què, efectivament, estic d'acord amb vostè que hi han d'haver, evidentment, activitats ludico-culturals..., «hoteleres», parla la Llei de ports; la Llei de ports de l'Estat parla de la utilització hotelera! Evidentment que sí, és un element d'equilibri i de poder... I de l'exemple que vostè ha citat, del Port Olímpic i del Maremàgnum, òbviament, no cal que li'n faci més explicacions. Precissament en aquests nous serveis..., oh!, és clar que es precisa llicència municipal. Ho dèiem abans i ara, i l'article 30 és claríssim. Ara, realment, pel que l'Estat diu, «no cal llicència municipal» —a Marbella, o a Lluçanoves, nosaltres no hem de ser més papistes que el papa i dir: «Doncs, nosaltres, sí. I burocratitzem-ho encara més.»

Hi ha un informe previ. Oh!, és clar que hi ha un informe municipal previ. I fins i tot per escrit. Però per què vol que siguem més, encara, més papistes que el papa? Per què vol que posem més traves? A mi em sembla que..., és una pena. Segurament, el fet que tots..., no estic sol, perquè en això també coincideix el Grup Parlamentari amb el qual hem pactat essencialment la Llei —inicialment, almenys—, però potser sí que m'hauria de fer reflexionar el fet que tots els grups m'ho suggerissin. Home, però..., en fi, el que diu la sentència del Tribunal Constitucional no deixa gaires —gaires— escapatòries. Vostè em diu: «No, no, és que el que l'Estat interpreta com a zona d'interès general, això no és traslladable a Catalunya.» Home, des d'un punt de vista nacionalista, això no li ho puc admetre, ja ho entén vostè. No ho ha dit vostè, no; això no ho ha dit vostè. Això em sembla que ho ha dit el senyor Boada —crec, crec. En tot cas, ho retiro, perquè no hi hagi contradiccions —ho retiro, ho retiro. (*Remor de veus.*)

En tot cas, jo, sincerament, si pensés raonablement que això milloraria les competències municipals de veritat i que, realment, de veritat, el municipi s'ha de ficar en

els metres d'aigua o en els metres de moll, sincerament, no tindria cap inconvenient a fer-ho. Però és que no ho crec, i no ho creu tampoc tot el nostre Grup Parlamentari.

Per tot això, no podré acceptar aquesta esmena. I permeti'm que almenys en aquest punt —encara que sigui un— discrepem. I ara tampoc seríem a temps, segurament, amb seriositat, de poder bastir una transaccional; sí —per què no?— una modificació de la Llei el dia de demà.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena número 24 i següents, té la paraula el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensarem les esmenes que ens queden, que ens queden vives, excepte la 37, 49, 50 i 51, que retirem —37, 49, 50 i 51, que retirem.

Amb relació al que anàvem parlant últimament sobre la necessitat de llicència urbanística, sobre les obres d'infraestructura i superestructura, em dona la sensació, senyor Camps, que ha quedat sense arguments. Ha començat molt fort, després de la meua intervenció, referint-se al mateix, i veig que ha anat suavitzant la posició, fins i tot apellant a una possible modificació de la Llei *a posteriori*. Vol dir que potser sense tanta agressivitat —democràtica, certament— de la primera intervenció, resulta que la resta de ponents —del Grup Mixt, d'Esquerra Republicana, del Partit Socialista— ha dit exactament el mateix que jo defensava, exactament el mateix; també ho diu la Federació de Municipis de Catalunya. Els únics que no ho diuen són Convergència i Unió i el PP. En tot cas, doncs, per alguna raó serà que siguin aquests dos partits polítics que ho diguin. Jo sempre faig esment que deu ser no pas només o únicament i exclusivament a la suma —que ho és—, sinó també una qüestió ideològica —que també ho és.

I voldria dir que tampoc estem d'acord amb el que deia el senyor Nadal, en aquest cas, que s'hi puguin construir, que s'hi puguin fer tot tipus d'activitats, fins i tot les turístiques o hoteleres, en un domini públic portuari, perquè, evidentment, el domini públic portuari neix a partir d'un espai públic, que és l'aigua, que és de tots, i, si considerem nosaltres que allà hi pot haver «vivendes» privades, que hi pot haver usos turístics, usos hotelers, estem privatitzant un espai públic, i nosaltres estem radicalment en contra de privatitzar un espai públic. D'aquí el manteniment de l'esmena número 15.

Però amb relació a la resta d'esmenes que ens queden, fan referència a la regulació, construcció, funcions, viabilitat econòmica, impacte ambiental, i també parlarem, evidentment, de la moratòria i de la transaccional que se'ns ha plantejat a aquesta moratòria.

Nosaltres, a l'esmena número 62, plantejàvem a l'exposició de motius la necessitat que s'hauria de reconèixer

xer quina és la situació actual de les costes catalanes, que no es planteja en la Llei, tal com veiem ara, ni en l'exposició de motius ni en la resta, ni tampoc es planteja la necessitat, si cal, de limitar, reduir o transformar aquestes instal·lacions, algunes d'elles obsoletes, algunes d'elles que no serveixen absolutament per a res, i, en canvi, tenen un fort impacte. Ja s'ha dit aquí, però ens sembla..., nosaltres creïem que seria convenient que a l'exposició de motius hi hagués una descripció de la realitat en relació amb els ports que hi ha actualment a Catalunya. Ja hem parlat que la costa catalana té més de quaranta-quatre instal·lacions nauticoesportives, que ofereixen més de vint-i-un mil amarratges. A la costa gironina, per exemple, hi ha divuit instal·lacions, que ofereixen més de vuit mil amarratges; a més a més, n'hi han alguns altres de proposats. La distància mitjana entre els ports esportius catalans és de 4,7 milles, només de 4,7 milles; el litoral gironí es queda reduït a 4 milles. Tenint en compte que, a més a més, l'impacte ambiental, l'impacte sobre la dinàmica litoral, l'impacte sobre les platges d'un port esportiu és de 5 milles, entenem en aquests moments que hi ha un «solapament» constant d'impactes agressius al territori terribles, amb la quantitat de ports esportius que hi ha. I aquesta és una realitat; no ens la inventem, hi és, no? A més, sense parlar de la contaminació que provoca tota aquesta situació.

Però, fixin-s'hi bé, Catalunya representa el major percentatge de superfície destinada al turisme recreatiu. Mirin, el 61% de la costa catalana es dedica a aquests usos, al turisme recreatiu. Això queda reflectit en el nivell d'ocupació de la primera línia de la platja. El percentatge de servitud de protecció de només vint metres és del 80% a les comarques gironines, del 79% a Barcelona i del 40% a Tarragona. Això significa una ocupació extrema que pateix el litoral català, que condiciona la desaparició de platges, que són o han d'estar regenerades any rere any. Però, a més a més, això implica més despesa pública. Imaginin, en el darrer quinquenni, s'ha gastat una suma important de diners públics en actuacions per intentar esmenar –sense èxit– el problema de la regeneració: 3.325 milions a les costes gironines, 9.105 milions a les barcelonines i 8.645 a les tarragonines per a regeneració de platges, producte de l'actuació dels ports esportius majoritàriament. Aquesta és una situació terrible, del tot insostenible. L'exposició de motius hauria de reflectir aquesta realitat, i a partir d'aquesta realitat posar tots els punts necessaris per tal, doncs, d'evitar-la, superar-la, transformar-la i equilibrar-la. I això nosaltres, en aquest cas, no hem vist que estigui excessivament plantejat, i aquest és un element que nosaltres voldríem, doncs, que hi estigués.

Per això nosaltres presentàvem a l'esmena 24 tota una regulació molt específica que va relacionada amb la moratòria que nosaltres demanàvem també, i que també està inclosa en aquestes esmenes. Nosaltres, quan feïem referència a les sol·licituds i a les concessions per a ports esportius de tot un seguit de circumstàncies, molt més dures de les que es plantegen en aquests moments... Per això llavors ja no faria falta moratòries d'anys, sinó que, si les concessions que es poguessin donar en aquests moments fossin dures, com plantegem

nosaltres en la 24... –i quan dic «dures» vull dir des d'un punt de vista ecològic, per mantenir aquest equilibri del litoral, que està totalment desequilibrat, eh? En aquests moments, nosaltres plantejàvem que els ports existents en el tram de costa en què es preveia la nova construcció estiguin efectivament ocupats en més del 90% de l'oferta d'amarratges de què disposi –en aquests moments, la situació no és aquesta, sinó tot el contrari–; que existeixi demanda efectiva de punt d'amarratge igual o superior al 75% de l'oferta prevista en el port a construir, i, a més a més, també exigíem que els promotors disposin de recursos econòmics propis, no financers, per garantir el pressupost estimat d'execució al 50% –com ja explicaré– per tal de..., i que es tinguin en compte els accessos, les urbanitzacions..., dels accessos, de les instal·lacions, i les obres per a la regeneració de les platges i altres mesures de correcció de l'impacte ambiental –si cal, la construcció de *bypass*, etcètera, etcètera.

Per aquesta qüestió, nosaltres no estem d'acord amb la moratòria, no estem d'acord amb aquesta proposta de moratòria, no estem d'acord amb la transaccional. Entenem que és un avenç; no hi votarem en contra. Entenem que és un avenç, però també és una trampa. És un avenç, però és una trampa, en no incloure tots els ports que estan en projecte o construcció. I això és terrible. Portbou, 400 amarratges; Portlligat, no sabem ben bé quants; Roses, 600; l'Escala, 600; Badalona, 1.400; Sant Adrià, 1.400; Calafell, Deltebre... Aquests són els que estan en projecte o en construcció en aquests moments. Quan hagin construït tots aquests amarratges no hi haurà espai; no farà falta moratòria: no hi haurà espai al litoral català. Haurem fet una botifarra de ports esportius que arribarà des de Portbou, certament, fins a la Ràpita. No hi haurà espai. Si ara estem parlant de 4,7 milles entre ells, estarem parlant de moltes menys! La moratòria servirà, certament, servirà perquè durant tres anys no es farà..., però sí que tots aquests –ho repetixo–..., veurem si hi haurà cap possibilitat de fer-ne cap més.

També es parla en la moratòria d'un estudi d'ocupació del litoral. És important que es faci un estudi –no es parla si es presentarà al Parlament, si serà vinculant, etcètera–, però, escolti, ja estan fets, els estudis, eh? El conseller Macias ho ha dit avui, i ho va dir el 21 de febrer d'enguany: que segons un estudi de la Generalitat –aquests són els estudis– es calcula que en el litoral gironí hi haurà un dèficit de sis mil amarratges d'aquí a divuit anys. Ja tenim l'estudi fet! Ja està a punt! Quan hagin passat els tres anys, publicarem l'estudi, i llavors ja podrem començar a fer amarratges nous, perquè l'estudi de la Generalitat diu que fan falta aquests, perquè només, evidentment, es gestiona l'oferta. D'aquesta manera, imagini's, si la distància entre ports a Girona és de 4 milles, imagini, doncs, el que significarà si fem tots aquests, i a més a més tenim en compte que falten *sis mil* amarratges més. Jo crec que això és un model del tot insostenible, com he dit abans, que es dedica a posar una barrera de formigó al litoral català.

Però, a més a més –ja ho he dit–, els ports existents tenen un percentatge d'amarratges venuts molt baix, del 27% –això era un estudi del senyor Batlle–, i alguns

han fet fallida, perquè s'han construït a vegades només per complaure sectors poderosos de la ciutat, s'han dimensionat irracionalment, sovint sense cap pla de viabilitat econòmica, sense accessos, etcètera. I en posaré exemples –no me'ls invento–: Mataró, Premià de Mar. Són dos exemples palpables d'aquesta situació: els dos han fet fallida. I qui ha hagut de pagar aquesta irracionalitat tolerada i sovint fomentada en aquest cas, i, és clar, des de la Generalitat? Han estat tots els ciutadans de Catalunya. 900 milions de pessetes. Algú n'haurà de ser responsable; fins i tot, alguns gestors municipals. 900 milions de pessetes que ha hagut de pagar, només destinats a pagar la construcció del port de Mataró, que encara no s'havia acabat; encara falten els accessos i la zona comercial, que haurà d'acabar-ho un consorci públic –evidentment, amb diner públic altra vegada.

Per això les nostres esmenes 29, 31 i 33 van en el sentit d'evitar aquestes fallides de les concessions privades, amb el dipòsit per part del promotor d'una fiança del 50% del pressupost total de les obres i que la definitiva, la fiança definitiva, una vegada construït, no superi el 10% –no el 2%, com diu la Llei en aquests moments–, i que no pot entrar en funcionament, el port, fins que no estiguin tots els accessos, fins que no estigui tota l'obra feta, fins que, evidentment, doncs, no succeeixi com va passar a Mataró, que el senyor Pujol el va inaugurar accedint-hi per un camí de terra, perquè no estaven fets cap dels accessos. No es pot obrir cap port, no es pot donar concessió fins que no estiguin totes aquestes condicions. Per això portàvem nosaltres totes aquestes esmenes.

I, per últim, hi havien esmenes relacionades amb les sancions. En som conscients: són unes sancions elevades. Són tretes, evidentment, també, dels ports de l'Estat. Estàvem disposats a retirar-les si veritablement el Grup de Convergència i Unió hagués mantingut les que estaven ja en el projecte original de la Llei, però, com que ha pactat a la baixa amb el Partit Popular no només aquelles que estaven pendents, sinó que encara més baixes les sancions als infractors, doncs, nosaltres, evidentment, tenim l'obligació, em sembla, de mantenir l'esmena en aquest sentit, perquè nosaltres el que no volem és afavorir de cap de les maneres són els infractors.

Res més. Només, com que és la meua intervenció..., agrair a la resta de ponents de la Llei de ports, agrair també al senyor Muro, el lletrat que ens ha assistit, i molt eficaçment, i també agrair especialment al senyor Jaume Camps, diputat ponent de Convergència i Unió, que em deia que jo m'enfadava quan se'm consensuava o quan se m'acceptava alguna de les esmenes... Home, nosaltres en presentàvem cinquanta, al voltant de cinquanta: en queden tretze, de vives. El meu mal humor haurà estat potent, però si tinguéssim en compte que per cada una d'aquestes que han estat acceptades o retirades jo m'hagués d'enfadar... No és cert. Pel que sí que estic, en tot cas, de mal humor és per les tretze que no s'han acceptat, precisament per aquestes, les no acceptades, perquè –acabo immediatament– hi ha un moment en el qual sí que podem arribar a acords –i hi hem arribat, i vostè ho sap–, en alguns ha costat, però

perquè hi ha una barrera important entre el ponent de Convergència i Unió i el ponent d'Iniciativa - Els Verds, que és la ideologia, i això és un element que nosaltres en política no abandonarem mai.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Déu me'n guard, senyor Boada, de discutir-li el seu inexcusable patrimoni ideològic d'esquerra pura, dura i recalcitrant. Només demano que a vostè els destins de la providència política i la voluntat dels electors –sobretot aquesta última– no el portin mai a cap càrrec que tingui a veure amb el litoral maritimoterrestre, amb ports, perquè llavors sí que... (*Rialles i remor de veus.*)

Li asseguro que hem fet un esforç tots dos; jo he d'agraciar-li, senyor Boada, he d'agraciar-li, perquè sé que d'aquestes cinquanta-sis esmenes, que només en queden tretze, i encara en consensuem alguna més, sé que per a vostè ha estat un autèntic sacrifici, una autèntica empipada, perquè, realment, costa de dir que és la dreta cavernícola que m'està donant la raó en el vuitanta per cent de les esmenes que presento. I, llavors, «o jo m'he tornat dreta cavernícola» –deu pensar vostè–, «o aquests tios s'han tornat bojos», perquè li han acceptat el vuitanta per cent de les esmenes. I algunes no les hi hem pogut acceptar, certament, i miri, per exemple, la moratòria. Perquè, a vostè li ha passat en el tema de la moratòria –i li ho dic carinyosament– el que em va passar una vegada regatejant en una botiga. Em sembla, imagini's que la diferència era de vint a deu, i el botiguer es va empipar, perquè jo li ofería un preu baixíssim, li n'oferia onze. I ell s'empipava, i va dir: «Doncs, dinou, i d'aquí no baixo». I jo, doncs: «Dotze, i d'aquí no passo!», també em vaig empipar jo. I al final va passar que ens vam creuar, i jo deia formalment que no n'hi pensava pagar més de disset, i que ell no pensava vendre la peça per menys de tretze, amb la qual cosa ja ens havíem creuat en la transacció.

Aquesta anècdota crec que és el que li ha passat en el tema de la moratòria, perquè vostè, volent fer-ho tan bé, tan bé, tan bé, no s'adona que el que vostè pretén, que és una moratòria, no serveix de res. D'aquí a un any li poden fotre enlaire totes les seves esmenes. Perdoni, el senyor Portabella sí que va presentar una esmena demanant la moratòria: deu anys, res! Llegeixi's la seva esmena. No s'adona que, en aprovar el Pla de ports, podem fotre el que ens doni la gana, llavors? S'ha acabat la moratòria! I que vostè mateix ens ha obligat que el Pla de ports l'hem de fer en un any? Vostè converteix la moratòria de deu anys que demanava el senyor Portabella en un any. I jo li dic: afegeixi's, corri a afegir-se a la transaccional que hem firmat tots els grups parlamentaris, i jo he d'apel·lar, en aquest cas, al que em deia vostè: vol dir que en aquest cas tots ens equivoquem excepte vostè? Miri, en el cas anterior, vostè em deia: «No, no, és que vostès s'equivoquen perquè van amb el Grup Popular i aproven unes esmenes, i tots els

altres de la cambra» —em refereixo a la competència municipal, com em defensava el senyor Nadal— «en canvi, s'equivoquen». Bé, és que ara som tots, eh?, i precisament l'únic que havia demanat una moratòria —que realment era una exageració, que era de deu anys— és el senyor Portabella, en nom d'Esquerra Republicana. Però vostè, si no s'hi vol afegir, no s'hi afegeixi, però pensi una cosa: quan vostè em demana solidaritat amb la idea que li està donant el senyor Manuel Nadal, que hem de canviar les competències municipals s'adona que tampoc —perdó les competències municipals, la llicència municipal per a les obres, que ja no li torno a contestar, perquè... —..., i ens diu: «És que vostè estava molt agressiu amb mi i ha anat afliuint perquè s'adona que tinc raó», és que, sap què passa?, que, si li donés la raó, no em serviria de re. Ara imagini's que jo li dono la raó i dic: «Torno enrere, i dono la raó en tot el tema del municipi i de la llicència per a les obres...» Vostè no em deixarà fer el Maremàgnum ni el Port Olímpic, no a mi, en aquest cas a l'Ajuntament de Barcelona, òbviament, perquè vostè no està d'acord amb els socialistes, eh? (*Remor de veus.*) Vostè mateix ha dit que no s'entén amb el senyor Nadal, eh?

Home, no! No, no, escolti, vejam, el problema de la relació de vostè amb el ponent del Partit Socialista, evidentment, no em preocupa, en aquests moments, gens. Vull dir-li que a mi em sembla que aquestes tretze esmenes que vostè manté, malgrat tot l'esforç de transacció del nostre Grup Parlamentari i dels altres grups parlamentaris, no pot arribar a pensar que són, realment, que fan impossible la gestió d'un port? Vostè creu, realment, que s'ha de demanar al promotor d'un port que tingui el cinquanta per cent de recursos propis? Sap què vol dir, això? Nosaltres li exigim unes fiances, li exigim unes fiances que van pujant i que vam pactar amb el Grup Popular i amb tots els altres grups, també, unes fiances importants, una forma esglaonada de fiances, que va baixant en funció que es va acomplint l'obra... Vostè demana que no es pugui obrir ni vendre un amarratge, ni obrir un port, ni fer res fins que estigui tot acabat, fins i tot els accessos! És que vostè no en vol cap, de port, cap, cap. No, no, ja ho entenc, ja ho entenc.

No, és clar, és que davant que vostè no vol cap port, suprimir les dues marines, en comptes de legalitzar les que hi ha existents, i que realment diu que farem nosaltres una barrera de formigó de Portbou a les Cases d'Alcanar, jo, què vol que li digui?, no tinc arguments. No tinc arguments, però és que els altres tampoc no els tenen, perquè li asseguro que, quan en una llei com aquesta hem estat en reunions hores i hores, i quan en una llei com aquesta, que comença amb quatre-centes esmenes i acaba amb vint esmenes, com a màxim —mal comptades, vint esmenes—, de les quals el vuitanta per cent són seves, vol dir que, realment —(*el Sr. Boada i Masoliver diu: «el vuitanta, no, el seixanta per cent»*)—, el seixanta per cent; doncs, d'acord, el seixanta per cent—..., vol dir que, quan tots hem consensuat el 95%, mal comptat, de la llei, vostè, només vostè, té la raó? Jo, això sí que em faria dubtar, eh? Ara, sobiranament, vostè pot fer el que vulgui, només faltaria.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

En aquest grup d'esmenes hi ha una transaccional que no ha sigut llegida, i demano al senyor secretari que procedeixi a la seva lectura per al coneixement del Ple.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Aquesta esmena transaccional afecta, d'una banda, l'esmena 36, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i, al mateix temps, l'esmena 35, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i consisteix a donar una nova redacció a l'article 63 del Projecte de Llei, consistent a afegir al final del text del Dictamen el següent afegit: «Reglamentàriament, es regularan els procediments de tramitació de les modificacions, i s'establiran els supòsits en què aquestes hagin d'anar acompanyades d'un estudi d'impacte ambiental.»

El president

Moltes gràcies. Continuem el debat. Per defensar l'esmena número 28, i subsegüents, del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular acumularà les esmenes que resten vives. En aquest torn se posicionarà sobre les esmenes d'altres grups, i també se posicionarà sobre la llei en si.

El Grup Popular ha deixat per a aquest debat les quatre esmenes que han quedat reservades per al Ple; és a dir, la 28, la 32, la 38 i la 39, les quals fan referència implícita a lo que són les pròrrogues.

Pel que fa a les esmenes que s'han reservat per al Ple d'altres grups, val a dir —ho anticipem— que no hi donarem suport, tot i que en algunes sí que ho farem abstenint-nos. Abans, però, voldria fer esment que la nova Llei de ports de Catalunya que aprovem avui té per objecte establir l'organització portuària de la Generalitat i regular la planificació, la construcció, la modificació i la gestió de ports, i el règim de policia de ports i marines interiors, així com la resta d'obres i construccions nàutiques i portuàries que són competència de la Generalitat.

D'aquesta manera, s'ha aconseguit unificar en un sol text normativa tota sobre la regulació bàsica sobre els ports a Catalunya. En opinió nostra —la del Grup Popular—, la conversió de l'organisme autònom Comissió de Ports de Catalunya en empresa pública, que obeeix a la conveniència de realitzar una gestió més eficaç i flexible que permeti compaginar els principis d'actuació propis de la gestió empresarial, aquest nou organisme —que es regirà pel dret privat— autoritzarà nous ports, renovarà les concessions existents, gestionarà els ports explotats directament per la Generalitat i cobrarà cànon.

Per tant, Ports de Catalunya serà una entitat de dret públic, que s'ajusta, la seva activitat, al dret privat, i en

els supòsits que la llei preveu en el dret públic. Cal destacar també la confluència de les diferents competències i responsabilitats administratives sobre el conjunt del sistema portuari, establint els criteris en què s'ha de basar l'actuació dels ports, junt amb les competències del Departament de Política Territorial. Pel que fa als ports de promoció privada, aquests estan destinats principalment a embarcacions esportives i d'esbarjo, constituïts i gestionats en règim de concessió administrativa.

Aquesta Llei considera les tarifes com a preus privats, i regula amb caràcter general el cànon per ocupació o aprofitament especial del domini públic, diferenciant entre concessions o autoritzacions i establir un cànon per prestacions de serveis al públic i desenvolupament d'activitats comercials industrials dins dels espais portuaris.

L'actual Projecte de llei s'emmarca en la distribució competencial que en matèria de ports compta amb la Constitució i l'Estatut. Concretament, l'article 148.1 de la Constitució espanyola possibilita que les comunitats autònomes puguin assumir competències, tant legislatives com executives, sobre tres classes de ports: els de refugi, els esportius i els que no desenvolupin activitats comercials, i l'article 149.1.20 de la Constitució espanyola reserva a l'Estat la competència exclusiva sobre els ports d'interès general, en aquest cas el de Barcelona i el de Tarragona.

En aquest marc constitucional, l'Estatut d'autonomia, en el seu article 9.15, atorga a la Generalitat competència exclusiva en matèria de ports, sens perjudici de la reserva de competència exclusiva que té l'Estat pel que fa als ports d'interès general. El problema sorgeix a delimitar la competència estatal i autonòmica; en concret, sobre el domini públic maritimoterrestre i la protecció del medi ambient. En aquest sentit, el Grup Popular va introduir les esmenes relatives a l'informe vinculant del Ministeri de Medi Ambient en les matèries de les reserves competències, i els informes preceptius que garanteixen la competència de l'Estat sobre la legislació bàsica de protecció del medi ambient, respectant la possibilitat de desenvolupament legislatiu i d'execució, a més de poder establir normes addicionals de protecció.

El Grup Popular va presentar cent vint-i-tres esmenes a aquest Projecte de llei, de les quals vuitanta-cinc han estat acceptades, bé directament, bé per via de transacció, al text i al projecte. És a dir: més de tres quarts, que és el mateix que més del 75% de les nostres esmenes s'han incorporat al Projecte de llei. Les esmenes que han estat incorporades es basen en quatre blocs. El primer grup fa esment als òrgans de l'entitat Ports de la Generalitat, referents a dotar de major participació el Consell de Govern; garantir les funcions del Consell en el control i la presa de decisions; garantir l'obligació de reunió en sessions ordinàries amb una periodicitat trimestral, i garantir que els recursos procedents d'altres operacions financeres estiguin reflectits en la Llei de pressupostos de la Generalitat; que la selecció del personal es realitzi d'acord amb els principis de mèrit i capacitat, llevat del personal directiu i de confiança,

mitjançant publicitat, i que hi hagi una major seguretat jurídica en els recursos de via administrativa.

Voldria destacar que ha estat especialment important per al nostre Grup el fet de garantir que la presidència estigui en mans del Consell, i que el nomenament del vicepresident sigui obligatori en la persona del director general competent en matèria de ports, i garantir d'aquesta manera que no es puguin fer uns altres nomenaments que no vagin amb l'especialització i amb el context que tenen a veure amb el tema dels ports.

Considero, també, que és de gran importància el fet que s'hagi incorporat, a partir de les esmenes de diferents grups, i, especialment, del Grup Popular, a la composició de l'actual Consell de Govern, representants del sector i cambres de comerç, amb la possibilitat d'ampliar, així com d'introduir la possibilitat de consultar representants dels col·lectius, quan s'inclogui a l'ordre del dia de les sessions els temes que els afectin.

El segon bloc d'esmenes acceptades van dirigides a respectar les competències de les diferents administracions per a la protecció de l'administració dels béns de domini públic, marítim, terrestre, estatal. I creiem important fer referència a requerir l'informe vinculant del Ministeri de Medi Ambient, pel que fa a les seves competències sobre els béns de domini públic, marítics i terrestres, de titularitat estatal. Així com la coincidència amb la resta de grups d'incorporar, a diferents articles, la necessitat de requerir informes preceptius a les diferents administracions implicades en els plans d'ordenació litoral en els aspectes que afectin les seves competències.

Agrair, especialment, la incorporació de l'esmena del Grup Popular i transaccionada dels altres grups, per tal que el termini màxim d'ocupació no excedeixi el màxim fixat en la legislació aplicable al domini públic portuari; és important ressaltar la coordinació de les diferents administracions i que la Llei consideri un dret preferent que hagin explotat correctament les instal·lacions del port. Destacar, també, la importància que té per al Grup Popular les transicions fetes amb els altres grups pel que fa a les marines interiors, pel fet de ser una realitat diferent a la resta d'instal·lacions i que es desenvoluparà en un reglament específic.

El tercer grup de les esmenes que nosaltres hem presentat, acceptades, fan referència a la rebaixa d'una tercera part dels cànon per ocupació o aprofitament de domini públic portuari i per la prestació de serveis públics i desenvolupament d'activitats comercials i industrials. Un altre aspecte que ens preocupava i que ha estat suprimit és que la millora dels cànon no pugui ser criteri a tenir en compte en els plecs de les bases de concursos; voldria recordar, també, la rebaixa de les multes coercitives.

Pel que fa al quart punt d'esmenes, són esmenes purament tècniques, que han contribuït a millorar i esmenar i enriquir el text del Projecte de llei. Cal destacar la millora de l'article 7 i la incorporació del terme mediambiental en la seva acceptació al text de la Llei. Voldria ressaltar que amb aquesta nova Llei que aprovem avui s'haurà de garantir el bon funcionament, controlant la gestió d'aquesta nova empresa pública.

En el tràmit d'aquesta Llei, vull agrair moltes aportacions que han fet possible collectius amb suggeriments i les aportacions tan valuoses que han fet que siguin les nostres esmenes unes esmenes que no hagin tingut a veure amb el que és el nostre partit, sinó amb aquelles coses d'aquells collectius, d'aquells sectors ciutadans que han aportat i han contribuït que nosaltres poguéssim tenir aquestes esmenes que tenen a veure amb el que és la realitat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, donat que les nostres esmenes tracten fonamentalment de pròrroques de terminis, qüestió que té a veure amb el que és el rigor, però també amb la flexibilitat i sensibilitat política del Govern, en l'aplicació de la Llei, per tal de fer-ne una eina veritablement útil per a l'ordenació dels nostres ports, el Grup Popular anuncia la retirada de les esmenes que inicialment havíem reservat, tot palesant que prestarem una especial atenció en el seguiment d'aplicació de la llei que avui aprovem.

I acabo, senyor president, donant les gràcies als serveis de la cambra, especialment al lletrat senyor Xavier Muro i als portaveus dels diferents grups, en aquest Projecte de llei. I permeti'm que ho faci d'una manera molt especial a l'illustre diputat senyor Jaume Camps, per la bona disposició i diàleg i el consens a l'hora de debatre aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per defensar les últimes esmenes que queden per defensar, del Grup Socialista, que són les números 57 i 58... *(Pausa.)* Perdó, té torn el senyor Jaume Camps. Per al torn en contra, havent estat retirades, des de l'escó, el senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Sí. Ho faré des de l'escó i no per això amb menys solemnitat. El fet d'haver retirat el Grup Popular les quatre esmenes que quedaven, respecte a un tema important, de pròrroga de concessions i de renovació de concessions que, al meu entendre, s'han afegit a la transitòria segona, de la disposició transitòria segona de la Llei, no em fa evitar un comentari, un mínim comentari, senyor president, senyores i senyors diputats, respecte que, moltes vegades, precisament la transacció de la totalitat de les esmenes, com ha succeït en aquest cas, fa que el dia del Ple, el dia de l'escenificació d'aquest acord, potser la brillantor no sigui precisament la que pugui presidir perquè no hi ha precisament esmenes a poder discutir o transaccionar, perquè tot el treball ja s'ha fet moltes vegades prèviament. Jo he d'agrair molt especialment –i amb això ja aprofitaria el torn d'agraïment que farem i ja renuncio a l'explicació de vot–, jo vull agrair molt especialment als portaveus del Grup Popular, el senyor Luna i el senyor Fabregat, la seva bona disposició i l'excel·lent diàleg que hi ha hagut, paral·lelament, i també, també fer-ho, per què no?, als altres grups parlamentaris, des del Grup Socialista, al Grup d'Esquerra Republicana, al Grup Mixt i, també, al Grup d'Iniciativa, als senyors Nadal, al senyor Benet

Tugues, al senyor Portabella i al senyor Boada. El meu treball, senyor president –i amb això també acabo l'agraïment– no haguera estat possible si no hagués comptat, òbviament, i aquest és l'avantatge que tenim els diputats i diputades que formem part del Grup que dóna suport al Govern, de comptar, és clar, amb una direcció general, en aquest cas, el senyor Ticó i la senyora Rosa Busquets, que t'ho dóna tot molt mastegat; no és la ciència jurídica ni la política dels diputats, moltes vegades és el treball de rereguarda que hi ha hagut i, també l'ajuda dels lletrats i els serveis de la cambra han estat absolutament imprescindibles.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes últimes que li queden per defensar al Grup Socialista, 57 i 58, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Són les dues últimes esmenes que queden i, tal com he dit en la primera intervenció, el Grup Socialista ha tingut especial intenció a plantejar que aquesta Llei de ports fos curosa amb els temes mediambientals. En aquest sentit, el Grup Socialista també presentava una proposta de moratòria de construcció de ports esportius, que va ser objecte de transacció, ja, en Comissió, i que la nostra proposta plantejava el que diu el senyor Camps que passa amb el d'Iniciativa per Catalunya en aquests moments, que és que dèiem que, mentre no s'aprovi la redacció del nou pla de ports esportius, no s'iniciarà la tramitació de cap nova instal·lació portuària, i, per tant, com que hem fixat una data d'un any per tenir el Pla de ports esportius, si haguéssim mantingut aquest text, haguéssim tingut una moratòria d'un any i, en canvi, ara, és de tres anys, prorrogable a cinc. I, per tant, és cert que, en aquest aspecte s'ha avançat, amb una moratòria que, com a mínim, és de tres anys i, a mi em sembla que, és important.

Però també és cert que el senyor Boada planteja la seva moratòria lligada a tot un seguit d'esmenes de regular com es pot autoritzar, o no, un port; això que vostè ha dit de les fiances, el tema que sigui garantida la viabilitat econòmica i l'estudi d'amarratges, etcètera. Per tant, potser sí que ens hem creuat, però el senyor Boada també tenia unes condicions que, potser, feien la seva moratòria més complicada de consensuar.

Bé, el Grup Socialista, dic, volia defensar els temes mediambientals en aquesta Llei i, per tant, vam fer una esmena que deia amb molta claredat que no es preveïés, en el Pla de ports esportius, cap construcció de nou port o nova dàrsena pesquera –o l'eufemisme que vulguem utilitzar– en zones protegides, en zones del Pla d'espais d'interès natural. Em sembla que és una obvietat, però aquesta cosa, que és una obvietat, la realitat ens demostra que es construeixen, o es proposen construir, ports en zones protegides. I també vam fer una esmena, clara, referida a un tema concret i no l'hem presentat ara, després dels problemes que hem tingut aquí al Parlament, la vam presentar fa sis mesos, que és

que no s'autoritza la construcció d'una dàrsena pesquera, eufemisme de «port», a la badia de Portlligat. És clar, però aquestes esmenes..., que el senyor Camps diu: «Home, per què ara, a la Llei de ports, ara hem de discutir aquest tema?». Doncs, escolti'm, de la mateixa manera que, en el debat de política agrícola, vam votar, o van votar vostès, una resolució en la qual s'instava el Govern de la Generalitat a negociar amb el Govern municipal la ubicació del port esportiu de Cadaqués. Per tant, ens sembla que tenim els mateixos drets a presentar aquesta esmena que vostès tenien, de presentar aquella resolució que vam votar.

Ara, clar, nosaltres hi volem insistir. Aquí, tenim diverses contradiccions, senyor Jaume Camps, que no sé com es resoldran, perquè vostè diu: «Tenim la responsabilitat de governar.» El senyor Boada, potser, ho tindrà difícil, però responsabilitat de governar vol dir, a vegades, ser conseqüent. (*Remor de veus.*) Hi ha un estudi, que és el que tothom hi ha fet referència, del Pla de ports esportius. I aquest estudi del Pla de ports esportius qualifica els espais de Catalunya amb diverses variants i, finalment, n'escull dues, que són la variant biològica i la variant geològica. I, en funció d'això, diu si és bo o no és bo fer un port esportiu. Doncs, molt bé, en el municipi de Cadaqués, a la badia de Portlligat, l'avaluació biològica és un 3 i l'avaluació geològica és un 2. Què vol dir «2» en avaluació geològica?, zones de protecció pel seu valor geològic: «protecció: construcció no recomanada». El Pla de ports que estan estudiant diu: «Construcció no recomanada a la badia de Portlligat.» Ho diuen vostès. Doncs facin el favor d'atendre's als seus estudis: «construcció no recomanada».

(*Remor de veus.*)

Llavors tenim dues resolucions en aquest Parlament. Una, de la Comissió d'Agricultura, de 5 de març, que diu que no es faci a Portlligat i que es faci a la badia de Cadaqués. I una resolució d'aquest Plenari que insta al diàleg per buscar una localització. Per tant, si tenim una resolució que ens diu que no es faci a la badia de Portlligat, i una que es diu que es dialogui per buscar una ubicació, i tenim un Pla que ens diu que no és recomanat aquí, a mi em sembla que haurien de ser conseqüents, senyor Camps, amb la seva responsabilitat de governar. I a mi em sembla perillós que l'Ajuntament de Cadaqués, sense dialogar amb ningú –potser sí amb alguns membres del Govern, però també ho dubto–, ja hagi aprovat el port a la badia de Portlligat i que avui surti que ja es desperta un Pla parcial, que estava paralitzat, de construir en aquesta zona. Em sembla que hi ha massa concatenacions aquí, respecte a aquesta qüestió.

Per tant, senyors de la majoria facin el favor d'atendre aquesta petició –encara hi són a temps– de buscar el diàleg, com van dir vostès, per buscar on ha d'anar la dàrsena pesquera de Cadaqués, i que aquesta dàrsena pesquera ens sembla a nosaltres que no ha d'anar a Portlligat.

Dit això, també, agrair, com han fet tots els ponents, la bona disponibilitat al diàleg de tots els ponents. Jo crec que s'ha avançat molt, fins i tot en el tema municipal

–ho hem de reconèixer–, però hi ha uns aspectes puntuals sobre els quals mantenim discrepàncies que fa que el Grup Socialista tingui dos vots en contra a dos articles d'aquesta Llei. Però és cert que aquesta Llei ha estat molt pactada, molt dialogada i que, excepte aquests temes municipals i aquest tema de Portlligat, el Grup Socialista se sent satisfactòriament, a un nivell de satisfacció important respecte al consens aconseguit.

Agrair a tots els ponents el diàleg i, també, a les institucions, associacions de ports esportius, a gent del món pesquer, gent del món comercial, Cambra del Comerç, que, amb les seves aportacions, han contribuït a fer una bona Llei de ports de Catalunya.

Esperem que tinguem seny i que fem un pla de ports en un any, que sigui un pla de ports adequat a la necessitat d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el senyor Higiní Clotas em preguntava: «I ara per què intervens? No has dit que havies acabat?». No, és que estava convençut, senyor president, que no hauria d'haver intervingut, però, és clar, si el senyor Manel Nadal, en el seu sobirà i legítim dret, em treu l'estirabot de Cadaqués aquí, amb dues esmenes ficades, allò que s'entén, «el clau per la cabota», jo em pensava sincerament que vostè la retiraria, que faria l'acte simbòlic d'haver-les presentat, però retirar-les. Perquè, és clar, a veure, amb qui vol el diàleg? Vostè es pensa que nosaltres negarem el diàleg? El diàleg? Evidentment, que el tindrem, el diàleg, i farem un pla de ports. I jo no cal que li defensi aquestes esmenes..., no cal que fem un torn en contra de les esmenes, des de la racionalitat, des de dir-li que vostè sap perfectament que això no és el pla de ports, i que és en el pla de ports on caldrà dir els que cal fer, els que hi han, regular, etcètera, regular a través de les esmenes que vostè i jo hem pactat, i hem pactat amb tots els grups. Vostè ja sap que aquí això no hi va. Vostè l'hi posa per «vinga, tornem-hi, Cadaqués». Diàleg. I vostè em diu: «Em queden vives dos esmenes: la municipal i la de Cadaqués; la municipal, perquè vull més diàleg amb els ajuntaments.» I jo li dic: «D'acord, diàleg, també, a Cadaqués.» Amb qui? Amb l'ajuntament. O amb qui es pensa que el farem, el diàleg? Entre parèntesis: a la votació de la famosa dàrsena, el diputat representant del Partit Socialista es va abstenir. No, ho dic perquè..., a veure... (*Veus de fons.*) No, no, em refereixo... No, però això és diàleg. (*Remor de veus.*)

No vull entrar a discutir Cadaqués, perdoni, no vull entrar, en aquesta Llei, no vull entrar en el seu joc. No vull entrar en el seu joc de discutir el tema de Cadaqués, perquè jo respecto perfectament (*persisteix la remor de veus*)... Perdó, si és motiu de confrontació, retiro la votació que va fer el representant del grup a Cadaqués, de qualsevol representant del grup polític; la

5132

retiro. El resultat està a les actes, i, per tant, és una precisió tècnica que la puc retirar immediatament. Ho poden comprovar a l'acta de la votació de l'Ajuntament de Cadaqués. (*Persisteix la remor de veus.*) Però, en tot cas, ho retiro, perquè no hi hagi problemes. I ho retiro perquè no és el cas discutir això, i vostè ho sap, senyor Nadal.

Farem un pla de ports, i aquest pla de ports haurà de comptar, doncs, amb uns requisits que vostè i jo hem pactat, i qualsevol nou port haurà de tenir un procés d'aprovació duríssim... –que vostè i jo hem pactat amb els altres ponents, evidentment–, i tindrà unes condicions d'explotació, a través d'un procediment que també ha estat pactat. I, és clar, s'imagina que jo hagués pogut presentar esmenes i li hagués presentat l'esmena, per exemple, de Sant Adrià o de Badalona? Ha sentit el que ha dit...? No ho he dit jo, eh? No, no, ni hi coincideixo. Ha sentit el que ha dit el senyor Boada de Badalona i de Sant Adrià? (*Pausa.*) Doncs, miri, si ho hagués sentit bé, segurament haguera retirat aquestes dues esmenes.

Gràcies. (*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, iniciarem les votacions. Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que prestin atenció.

Iniciem, en primer lloc, la votació de les esmenes de cada grup que no han estat objecte de transacció ni han estat retirades, el que coneixem amb el nom d'esmenes vives.

Començarem primer per les esmenes... De les esmenes vives, aquelles que no han estat objecte ni de transacció ni han estat retirades.

En primer lloc, les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que per a recordatori del Ple (*veus de fons*)... Perdó, ja..., deixin-me anar acabant. Són les esmenes 2, 3, 4, 15, 20, 24, 25, 29, 31, 33, 52, 59 i 62. Hi ha una petició de votació separada per a les esmenes números 3 i 4. Per tant, iniciariem... (*El Sr. Portabella i Calvete demana per parlar.*) Més peticions de votació separada? Me les havien d'haver fet arribar abans, perquè ara retardarem tot el debat. Digui'm, senyor Portabella, quina...?

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Votació agrupada de la 20, 52 i 62.

El president

20, 52 i 62. Molt bé.

Senyor Nadal, vostès m'han fet arribar per escrit la 3 i la 4 separades, no? (*Pausa.*)

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, és que (*veus de fons*)... Ah!, perdó, m'he confós; em pensava que es referia a mi, senyor president.

El president

Com? (*Pausa.*) Tots dos es diuen Nadal; perdoni, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Disculpi, senyor president; és que havíem demanat votació separada de les números 3 i 4, perquè havíem entès que la 51 estava retirada. En el supòsit que se sotmeti a votació, demanariem la votació, per una banda, de les números 3, 4 i 51.

El president

Perdó. Miraré si la 51 ha estat retirada o no... Ha estat retirada, ha estat retirada la 51.

Senyor Nadal, quina votació separada vol?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Les esmenes 20 i 33 –la 20 i la 33. La 20, com el senyor Portabella.

El president

La 20?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

...i la 33.

El president

No, el senyor Portabella ha demanat la 20, la 52 i la 62. (*Veus de fons. Pausa.*)

Iniciem les votacions. Primer votarem, perquè n'ha sigut demanada votació separada, les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds 3 i 4.

Iniciem la votació.

El resultat és: refús de les esmenes per 9 vots a favor, 51 en contra i 54 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes 20 i 33. (*Veus de fons.*) Perdó, les altres les votarem després, la 52 i la 62.

El Sr. Portabella i Calvete

És que nosaltres, la 33 i la 20, no les volíem agrupar.

El president

D'acord. La 20 sola, doncs. Votarem l'esmena número 20.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena número 20 ha sigut refusada per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament l'esmena número 33.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 36 vots a favor, 64 en contra i 13 abstencions.

Votarem ara les esmenes números 52 i 62, totes del mateix Grup.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 13 vots a favor, 65 en contra i 36 abstencions.

La resta d'esmenes vives del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 9 vots a favor, 65 en contra i 40 abstencions.

Iniciem ara la votació de les esmenes del Grup Socialista, que són les números 5, 19, 22, 57 i 58. Hi ha petició de votació separada de l'esmena número 19. (*El Sr. Manuel Nadal i Farreras demana per parlar.*) Alguna més?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Per la retirada de la 22, senyor president.

El president

Perdó?

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Retirada de la número 22.

El president

La número 22, retirada; d'acord. Llavors, votarem primer l'esmena número 19, i després votariem la 5, la 57 i la 58. Hi estan d'acord? (*Pausa.*)

Iniciem la votació... Senyor Benet, em demana la paraula?

El Sr. Tugues i Boliart

Sí, senyor president. La 57 i la 58, ens agradaria en un sol bloc.

El president

Separades de la 5; d'acord. Haurem de votar la 5, la 19, i la 57 i 58.

Iniciem les votacions de les esmenes del Grup Socialista. En primer lloc, l'esmena número 5.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 45 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

Votarem seguidament l'esmena número 19.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 49 vots a favor, 51 en contra i 14 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 57 i 58, també del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Seguidament, votarem les esmenes vives del Grup Mixt, és a dir, la número 9 i la número 17. Hi ha una petició de votació separada pel que fa referència a l'es-

mena número 9. Per tant, votarem primer l'esmena número 9, i després la 17.

Iniciem la votació de l'esmena número 9. Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 5 vots a favor, 51 en contra i 58 abstencions.

Votarem seguidament l'esmena número 17.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha estat refusada per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació de l'única esmena viva del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és la número 21.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 49 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a la votació de les esmenes transaccionades. Hi ha una petició de votació separada de les esmenes números 23, 60 i 61 en un grup..., i prou. No tinc cap altra petició de votació separada. És així? (*Pausa.*)

Per tant, votariem primer les esmenes números 23, 60 i 61, de les transaccionals, i després la resta d'esmenes transaccionals. Hi estem d'acord? (*Pausa.*)

Iniciem la votació de les esmenes 23, 60 i 61.

Aquestes esmenes transaccionals han sigut aprovades per 105 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Passarem ara a votar la resta de les esmenes transaccionals.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes transaccionals han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

A continuació passarem a la votació dels articles, disposicions addicionals, transitòries, finals i l'exposició de motius, que tenien esmenes que han estat refusades. Ha sigut demanada una votació en tres blocs. Una votació d'un bloc que comprèn els articles 30, 40, 41, 54, 55, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 107, 108, 111, la disposició transitòria tercera i la disposició final quarta i l'exposició de motius, un bloc. Un segon bloc, els articles 1, 2, 4, 8, 10 –no la disposició transitòria quinta, perquè ja ha estat esmenada per transacció. I un tercer bloc, la resta dels articles. Hi ha peticions de votació separada? (*Pausa.*) Sí. Senyor Nadal, em dirà quines.

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

El Grup Socialista voldria votar separatament els articles 3 i 30.

El president

3 i 30. (*Pausa.*) Senyor Portabella...

El Sr. Portabella i Calvete

La 108 a part.

5134

El president

La 108 a part...

El Sr. Portabella i Calvete

L'article 108.

El president

L'article 108; d'acord. El Grup Mixt...

El Sr. Tugues i Boliart

Sí, senyor president. Quan el senyor Nadal ha demanat la votació separada del 3 i el 30, a nosaltres ens interessaria votar només el 30 en votació separada.

El president

Separada...

El Sr. Tugues i Boliart

...de la resta. *(Pausa.)*

El president

D'acord. Molt bé. Aleshores, iniciariem la votació votant en primer lloc l'article número 3, del qual s'ha demanat votació separada.

Iniciem la votació de l'article número 3.

L'article número 3 ha sigut aprovat per 79 vots a favor, 26 en contra i 9 abstencions.

Votariem seguidament l'article número 30.

Iniciem la votació.

Aquest article ha sigut aprovat per 65 vots a favor, 45 en contra i 4 abstencions.

Ara votarem l'article 108, del qual també s'ha demanat votació separada.

Iniciem la votació: el 108.

Aquest article ha sigut aprovat per 69 vots a favor, 9 en contra i 35 abstencions.

Votarem seguidament els articles número –ho repetixo, d'acord amb la petició de votació agrupada d'aquests articles que s'ha fet a la Mesa– 40, 41, 54, 55, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 107, 111, la disposició transitòria tercera, la disposició final quarta i l'exposició de motius.

Hi ha alguna petició? *(Pausa.)*

Iniciem la votació, per tant, de tots aquests articles i disposicions transitòries i finals.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 105 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Votarem seguidament els articles 1, 2, 4, 8 i 10.

Iniciem la votació.

Aquests articles han sigut aprovats per 105 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

I procedirem ara a la votació de la resta dels articles de la Llei.

Iniciem la votació.

La resta d'articles han sigut aprovats per 113 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Queda només per votar el títol de la Llei.

Iniciem la votació del títol de la Llei.

El títol de la Llei ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Per tant, la Llei queda aprovada i els grups parlamentaris que vulguin poden fer explicació de vot. Si no hi ha explicació de vot, iniciarem el següent punt de l'ordre del dia.

Senyor Portabella, demana la paraula?

El Sr. Portabella i Calvete

Sí. Gràcies, senyor president. No tant per fer l'explicació de vot com sí per agrair a la resta de ponents d'aquesta Llei, especialment al senyor Jaume Camps i al lletrat senyor Muro, la col·laboració que hem tingut i el tracte que hem tingut entre tots nosaltres en aquesta Llei.

Gràcies.

El president

Algun altre portaveu dels grups vol parlar? *(Pausa.)*

Proposició de llei d'avaluació parlamentària de la idoneïtat dels candidats a càrrecs amb especial rellevància institucional (presa en consideració)

Iniciem, doncs, el debat del següent punt de l'ordre del dia, que és: debat i votació i presa en consideració de la Proposició de llei d'avaluació parlamentària de la idoneïtat dels candidats a càrrecs amb especial rellevància institucional, presentada pel Grup Socialista. D'acord amb l'article 107 del Reglament, passarem directament al debat. Per presentar la proposta té la paraula, pel Grup Socialista, el diputat senyor Josep Mir, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, l'objecte d'aquesta Proposició de llei que em toca presentar-los és de contribuir a l'aprofundiment, i potser fins i tot podríem parlar de regeneració, de la vida política i institucional. No hi ha dubte que portem un cert temps –massa temps, podríem dir– instal·lats en una espècie de qüestionament, a vegades permanent, de la política i de les institucions polítiques per part de sectors molt importants de l'opinió pública i de la societat en general.

Només ens cal mirar alguns estudis d'opinió –recentment, s'ha fet pública una enquesta del CIS– que posen de manifest fins a quin punt els ciutadans, la societat en

general és crítica amb l'activitat, amb el comportament i amb la manera de fer dels polítics. I és evident que moltes vegades som nosaltres, els polítics, els procediments polítics que nosaltres fem, en gran part responsables d'aquesta situació.

Moltes vegades pequem de manca de transparència en la presa de moltes decisions. Pequem també, a vegades, d'una aparença, com a mínim, d'actituds elitistes. Moltes vegades decidim les coses a través de negociacions poc clares o per la via de l'intercanvi de favors, o aquesta, com a mínim, és la percepció que moltes vegades es té a nivell social de la presa de decisió de moltes qüestions en l'àmbit polític i institucional.

Tot això contribueix a consolidar una imatge de la política com d'una activitat segrestada per uns quants, com d'una activitat que moltes vegades pot semblar que s'utilitza més en benefici particular que no pas en benefici de l'interès general.

La veritat és que fa temps que la societat reclama gestos d'obertura i de dignificació de l'activitat política; gestos de major transparència, gestos de valentia, gestos per fer més comprensible i per apropar més l'activitat política als ciutadans. Recordem només un tema de rabiosa actualitat com és la valoració clarament positiva que ha tingut a nivell d'opinió pública el procés d'eleccions primàries que estem portant endavant el Partit Socialista. La valoració positiva que aquest procés innovador i valent ha tingut a nivell de l'opinió pública és una mostra clara de fins a quin punt l'opinió pública ens exigeix gestos d'aquesta naturalesa.

Bé, la Proposició de llei que ara els presento té la mateixa, o diríem que té una finalitat que s'inscriu clarament en aquesta mateixa ona. Concretament, el seu objecte és que les persones candidates a ocupar determinats alts càrrecs de gran transcendència política o institucional compareguin, prèviament a la seva elecció o designació, davant d'una comissió parlamentària, en sessió pública, per posar de manifest els seus mèrits, el seu currículum, la seva concepció de com han d'exercir el càrrec pel qual opta. I, també preveu aquesta Proposició que aquesta comissió parlamentària, que seria una comissió d'especial relleu en el si del Parlament, doncs, pogués bloquejar, si escau, aquest nomenament.

Segons la nostra proposta, aquest règim hauria de ser d'aplicació a dos tipus ben diferents de candidats a alts càrrecs. Per una banda, a determinats alts càrrecs de designació governamental, que tenen atribuïdes funcions de gran transcendència institucional, que fan exigible per part seva, per part dels seus titulars, un comportament no partidista, un comportament neutral i exquisidament institucional. Estem parlant, per exemple, de la Direcció General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, de la presidència del Consell de l'Audiovisual, o bé de la Secretaria General del Patronat Català Pro Europa.

Però hi ha un altre bloc de càrrecs, d'alts càrrecs institucionals de designació parlamentària que habitualment són designats d'acord amb el sistema de distribució o de quota entre els grups, sense que hi hagi un debat públic ni, moltes vegades, un coneixement públic, a nivell d'opinió pública, dels seus mèrits. En aquests

casos, del que es tractaria és de garantir que la intervenció del Parlament no es limiti a votar sense debat els candidats que presenten els grups, sinó que el Parlament pugui aprofundir públicament, davant l'opinió pública, en l'avaluació de cada un d'ells. Ens estem referint als membres de les sindicatures, del Consell Consultiu o del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Estem segur que la introducció del procediment que ara propugnem servirà per fer més transparent la designació o, si escau, l'elecció d'aquests candidats. I servirà, també, per assegurar la màxima solvència política i professional dels que siguin finalment designats.

La veritat és que no inventem res amb aquesta proposta. Altres sistemes ben diferents del nostre fa temps que coneixen procediments similars. El més antic de tots probablement és el propi del sistema polític nord-americà, on el Senat dona la seva opinió i la seva conformitat sobre les proposicions presidencials de membres del Govern, dels jutges federals, ambaixadors i altres alts funcionaris. També a nivell del Parlament Europeu hi ha un tràmit de compareixença davant la comissió corresponent dels candidats a membres del Tribunal de Comptes i del president i altres alts càrrecs del Banc Central Europeu.

Ja sé que tant el federalisme nord-americà com la peculiar situació del Parlament Europeu no són comparables amb el nostre sistema parlamentari, però no hi ha dubte que són institucions, tant l'una com l'altra, que funcionen, i és bo que altres sistemes polítics diferents mirem d'importar, de forma, evidentment, crítica, aquelles institucions que puguin funcionar i que puguin donar millor prestigi i millorar la imatge i el funcionament de les nostres institucions.

En el marc de la nostra proposta, a diferència del que pugui passar en el sistema nord-americà, no es tracta tant de posar contrapesos parlamentaris a l'executiu com d'obrir finestres, airejar, donar transparència i obertura a procediments que funcionen massa tancats i, sovint, malaltissos.

Tampoc innovem res a casa nostra, amb aquesta proposta. En una línia similar a la proposta que ara els defenso, es va pronunciar el Congrés dels Diputats arran del darrer debat de política general, l'any passat, quan en una de les seves resolucions deia textualment que el Congrés insta el Govern perquè, abans de finalitzar l'any 97 –cosa que em dona la impressió que no han complert–, presenti davant de les Corts Generals un projecte de llei en què s'estableixi l'obligació, per a determinats càrrecs públics de rellevància, de sotmetre's, amb càrrec previ a la seva presa de possessió, a una compareixença davant d'una comissió del Congrés, etcètera, etcètera. No és exactament el que proposem nosaltres, però, evidentment, en el fons, es tracta en gran part d'una cosa molt semblant. I s'ha de dir que aquesta resolució del Congrés va ser aprovada per amplíssima majoria i, a més a més, va ser presentada pel Grup de Convergència i Unió. Per tant, penso que en aquesta cambra hauria de tenir suport també la Proposició que presentem nosaltres.

En definitiva, per tant, del que es tracta és de fer transparent, d'obrir a la societat, d'obrir davant de l'opinió pública uns processos de gran rellevància política, de gran rellevància institucional, fugir de procediments massa tancats, massa segrestats i massa allunyats del debat polític. I és per aquests motius que els sollicito el seu vot a favor a l'admissió a tràmit d'aquesta Proposició.

És probable, i és normal que així sigui, que alguns dels grups discrepin d'alguns dels punts de la nostra proposta, que potser el procediment no és el més encertat, que potser la llista d'alts càrrecs afectats ha de ser més curta o ha de ser més llarga, etcètera. Evidentment, si són aquestes les diferències, són diferències que podem solucionar en la tramitació de la iniciativa mitjançant el procediment parlamentari habitual.

Evidentment, si el que hi ha són divergències radicals amb la filosofia de la Proposició, en aquest cas, per descomptat, entendrem el vot negatiu. En altre cas, els demano el seu vot positiu.

Els animo, per tant, a votar favorablement aquest tràmit parlamentari d'admissió a tràmit d'aquesta Proposició. Estic segur que la societat i l'opinió pública ens ho agrairan i estic segur també que el nostre sistema polític en el seu conjunt en sortiria beneficiat, de ser aprovat.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un temps en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup es posicionarà negativament quant a la presa en consideració d'aquesta proposta, per una sèrie de motius que intentaré comprimir, sintetitzar en aquests deu minuts que tinc.

D'entrada, ja dir que és una proposta innecessària, i és una proposta innecessària, perquè, senyor Mir, al nostre Parlament, en el Reglament de la cambra, ja existeix un règim d'avaluació: l'article 143. L'article 143 preveu que en tots els càrrecs a elegir els proponents han de proposar un currículum, els grups poden presentar reserves raonades i, en definitiva, és la Mesa del Parlament qui, per resolució motivada, dona la resolució final a l'objecció presentada. És un sistema àgil, discret i eficaç.

Es pot dir: «És que no s'ha utilitzat mai.» Evidentment, en divuit anys que porto en aquesta casa no s'ha utilitzat mai. I saben per què no s'ha utilitzat mai? Perquè els grups parlamentaris, com que en molts d'aquests casos—evidentment no en tots, però en molts d'aquests casos—no sols es necessita una majoria absoluta, sinó una majoria reforçada, de tres cinques parts o de dos terços, moltes vegades els grups parlamentaris, o gairebé sempre, han de consensuar prèviament els noms. El

seu Grup i el meu Grup ho han fet repetidíssimes vegades al llarg d'aquesta legislatura.

Val a dir també, de passada, que ni vostès ni ningú van fer cap objecció a aquesta mecànica d'avaluació actual a l'hora de reformar—com saben està pendent de fer—el Reglament actual. Tothom ho va trobar bé, ningú hi va posar cap objecció.

En tot cas, també molt de passada—perquè no és un aspecte polític, però és un aspecte que no podem deixar—, aquesta proposta que ha defensat vostè conculca el Reglament de la cambra gairebé pertot arreu. No tinc temps..., podríem repassar article per article i veurà que estableix una comissió parlamentària, diu qui la presideix, diu que precisament ha de ser un vicepresident, explica quina és la composició, i tot això, tota una sèrie d'articles del Reglament especifiquen com s'ha de fer aquí a la cambra i no per una llei.

Per altra banda, hi ha un altre argument, que em sembla que políticament és el més important: que es tracta d'una proposta inadequada. Encara que vostè ha fet una pinzellada del Parlament Europeu, no en parlaré perquè vostè mateix ha reconegut que és una situació peculiar el Parlament Europeu—té unes competències molt migrades i una figura un xic exòtica dins dels parlaments—, i ha fet referències al Congrés, i especialment al Senat nord-americà. Jo, evidentment, també n'haig de fer, perquè a mi m'ha semblat que, consideracions a part que ha fet, que no sé a què venien a tomb, amb les primàries del Grup Socialista, en definitiva això és una adaptació, jo diria que una adaptació molt *sui generis* a Catalunya del *hearing* nord-americà. Als Estats Units s'estén a moltes altres matèries i només a les persones designades pel president, cosa que aquí s'amplia molt més.

Ara, evidentment, malgrat el que vostè ha dit..., no, vostè ha reconegut que hi havia moltes diferències, realment n'hi ha moltíssimes, tantes que són situacions totalment incompatibles, entenc jo, ja que, com vostè sap perfectament, el sistema politicoconstitucional americà és molt diferent del català; en el sistema constitucional hi ha el Congrés per un cantó, el president per un altre—vostè hi ha fet una referència—, que es controlen i vigilen mútuament. De la mateixa manera que el Senat pot posar dificultats al nomenament de càrrecs, el president pot vetar les lleis, cosa que aquí cap d'aquestes circumstàncies entenem que és apropiada.

I, per altra banda, hi ha la institució dels partits polítics, la vida política americana. Aquí som cinc grups parlamentaris normals o ordinaris i el calaix de sastre del Grup Mixt, cadascú—i és bo que sigui així, entenc jo almenys—amb una disciplina interna de vot; tothom sap el que es fa i el que s'ha de fer. Als Estats Units hi ha dos grans partits que en molts casos no actuen com a partits perquè les relacions, les cohesions internes són d'una laxitud, com vostè sap perfectament, molt diferenciades.

Ara, a part d'aquesta gran diferència que fa totalment inadequada trasplantar aquesta mecànica a casa nostra, hi ha un fet que a mi em preocupa, que és que l'experiència dels Estats Units demostra—almenys l'experiència moderna—que aquest sistema no és bo, perquè trac-

tant-se de caràcter públic..., perquè vostès en el seu text parlen de sessió pública –no oberta a la premsa, als mitjans de comunicació, sinó pública–, i en aquests moments «públic» hi ha el Ple del Parlament i la Comissió d'Economia i Finances quan fa el debat d'esmenes a l'estat de despeses, i res més, probablement podria generar a casa nostra el mateix que ha generat als Estats Units, que és que aquestes sessions de control, de valoració de l'adequació dels càrrecs s'ha transformat en un xou mediàtic. És una temptació gairebé inevitable, tots som humans, i aleshores què ha passat?, què està passant als Estats Units? Quan es va debatre la idoneïtat d'un candidat a magistrat, a jutge del Tribunal Suprem, quin va ser el gran debat polític? Si aquella persona havia fet assetjament sexual o no a una companya de treball. Diversos candidats a secretari del Govern federal –vostè també ho recordarà–, quin va ser el gran motiu polític de demèrit, de considerar aquella persona no idònia? Que havia llogat una minyona sense tenir en regla els papers de la Seguretat Social.

És clar, aleshores aquí anem a un camp molt més ampli i això em permet entrar en el tercer argument, la proposta insuficient. Perquè vostè diu: «Oh, és molt fàcil, és lògic que un que llogui una minyona sense tenir els papers en regla de la Seguretat Social no sigui idoni», però hi ha persones que poden considerar que sí. El tema aquest d'una vida eròtica desordenada, algú pot considerar –i se m'ha dit– que és una cosa esplèndida, jo ho trobo horrorosament fatal, però cadascú té la seva ètica, el seu posicionament, i aquí –hi insisteixo– és el tercer argument en contra, que és que és una proposta insuficient; sí, senyor Mir, és una proposta insuficient perquè vostè no fixa el motlle, el model al qual s'ha d'ajustar la idoneïtat.

Perquè, és clar, a l'exposició de motius –i vostè, de passada, n'ha llegit un trosset– sí que es diuen uns criteris; alguns d'aquests criteris a mi em preocupen, a part que parlen del «debut polític» –suposo que deu ser un error mecanogràfic–, parla: «convé exigir sempre que siguin exercides amb règim d'estricta neutralitat; la seva predisposició a l'exercici del seu càrrec amb neutralitat i vocació de consens...»; en un altre lloc –i per això deia això de preocupació– «els seus posicionaments ideològics». Escolti, això és posar una mica –o un bon tros, entenc jo– el carro davant dels bous.

Si prèviament establíssim, fóssim capaços d'establir –que ho veig molt difícil– quins són els criteris polítics, filosòfics, religiosos, de conducta de vida que fan que una persona sigui idònia o no, aleshores tindria un sentit que intentéssim, a través d'un debat, valorar si aquella persona s'hi ajusta o no; mentre no sigui així, el que faríem és posar en evidència un fet que tots reconeixem: el pluralisme de la nostra societat.

Per tant, doncs, aquesta proposta entenem que és totalment insuficient, i el debat degeneraria probablement en una qüestió entre mèrits i demèrits, pensament, virtuts, vicis d'aquella persona, perquè es podria entendre –i als Estats Units, vostè ho sap perfectament..., no ho sé, jo recordo el senador Gary Hart. Com va acabar la seva cursa presidencial, perquè un dia va acceptar en públic que feia el salt a la dona? I políticament es va muntar tota una campanya dient: «Escolti, una perso-

na que no és fidel al compromís formal amb una dona, com pot ser fidel als electors?» Vol dir que es pot treure punta de qualsevol tema.

En definitiva, doncs, hi insisteixo, sense saber per endavant què és el que pot ser i el que no pot ser, el que es pot fer i el que no es pot fer –i això seria un tema molt important–, establir una deontologia dels càrrecs ens sembla totalment insuficient i perillosa, perquè no ens aclariríem i hi hauria un debat cada vegada.

Finalment, hi ha el tema que ja he apuntat abans, que es tracta d'una proposta força inútil, perquè –hi insisteixo– moltes vegades o gairebé sempre cal un consens molt ampli. És clar, en la proposta que ha fet vostè –encara que no n'ha parlat, però el text ho diu– hi ha un article, l'article 6 si no recordo malament, que estableix quin és el mecanisme d'evitar que un càrrec proposat per un grup amb tots els ets i uts, que s'ajusta, d'altra banda, als criteris que diu la llei..., perquè en aquests moments cada llei que crea un càrrec d'aquests que vostè vol sotmetre a aquesta idoneïtat, al marge de la ja establerta per Reglament, ja explica quins són els requisits per ser-ho; aquests requisits passarien a ser uns mínims i a partir d'aquí hauríem de debatre si ens sembla millor o pitjor, perquè no és blanc i negre, hi ha molts matisos; per sort o per desgràcia la vida de tots nosaltres té alts i baixos, té variants, té contradiccions, té insuficiències i aleshores generariem un garbuix de debat que crec que en aquest transparència que diu vostè no hi afegiríem absolutament res.

I, com dic, aquest mecanisme seria, a la pràctica, inútil, perquè si prèviament els grups han consensuat uns noms, és clar, una proposta que tingui els dos terços dels diputats com vol que utilitzi, que s'apliqui, que tingui virtualitat un mecanisme que, hi insisteixo, l'únic que fa per vetar l'accés a aquell càrrec és una votació de majoria absoluta en contra. Si per definició ha de tenir dos terços a favor és impossible que donés això.

Bé, en definitiva, podríem entrar en altres temes menors. M'ha cridat l'atenció una proposta que fa aquest text, que la relació de càrrecs a sotmetre a aquest procediment es pugui variar per llei, òbviament, i es pugui variar per decret del Govern. Evidentment, el Govern actual no ho faria mai de la vida, però qui ens diu que el dia de demà un govern tingués un maquiavelisme especial que quan s'acostés la designació, la substitució d'algun càrrec polític que correspongués a un altre color polític, per decret establís: «En aquest cas, farem aquest control i després, quan ens correspongui a nosaltres, pel mateix decret el retirarem.» Em sembla que és un mecanisme –que per decret ampliem la llei– que em sembla que no és adequat.

Per aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup anuncia que no prendrà en consideració aquest text, si bé manifestem, òbviament, que tota aquesta crida, aquesta entusiàstica crida que ha fet el senyor Mir a la transparència, a la dignitat de la classe política dels nostres càrrecs, la compartim plenament. Però entenem que aquest no és el camí, aquest camí que enceta ara el Grup Socialista no és el mecanisme més adequat, ja he explicat que és innecessari, que és inadequat i que és insuficient, i fins i tot inútil, per fer, per aconseguir

aquestes fites amb les quals nosaltres estem exactament d'acord, com el senyor Mir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera..., perdó, el senyor Benet Tugues –tenia anotat un altre diputat jo.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el nostre sistema democràtic, els ciutadans voten candidats i candidates a diputats i diputades i, per tant, avaluen cada quatre anys totes aquelles persones que tenen la pretensió de representar els seus interessos en aquest Parlament.

Són després els diputats i les diputades els que elegeixen el president de la Generalitat, aquest, els consellers, i aquests, el seu equip per tal de dirigir el departament. Per tant, ni que sigui en un segon o tercer grau, el conjunt de l'Executiu és indiscutiblement un poder de base democràtica, com ho és, naturalment, el legislatiu. I del poder judicial aquest diputat ja va manifestar les seves inquietuds pel que fa al seu caràcter democràtic en una interpellació que va substanciar no fa massa, però aquest, òbviament, és un altre tema.

Hi ha, de tota manera, alts càrrecs, altres càrrecs també molt importants que o bé són nomenats pel Govern o pel Parlament, a proposta dels grups parlamentaris, que no han entrat en cap mena de controvèrsia ni debat electoral –l'existència dels quals, fins i tot, una part substancial de la població desconeix–, que, en canvi, tenen una importància notable en l'engranatge institucional del país.

Dit això, s'ha de dir immediatament que no es pot qualificar de fosc ni d'antidemocràtic el procediment utilitzat fins ara en el nomenament o elecció parlamentària d'aquests alts càrrecs; al capdavant, fins ara, el sistema utilitzat tampoc ha estat motiu de cap discussió política significativa. El que passa és que, com totes les coses, òbviament, el sistema es pot millorar. I és cert que fins ara, a aquest Parlament han arribat i s'han votat propostes d'elecció de determinades persones, per a determinats càrrecs, proposades per algun grup de la cambra –aquell al qual corresponia per reglament fer la proposta– i al qual, normalment, aquesta cambra feia confiança, acceptant-lo, votant-lo, donant per bones les seves qualitats una mica a cegues, ja que, algunes vegades, el candidat era poc conegut, si no desconegut, per una bona part dels diputats i diputades d'aquesta cambra.

Per tant, la proposta és positiva i, naturalment, millorable i, si és aprovada en el tràmit d'esmenes, ens reservàrem la possibilitat d'introduir-hi algunes modificacions, especialment pel que fa referència a l'article 2, en la relació de càrrecs que serien objecte d'avaluació parlamentària i, probablement, alguna altra de metodologia més processal.

La voluntat d'aquesta iniciativa no és, creiem, posar cap filtre o posar entrebancs al nomenament o elecció de determinades persones proposades per l'adversari polític, qüestionant-ho tot, si més no aquesta no és la idea ni la intenció dels diputats del Partit per la Independència en recolzar aquesta proposta; tampoc és, em sembla, la voluntat del diputat proponent, que s'ha manifestat d'una manera, també, molt clara sobre aquesta qüestió, sinó conèixer millor aquelles persones i, sobretot, conèixer millor les seves propostes de conducta o d'actuació davant les responsabilitats que estan disposades a assumir.

De fet, els punts que recull la proposta que se'ns posa a consideració s'haurien pogut introduir perfectament, al seu dia, en el bloc de lleis i reglaments que organitzaven i desenvolupaven la nostra Administració, un cop recuperada la Generalitat. En aquell moment hauria semblat normal i raonable, però, per les raons que sigui, no es va fer, si més no, no es va fer de manera absoluta, com ara ens comentava el diputat senyor Escudé, la qual cosa, per tant, no vol dir que no es pugui fer en aquests moments. De fet, constatada aquesta insuficiència, bàsicament de coneixement, i, per tant, de possibilitats reals de valoració de les persones proposades, ara, amb més motiu que aleshores, es poden introduir aquests nous criteris.

Tampoc suposa el nostre vot afirmatiu a la proposta el qüestionament dels càrrecs institucionals pels qual ara es reclama la seva avaluació parlamentària –els membres del Consell Consultiu, de la Sindicatura de Comptes, del Síndic de Greuges, del director general i dels membres de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, etcètera, etcètera. De fet, probablement, si no tots, bona part dels càrrecs relacionats en l'article 2 continuarien mereixent la confiança d'aquest Parlament, i al Síndic de Greuges, per exemple, se li va renovar aquesta confiança recentment amb el vot pràcticament unànime d'aquest Parlament. Per tant, ni voluntat de filtres ni voluntat de posar entrebancs: senzillament es tracta de racionalitzar la feina d'aquest Parlament, que es coneguin més les persones proposades, que es coneguin més les seves intencions en la tasca a la qual pretenen accedir i que, eventualment, també, aquest Parlament pugui vetar la proposta d'algun candidat, en el cas que la majoria absoluta consideri que no reuneix les condicions per accedir al càrrec per al qual se'l proposa.

I per totes aquestes raons, senyor president, senyores i senyors diputats, votarem afirmativament la proposta que se'ns posa a consideració.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una proposta –i ho deia el senyor Josep Mir, quan, en el preàmbul de la seva explicació, a la seva intervenció, en justificava la bondat–, és una proposta

que s'inscriu clarament en el debat social, i polític també, sobre la regeneració democràtica o la renovació democràtica —o busquem l'expressió sinònima que vulguem per definir-ho—, debat que s'ha instal·lat, per sort, a Catalunya en els darrers mesos i —ell ho deia també i en això nosaltres coincidim plenament— com a reacció davant de l'autèntic procés d'empobriment democràtic, de democràcia de baixa intensitat, com la que ens toca viure, en una situació, entenem, de ple divorci, d'autèntica fractura entre els partits i les institucions, entre els ciutadans i els partits, entre els ciutadans i les institucions. I ell ha fet fins i tot una relació d'alguns dels motius, d'algunes de les qüestions que segurament ens han conduït en aquesta situació particularment negativa de manca de credibilitat de l'acció política, que, d'altra banda, és una acció i una tasca perfectament honorable. I jo encara n'hi afegiria una que és segurament ben actual, perquè ell s'ha referit al procés de primàries, però, jo crec que, més enllà de la qüestió de les primàries, que, en tot cas, també dignifica en bona part el Partit Socialista i, segurament, la resta de partits que han pres una via similar, doncs, jo hi afegiria com un dels elements negatius aquest clima en què estem instal·lats en aquests moments de plena campanya electoral, que dóna fins i tot una certa sensació —almenys particularment jo la tinc— de provisionalitat, de campanya electoral permanent i sistemàtica que fa que poc del que estigui discutint i, fins i tot, aprovant aquest Parlament tingui cap mena d'importància fora, més enllà de les portes d'aquest hemicicle, perquè allò que importa és saber quin és el candidat o candidata que és elegit per disputar un determinat càrrec, no?

I, per tant, ens preocupa tant aquesta situació d'empobriment democràtic com ens preocupa també, avui, el que ens planteja aquesta iniciativa concreta del Grup Socialista que és, en definitiva, la voluntat de cercar la idoneïtat dels alts càrrecs de la Generalitat, a través de la creació —com es planteja— d'una comissió parlamentària d'avaluació prèvia dels candidats a ostentar determinats càrrecs de rellevància institucional. Perquè entenem —i en això em sembla que convenim i coincidim, perfectament, amb el Grup proponent— que l'actual sistema institucional —definit d'aquesta manera, si se'n permet la llicència— planteja alguns interrogants que, segurament, hauríem de ser tots capaços d'abordar. En primer lloc, perquè no contempla mecanismes per al control i l'impuls de l'activitat d'aquests càrrecs. Una vegada que són elegits i ostenten un determinat mandat no es pot saber si compleixen per a allò que se'ls va mandatari o designar. Ni hi ha prou mecanismes d'exigència de responsabilitat i de possible revocació d'aquests càrrecs. La mort o el traspàs o la indignitat o altres causes em sembla que són francament insuficients en el nostre sistema per poder exigir responsabilitat i, també —per què no?—, per poder-los revocar. I, fins i tot, el sistema de quotes, allò que en diuen els italians la *lottizzazione*; quotes o lots per partits i, per tant, la «digitalització» dels nomenaments em sembla que és una autèntica perversió del sistema i crec que no haurien d'anar... —encara que el senyor Escudé, paradoxalment, hi veia alguna bondat en aquest sistema, que és el que consagra el nostre Reglament i el nostre sistema polític—, crec que això hauríem de poder-ho bandejar.

Per tant, tot això —i ho deia també el senyor Mir— ha ajudat, d'alguna o altra manera, a una certa concepció patrimonial o hereditària de la política, del tot incompatible amb els valors autènticament democràtics; més, encara, quan això fins i tot impedeix l'existència —entenem nosaltres— d'un marc orgànic clar d'expressió de la diversitat de criteris que avui és objecte més aviat de penalització i no de protecció.

Ara bé, si hi ha algunes coses que porten inexorablement aquell distanciament de la societat respecte de la política o l'acció política que deia fa uns instants, una pot ser perfectament la manera d'ostentar determinats càrrecs d'especial rellevància pública, que és avui el que estem discutint: gent, càrrecs polítics, que cauen sovint en la corrupció, que cauen en la frivolitat, que cauen en l'arrogància, que sucumbeixen davant la fastuositat o la seducció de la fastuositat dels càrrecs públics. I, una altra, com deia —i, encertadament, crec— el primer secretari del PSC, quan precisament va presentar públicament la proposta que avui estem debatent —i ho va fer el 16 de desembre passat—, és que segurament gent com el tinent fiscal de l'Audiència Nacional, senyor Fungairiño, o el fiscal general de l'Estat, senyor Cardenal, probablement —i dic «probablement», perquè no hi ha res segur en aquest món— no ocuparien els seus càrrecs si una comissió hagués tingut en compte, ja no tant la seva trajectòria professional, sinó que alguns dels seus posicionaments, alguns dels seus escrits evidenciaven una manca de sensibilitat democràtica que, probablement, i també —insisteixo en la probabilitat— els predisposava a justificar, per exemple, les dictadures xilena i argentina i, fins i tot, si haguessin pogut analitzar algun dels seus capteniments anteriors d'absoluta manca de respecte cap als drets fonamentals de les persones i les llibertats públiques.

I encara hi afegim nosaltres en el nostre entorn a Catalunya, i partint de la proposta concreta que fa el Grup Socialista d'alguns càrrecs públics d'especial rellevància institucional, jo hi voldria afegir que, molt probablement, i almenys si depengués del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, si depengués de nosaltres, per exemple, algun determinat escriptor i periodista que escriu a la pàgina dreta d'un diari que es publica a la ciutat de Barcelona, que adopta sovint un caire, diquem, més aviat sectari, gens neutral, belligerant cap a les posicions polítiques i/o ideològiques que no són les seves, fustigant de manera immisericordiosa des de les diverses tribunes d'opinió escrites i orals —i m'estic referint a un periodista amb nom de rei, de rei mag, però també de rei monàrquic, perquè també em consta que ho és—; o d'altres, en aquest cas juristes de reconegut prestigi, que fan autèntiques curses per emetre tot tipus d'opinions o declaracions valoratives sobre qüestions sobre les quals després han de dictaminar en funció del seu càrrec. O m'estic referint a altres càrrecs —sí, n'hi ha per a tothom, en aquest cas—, a altres càrrecs d'especial significació política que compatibilitzen un càrrec de representació exterior, i de representació exterior de la Generalitat, per tant, del conjunt de la Generalitat, i compatibilitzen aquest càrrec amb un càrrec electe o de representació en funció d'unes determinades sigles. Per tant, això també passa, i això passa en el nostre àmbit. No hem d'anar gaire més lluny. Per tant,

jo crec que és perfectament compatible també en el nostre sistema polític a Catalunya.

Per tant, el nostre Grup donarà suport a aquesta proposta, globalment, perquè, indubtablement, com diu l'expressió de motius, com diu el seu preàmbul, contribuirà –i així ha acabat també el senyor Mir la seva intervenció– a aprofundir els valor democràtics de les institucions i a garantir la màxima eficiència i neutralitat dels alts càrrecs amb especial rellevància institucional.

El sistema proposat s'experimenta o s'ha experimentat amb èxit, amb les seves variacions –i ho deia el senyor Escudé i jo també hi estic d'acord–, als Estats Units o en el cas del Parlament Europeu, el sistema de *hearing*, per tant, ja hi ha un referent i, per tant, per analogia, podríem fer-ne perfectament un trasllat, amb les variacions que convingués. Ara bé, només hi voldria afegir –i en això també hi estic d'acord, amb algunes de les objeccions o reserves que s'hi han plantejat– que segurament aquesta proposta implica una eventual reforma del Reglament d'aquesta cambra i, al mateix temps, jo voldria recordar que, tantes vegades com aquest diputat i el seu Grup Parlamentari ha presentat qüestions similars a aquestes que toquen l'aprofundiment de la democràcia, el Grup Socialista li ha retret tot sovint que era una qüestió que demanava un consens i demanava una voluntat, diguem, al més unànime possible dels membres d'aquesta cambra. A mi em semblava que aquesta també era qüestió, si més no, que planteja la mateixa exigència o la mateixa necessitat. Però, com que nosaltres no hi volem caure, en aquest cas, diguem en la contradicció que –si se'm permet, simpàticament, el retret que els faig– vostès em plantegen tot sovint, nosaltres, el nostre Grup, amb molt de gust els donarà suport i, per tant, en aquest sentit, ja els dic que, des d'aquest punt de vista, el Grup Parlamentari s'hi mostra favorable i donarà suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà afirmativament aquesta Proposició de Llei, en primer lloc perquè creiem que representa un salt qualitatiu en estructurar un marc parlamentari que permeti avaluar la idoneïtat de les persones proposades per a determinats càrrecs institucionals, tant del Parlament com del Govern. Perquè té raó el senyor Escudé quan parla que el Reglament del Parlament, en el seu article 143, ja ho permet, però ho permet per als càrrecs que emanen del Parlament, i, evidentment, amb la Proposició de Llei, amb l'objectiu d'aquesta, s'està parlant de càrrecs electes des del Parlament i de càrrecs designats des del Govern.

Perquè les institucions no tan sols són el poder executiu i el poder legislatiu, sinó que una institució madura com la Generalitat crea tot un seguit de figures i de

càrrecs que van més enllà, i de difícil ubicació entre el que seria el paper del legislatiu o de l'executiu. Però, sobretot, nosaltres votarem afirmativament aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, perquè creiem que representa –hi insistim, ho deia abans– un salt qualitatiu. En primer lloc, un tall amb una pràctica que s'ha dut a terme en aquest Parlament –i abans ho deia el senyor Ridao– que és la *lottizzazione*.

Nosaltres hem de ser conscients que fins ara hem fet un ús, evidentment des de l'acord, des dels respectes a les proporcionalitats, però un ús excessivament partidista de les designacions..., de moltes de les designacions i nomenaments que ha de fer aquest Parlament. Hem reduït, i de veritat que això ja era positiu en el seu moment, donada la majoria absoluta de Convergència i Unió, però hem reduït certs nomenaments a la distribució de dir: «Mira, tants per a tu, tants per a mi.» I a partir d'aquí que cadascú hi posi els noms que correspongui. I segurament l'expressió més clara d'aquest ús partidista, exclusivament partidista o d'interpretació partidista d'aquests nomenaments és en el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, on la Llei és claríssima: dotze persones de reconegut prestigi professional. I entre tots –hi insisteixo, per no només dipositar les culpes a ningú, entre tots– hem fet una interpretació molt de conveniència partidista del que ja en aquests moments podíem haver fet i no hem fet. Amb la qual cosa jo crec que només per aquest primer objectiu és important la presa en consideració positivament d'aquesta Proposició de Llei.

En segon lloc, perquè jo crec, a diferència del senyor Escudé, que les pràctiques i les experiències d'altres països, fins i tot, la molt reduïda d'Itàlia, són positives. Jo prefereixo un xou mediàtic a l'opacitat; prefereixo un xou mediàtic a l'ús o abús que es pot fer des dels partits polítics de les institucions i, especialment, per a tots aquells càrrecs que, diguéssim, s'escapen d'una lògica, d'una interpretació estrictament partidària.

Nosaltres – hi insisteixo un cop més– creiem que aquesta Llei és oportuna, permet superar parlamentàriament una pràctica que creiem que comença a ser negativa, que en aquests moments hi ha les condicions necessàries, en primer lloc, perquè no hi han majories absolutes de poder fer aquest salt d'anar més enllà al repartiment proporcional segons la Llei d'Hondt dels diferents nomenaments parlamentaris, poder-ho abordar a partir d'uns criteris, diguéssim, d'eficàcia, d'eficiència, de correspondència, d'unitat del tipus de personal que es proposa al càrrec que ha d'ocupar.

En segon lloc, perquè aquesta és una proposta de Llei que incorporaria no tan sols els nomenaments del Parlament, sinó també determinats nomenaments que pugui fer el Govern. I tot això nosaltres creiem que és positiu, que expressaria, representaria una pràctica en positiu, compartint amb el senyor Mir que aquesta pràctica en positiu ens permet a tots plegats guanyar credibilitat davant de l'opinió pública. No tan sols perquè seria un gest, sinó perquè, a sobre, seria una proposta concreta i un mecanisme concret de poder fer més públic, més transparent, el nomenament d'aquests càrrecs. I és per això que trobo que és decebedora l'actitud de Convergència i Unió. Jo abans deia: «Aquest

Parlament o tots els grups parlamentaris tenim una certa responsabilitat en com hem interpretat el nomenament dels càrrecs que manen en el Parlament.» Però, escolti, faci un repàs –ho ha començat a fer el senyor Ridao–, faci un repàs vostè de càrrecs que nomena el Govern. Segurament si tinguéssim una comissió d'aquest tipus, ningú hauria tingut l'ocurrència que el president de l'Institut Català de la Dona fos un home. Segurament, si tinguéssim una comissió d'aquest tipus ningú es podria plantejar de nomenar un eurodiputat com a secretari general del Patronat Català Pro Europa. Segurament si tinguéssim una comissió d'aquest tipus a ningú li passaria pel cap nomenar el cap de propaganda de Convergència i Unió com a director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Segurament tots guardariem més les formes. Segurament tots aniríem a buscar, en aquesta Catalunya tan rica i tan intel·ligent, amb tants potencials, aquelles persones que ens permetrien poder trobar designacions que ens evitarien problemes, i, evidentment, sense arribar al que abans ens havia expressat el senyor Ridao, als casos més dramàtics i més flagrants del senyor Cardenal amb Fungairiño, que, afortunadament, en aquest país això no ho hem patit.

Però haig de dir que entre tots establiríem un mecanisme que permetria, entre tots, superar el passat i, sobretot, hi insisteixo, poder posar formes i mecanismes que permetin que aquelles persones que es proposen són les persones que hi corresponen, les més adequades, la que poden fer un exercici més adequat de les seves funcions. Per això crec que és decebedora l'actitud de Convergència i Unió, trobem excuses de mal pagador el que el senyor Escudé aquí ha expressat i que, sobretot, interpretem que aquí hi ha una única i exclusiva voluntat, que és seguir amb el mateix. I seguir amb el mateix vol dir, dins del Parlament, escolteu, el que la Llei d'Hondt determini i que cadascú es busqui la vida i proposi qui hi vegi inconvenient, i això a vegades porta problemes, i a dins del Govern ja farem nosaltres el que creiem convenient i que correspon fer. I això, de veritat, no és el que en aquests moments vol el país, el que convé al país i, sobretot, no és el que convé per intentar guanyar credibilitat de cara a l'opinió pública en l'exercici del fet polític.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, seré breu, entre altres raons perquè m'he emportat una sorpresa i és amb el torn en contra del senyor Escudé, que hi coincidim plenament, el nostre Grup Parlamentari... (*Remor de veus.*) Sí, sí..., sorpresa, però hi ha una coincidència plena, i m'imagino que el mateix que el nostre Grup Parlamentari respecta l'opinió de tots els grups parlamentaris vostès tenen l'obligació de respectar l'opinió nostra. (*Remor de veus.*)

El nostre Grup Parlamentari Popular votarà en contra d'aquesta presa en consideració de la Proposició de llei d'avaluació parlamentària d'idoneïtat dels candidats d'alts càrrecs d'especial rellevància institucional, presentada per l'illustre diputat senyor Mir, del Grup Socialista.

El nostre Grup Parlamentari considera que ja existeix actualment un règim d'avaluació en l'actual Reglament de la cambra, en l'article 143, que hi ha fet esment el senyor Raimon Escudé. És clar, en aquest article es presenten els currículums de cada persona i, al mateix temps, els grups parlamentaris hi poden presentar objeccions. Com deia el senyor Escudé, fa divuit anys que no se n'ha presentat cap. Qualsevol Grup Parlamentari a qualsevol dubte podia presentar les objeccions pertinents. Però és que, a més a més, aquest diputat que els parla ha sigut ponent de la modificació del Reglament del Parlament de Catalunya. Doncs, bé, ni en ponència ni en comissió cap Grup Parlamentari ha presentat cap esmena, cap Grup Parlamentari s'ha posat amb aquest article 143. I això cal deixar-ho clar, i per què això? Perquè l'opinió en aquells moments, i no fa gaire, doncs, era que era adient. I crec que és una bona forma de funcionar. Però és que, a més a més, hi ha una contradicció en la Proposició de llei, ja que va en contra de certs articles de la normativa reglamentària actual. I és cert que als Estats Units de Nord-amèrica hi ha lleis amb un sentit similar a aquest, però no seria just si no es digués, també, que als Estats Units, doncs, per raons de la seva Constitució, hi ha l'elecció al Congrés, per un costat, i l'elecció a president, per un altre costat. I que s'elegeixen separadament i es controlen mútuament. I, per tant, això és lògic.

La proposta també té contradiccions internes. D'una banda, diu que el règim de funcionament de la Comissió serà determinat per la Mesa del Parlament, d'acord amb el Reglament, article 3, i, d'altra, estableix minuciosament aquest funcionament, l'article 5. Conseqüentment, el nostre Grup Parlamentari, tal com ja hem anunciat, votarà en contra d'aquesta presa en consideració, ja que considerem que actualment hi ha transparència, i ningú pot negar que hi ha transparència si parla seriosament i objectivament.

I miri, senyor Mir, vostè ha fet unes manifestacions posant com a exemple les primàries que fa el Partit Socialista i que són molt ben valorades. El nostre Grup no necessita fer primàries, entre altres qüestions... (*remor de veus*), entre altres qüestions perquè tenim un líder consolidat. (*Fora remor de veus.*) I els diré més... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Ros i Casas

...i els diré més...

(*Persisteix la forta remor de veus.*)

El president

Facin el favor de guardar silenci!

El Sr. Ros i Casas

S'han posat alguns casos d'exemple que si existís aquesta Comissió a nivell estatal —a nivell estatal—, doncs, algunes altes personalitats no ocuparien actualment el lloc que ocupen. I aquí pot haver-hi discrepàncies d'opinió al respecte. El que sí que els puc garantir és que en el Reglament del Parlament de Catalunya actual, en l'article 143, amb la presentació dels seus currículums i verificats aquests currículums, alguna alta personalitat que anava d'advocat i anava d'economista, que, per cert, d'economista ho va saber fer molt bé, d'advocat sembla que no li vagi tan bé, i que va ocupar un alt càrrec a nivell de l'Estat, precisament per controlar i vigilar (*remor de veus*), doncs, amb tota sinceritat això no hauria pogut succeir. I, d'això, la responsabilitat la té qui la té. (*Remor de veus.*) Per totes aquestes qüestions..., i s'ha fet esmena abans d'una sèrie de qüestions, també..., el senyor Guillot, em fa l'efecte...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Ros i Casas

El senyor Guillot de dir: «Escolti'm, però és que no només és per al Parlament de Catalunya, sinó perquè també —també— el Govern de la Generalitat elegix una sèrie d'alts càrrecs.» I és cert, però, miri, jo que sóc alcalde li he de dir que tots ens hem d'aprendre una mica la lliçó, perquè a les diferents administracions, també en els ajuntaments, això succeeix. I el que al final valora si es fa bé o no es fa bé, si s'és objectiu o no s'és objectiu són els ciutadans, que mai s'equivoquen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, passarem a la votació de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. (*Persisteix la forta remor de veus.*) Prego a les senyores diputades i al senyors diputats, primer, que guardin silenci i, després, que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

(*Remor de veus.*)

Prego que guardin silenci!

La presa en consideració ha estat refusada per 40 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i

Obres Públiques, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i els consellers d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La iniciem amb l'epígraf de preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern es considera corresponent d'aquells aspectes insatisfactoris de la vida pública catalana

La primera pregunta al president és la formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre si el Govern es considera corresponent d'aquells aspectes insatisfactoris de la vida pública catalana. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president Joan. El nostre Grup Parlamentari vol formular al president de la Generalitat la pregunta següent: si algun cop el Govern de la Generalitat s'ha sentit corresponent d'algun d'aquells aspectes que el conjunt de la vida pública catalana considera insatisfactoris.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Sempre, senyor Carod.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. El nostre Grup en coneix de més loquaçes que el senyor president de la Generalitat.

A Catalunya, sovint no hi passa res, i, si hi passa, la Generalitat sovint no hi té res a veure. El seu mètode habitual, senyor president, és renyar la gent, traspasar responsabilitats a tothom, excepte a vostè i al seu Govern. Quan la partida s'embolica, escriu un article a la premsa, però abans ja ha rebut tothom: l'ensenyament, els immigrants, els minusvàlids, els pares i els professors. La Generalitat se situa sovint en la dimensió desconeguda: no sap, no contesta o no hi té res a veure. Els problemes immediats, per als ajuntaments; els grans, per a l'Estat. «La llengua depèn de vostè», van dir fa anys; la unitat de la llengua, intransigents en la seva

defensa, enfront del PP que l'ataca, però que governa perquè vostès els donen els vots. La natalitat, baixíssima, i ens en planyem; però on és la Generalitat a l'hora de fer guarderies públiques per dur-hi la canalla a preus accessibles?, a l'hora de promoure de veritat habitatge públic?, a l'hora de trobar unes condicions laborals que no penalitzin la maternitat? Els pagesos es queixen de mena; els industrials i comerciants no ho fan prou bé, i vostè, que també fa coses bé, com tot hom, es penja medalles, sovint, que no li corresponen. Vol fer alhora de president institucional, de govern, de partit, de coalició i d'interpret de les lleis; potser massa presidències per distingir el governant de l'ideòleg. Com a l'obra del *Malalt imaginari*, canvia sovint de barret per interpretar el personatge. Ens fa de conciliari nacional; ens renya a tots, excepte al president Aznar.

Vostè, senyor president, ha d'assumir les seves responsabilitats de govern, perquè massa sovint inaugura molt més que no pas governa, administra la monotonía molt més que no pas governa. Governi i assumeixi totes les seves responsabilitats, en els errors i en els encerts.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Hem tingut per norma assumir sempre la nostra responsabilitat, i més exactament encara, com vostè molt bé diu, la nostra corresponsabilitat. En el terreny de les formulacions, diguem-ne, en fi, dels plantejaments, de les preses de posició, ho hem fet. Els meus discursos estan plens –n'he agafat un aquest matí, diguem-ne...– de cites com aquesta. A Catalunya, el nostre Govern no té competència en tot, però se sent responsable de tot; cosa que és una exageració, dit així, eh? –sigui dit de passada–, perquè, en sentit estricte, no pot ni ha, el nostre Govern, d'assumir segons quines responsabilitats, però és una manera de dir que cap problema dels que hi ha a Catalunya ens és aliè.

Aleshores, per tant, nosaltres assumim tota la responsabilitat que ens correspon en ensenyament, en sanitat, en serveis socials –o tota la corresponsabilitat, com vostè diu–, i actuem amb el màxim de les nostres possibilitats, i fins i tot més encara, no? I el cas de la LOGSE n'és un cas clar –a l'ensenyament, justament–, en el qual hem actuat amb tota la responsabilitat que ens donaven les nostres competències i –ho repeteixo– més encara. Però això no treu que considerem que el nostre país no anirà endavant si, a més d'una bona acció de govern, no hi ha una societat viva, amb iniciativa, i que no renunciï a la pròpia responsabilitat, que també en té. I vostè, quan parla de la corresponsabilitat, suposo que es refereix a ella.

En el cas concret de l'ensenyament, el millor resultat s'obté si hi ha una bona sinergia de família, escola, societat i Administració. I això és el que sempre, sempre, quan inauguro una escola, dic –sempre. Mai això no havia donat lloc a cap mena de controver-

sia; només ara, suposo que per raons, diguem-ne, de tàctica o d'interès polític i partidista.

Vull dir-li també, senyor Carod, que tothom s'omple la boca repetint la felicitat frase de Campalans «Política és pedagogia». Doncs bé, pedagogia vol dir, com una cosa molt important, fer que les persones assumeixin la seva responsabilitat. És a dir, no pas fer-los sentir, a ells, culpables de res, sinó demanar-los que responguin i s'ocupin d'allò que depèn d'ells, i una de les coses que més depèn de nosaltres són els nostres fills, pel que fa a l'ensenyament, però, a més, també pel que fa a tot el seu viure, la seva orientació, l'ambient en què viuen, les influències que reben, etcètera.

En resum, la societat i les persones i les famílies tenen dret a exigir un marc jurídic, unes condicions de vida, uns ingressos que els permetin desenvolupar-se, que els permetin realitzar-se, entre altres coses –i molt important– perquè, si no, no es realitzaran per exercir també la seva responsabilitat, en un marc de corresponsabilitat amb les institucions.

El president

Senyor pre... Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la nova situació política al Llenguadoc-Rosselló i a Roine-Alps

La segona pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre la nova situació política al Llenguadoc-Rosselló i al Rhône-Alpes. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Higiní Clotas.

(Pausa.)

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president; espero que aquest temps no computi... Senyor president de la Generalitat, Catalunya manté en dues de les regions, de les tres que queden, amb president regional a França elegit amb el suport dels vots i també, en part, del programa mínim del Front Nacional, unes relacions institucionals específiques; em refereixo a les regions de Rhône-Alpes i de Languedoc-Roussillon, en particular a la primera, la de Rhône-Alpes, amb la qual compartim aquesta organització que es diu Quatre Motors per a Europa.

Tenint en compte que el Front Nacional és un partit característic d'extrema dreta, xenòfob i racista, i tenint en compte que aquestes eleccions han provocat una situació explosiva a França, li vull preguntar quina és l'opinió del president de la Generalitat en relació amb aquesta nova situació política de dues regions amb les quals mantenim unes relacions institucionals específiques, en particular amb una d'elles.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president del la Generalitat

Bé, d'entrada, fer el que vostè, en unes declaracions, amb les quals –excepte en un punt que em sembla contradictori– estic molt d'acord, vostè va fer no fa gaires dies en el diari francès *Le Monde*, i deia que es tractava no pas de penalitzar –deia vostè– aquestes regions, sinó de reflexionar sobre aquest fet. I, en tot cas, a mi em sembla que és prematur prendre segons quines decisions; una altra cosa és que nosaltres fem notar –i el diari en qüestió ho feia notar– allò que *Le Monde* en deia el nostre *malaise*, no?, el nostre malestar, la nostra incomoditat davant d'això. Però una decisió dràstica, crec que no la podem prendre. Altres regions, com Midi-Pyrénées, que està en una situació d'interinitat, com Baden-Württemberg, Lombardia, etcètera, no l'han presa.

Per altra banda, a nosaltres ens ha costat molt arribar a establir segons quines col·laboracions, que en canvi són molt positives, i ha de tenir en compte que, per exemple, amb la regió de Llenguadoc-Rosselló, entre altres coses, haurem de discutir el problema del TGV –entre altres coses; ja deixo de banda el problema de l'aigua i tot això: entre altres coses, el TGV. I tingui present també que també tenim altres relacions amb Llenguadoc-Rosselló; per exemple, l'euroregió, que és molt important i molt valorada fins i tot a Brusselles, o bé el Tractat dels Piri... Perdonin, no, el Tractat dels Pirineus, no. (*Rialles*.) La comunitat de treball dels Pirineus. I, francament, que jo sàpiga, fins aquest moment..., no ho sé, Aquitània, que era és una regió francesa amb presidència francesa, doncs, tampoc no ha decidit..., no ha pres cap decisió.

Per tant, crec que nosaltres..., en fi, allò que vostè aconsellava, obrir un període de reflexió, i, evidentment, fer notar d'entrada –que em sembla que ja es nota prou– el nostre *malaise*.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Higin Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Sí, senyor president, jo el que li demanava justament és una reflexió; una reflexió en què quedessin ben clars el rebuig i la condemna que des de Catalunya les forces polítiques, el conjunt de forces polítiques que representem el nostre país, sentim per un partit que enarbora la bandera del racisme, xenofòbia i intolerància, i nosaltres hem d'enarborar la bandera contrària, la de la democràcia, la de les llibertats i la de la tolerància.

La dreta francesa, tots els noms que li puc citar, que vostè coneix perfectament –Chirac, Léotard, Raymond Barre, Philippe Séguin, Bernard Bouison, Michel Descaux, Louis Besson, Bayrou, etcètera–, ha format allò que en diuen «un cordó sanitari» per aturar el Front Nacional, i el mateix president Chirac ha expulsat del partit aquests dirigents i ha demanat la seva dimissió. Jo el que crec que és molt important, perquè el que afecta aquestes dues regions –com vostè ha dit– afecta Ca-

talunya, i perquè el que digui Catalunya és molt important també per a aquestes dues regions –i vostè ho sap molt millor que jo–, és que surti aquest rebuig, aquest *malaise*, aquest malestar per aquesta coalició d'interessos o de forces i perquè el Front Nacional, malgrat el resultat que té, participi de la vida institucional, d'alguna manera, elegint aquests presidents.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Si vostè, senyor Clotas, el que em demana és que jo faci una condemna radical, absoluta, total del Front Nacional i de tota la seva actuació, no solament no em costa res, sinó que ho faig amb un gran goig, perquè, per altra banda –vostè ho ha dit prou bé–, sempre hem estat –vostè ho sap prou bé– contraris a tota manifestació de racisme, d'antisemitisme, de xenofòbia, d'intolerància... De fet, nosaltres, a Catalunya –em sembla que avui mateix n'hauré de parlar–, hem mirat ara i sempre de practicar una política integracionista de tota la societat i de tota la gent que viu a Catalunya, en aquest cas de tota la gent que viu a França.

Per tant, tingui per segur que en això vostè i jo, sobre el tema de la condemna del Front Nacional, evidentment anem absolutament de bracet, si és que vostè m'accepta la meua companyia.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta el president de la Generalitat sobre la integració social i escolar dels immigrants

La tercera pregunta és sobre la integració social i escolar dels immigrants. Formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula, per formular-la, la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyor president, quina és la política del Consell Executiu pel que fa a la integració social i escolar dels immigrants?

El president

Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, bàsicament, nosaltres duem a terme cinc tipus d'actuació: tota una sèrie de mesures actives de discriminació positiva; això s'aplica també en l'obtenció

d'ajuts econòmics per a segons quines famílies d'aquests sectors que ho necessiten; un suport pedagògic especial —un professorat de reforç, equips d'atenció psicopedagògica, etcètera—; atenció a les famílies en un moment especialment delicat per a elles, que és quan van a matricular les criatures sense conèixer cap de les llengües del país bé—, i després, posada en marxa de la Comissió Interdepartamental d'Immigració i del Consell Assessor, en el qual participen tota una sèrie de representants de la societat civil.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Tolosana i Cidón

Senyor president, m'ha semblat entendre que vostè creu que la seva política és correcta. Per tant, creu vostè, senyor Pujol, que és una política correcta aquella que dediquen al Programa d'educació compensatòria, que és el que ha de facilitar la plena integració dels alumnes que pertanyen a minories ètniques o presenten riscos de marginació social i que ha de treballar amb els nens i les seves famílies, dedicar per a tot Catalunya seixanta-set mestres i cinc assistents socials? A quantes desenes de milers de persones han d'atendre?

Considera una política correcta la que dona com a resultat la concentració d'alumnat immigrant en determinats centres, que sovint recullen altres problemàtiques socials, i que, en el cas d'alumnes procedents de països africans, per posar un exemple —set mil cinc-cents infants i adolescents—, es distribueixen de la següent manera: 89% en centres públics i 11% en centres privats? I que, quan es tracta de l'ESO, aquesta proporció és de 95% en centres públics i 5% en centres privats.

És política correcta aquella que fa que a determinats barris de Badalona, per exemple, aquest curs s'hagin incorporat a primària setze alumnes xinesos, quaranta-cinc magrebins, un gambià, cinc llatinoamericans, i una professora del Sedec —i ara parlo d'immersió lingüística— que està de baixa des de desembre no hagi pogut ser substituïda per manca de recursos?

Qui és el responsable d'aquesta situació, president? Les famílies, el professorat, la immigració, la immersió, els ajuntaments? Que —bo és recordar-ho— els ajuntaments, vostès els marginen dels processos de matriculació, amb especial èmfasi quan es tracta de l'escola concertada, donant satisfacció a oportunes trucades d'alguna patronal privada.

O bé creu, senyor president, que això és el fruit inevitable de la llibertat d'elecció d'aquestes famílies, donada la privilegiada situació econòmica i social que tenen per exercir-lo?, que com vostè molt bé ha dit, en la majoria dels casos, tenen dificultats per entendre la nostra llengua. Han acordat, vostès, deixar aquí, també, que les lleis del mercat decideixin? La inhibició del seu Govern propicia que els guetos socials es reproduïxin a l'escola. Això és catalanisme sa, president? És aquesta la Catalunya que vostès volen?

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, m'ha posat vostè un exemple en el qual realment tenim un problema no resolt, que és el de Badalona, i si miro si me'n sento responsable, li dic que sí, que me'n sento responsable. Potser no al cent per cent, però me'n sento prou responsable per dir-ho aquí ben públicament. Ara, també li he de dir que precisament, fins i tot, per la meua biografia personal o per l'interès que sempre he tingut per aquestes coses, doncs, justament aquest és un tema sobre el qual he procurat estar molt en contacte amb la gent. I jo el que li puc dir és que, en general, per exemple, sempre que jo he pogut, al Maresme, per exemple, o a Figueres —per dir dos casos concrets ben clars—, he mirat d'entrar en contacte amb les comunitats immigrades i, si és possible, a més, amb comunitats immigrades que haguessin tingut experiències en altres països, a França, per exemple, i els pregunto quina és la impressió que ells tenen del tracte que reben, escolar, els seus fills, i li he de dir que en conjunt la valoració que aquesta gent fa és positiva; positiva, naturalment, dintre de totes les mancances que vostè vulgui, però positiva.

Li volia dir també que a la integració, nosaltres, no hi podem obligar. I això vostè ho sap: per llei no hi podem obligar. El Govern pot fomentar la integració i no la pot imposar. I, realment, aquí, les vegades en què això... —i poso un exemple concret en què això ha reeixit molt bé, que és Vic, concretament—, això ha estat possible quan hi ha hagut una col·laboració molt forta, amb la Generalitat, també, però sobretot amb les mateixes escoles, amb la mateixa societat i amb el mateix ajuntament; perquè el que s'ha fet és, sobretot, fomentar la integració, més que no pas imposar-la. És el que concretament hem pogut fer.

En tot cas, vostè sap que nosaltres som integracionistes i que, a més, l'escola catalana és a nivell de tot l'Estat —i no solament per a temes d'immigració, sinó en tots els aspectes— la més integracionista que hi ha. I ens és criticat, moltes vegades, que sigui precisament tan integracionista. Bé, més no li puc dir, però, clar, hi podria afegir moltes altres coses que demostrin fins a quin punt aquest problema ens preocupa. Per exemple, la preocupació que tenim a vigilar que en els llibres de text no s'hi «colin», no s'hi esmunyin —cosa que seria molt fàcil— expressions o fets, explicacions, que puguin resultar feridores per a aquestes persones que vénen de fora, encara que, moltes vegades, siguin —ho repeteixo— nens.

El president

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats determinades respecte als objectius fixats per al 1998

Nova pregunta a l'honorable senyor president sobre les prioritats determinades respecte als objectius fixats per a l'any 1998, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, recordo, senyor president de la Generalitat, que, al passat Ple, algunes afirmacions en forma de crítica es van fonamentar en la pregunta oral que tres grups parlamentaris li van substanciar, respecte a si vostè havia de rebre o no el secretari general del Frente Polisario. Estes afirmacions i estes crítiques deien alguna cosa així com que «no ha passat res més a Catalunya, en quinze dies, perquè aquests grups formulin esta pregunta?». Ara, senyor president, esta afirmació o esta crítica del seu entorn més immediat és la mateixa, però en direcció contrària: tot lo que ha passat a Catalunya los últims quinze dies, que ha centrat l'atenció del president de la Generalitat, se concreta en qui és o serà el candidat a l'alcaldia de Barcelona? No ha passat res més a Catalunya en quinze dies, senyor president? Per això li formulem la pregunta, concretada en la fixació i la concreció, sobre les prioritats i objectius polítics, des de l'acció de govern, per al 1998.

El president de la Generalitat

Sí, han passat més coses. (*Rialles i remor de veus.*)

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. És evident que han passat més coses, senyor president, però també és cert que del seu entorn més immediat probablement lo president no se n'ha assabentat.

La qüestió interna del seu candidat i la pèrdua de temps d'estos quinze dies de polèmiques innecessàries no és un fet conjuntural, sinó que, des de la meua opinió, es tracta d'una impressió que s'ha pogut constatar al carrer, en la gent, se respira concretament al carrer, respecte d'una certa paràlisi, d'una certa rutina i una certa comoditat en la seua acció de govern. Alguns antecedents mereixen o haurien de merèixer la seua atenció.

En primer lloc, senyor president, mentre la passada legislatura vostè va impulsar, va promoure debats monogràfics parlamentaris sobre agricultura i indústria, turisme i Maastricht, esta legislatura hem hagut de ser els grups parlamentaris de l'oposició que hem complert amb la responsabilitat d'impulsar los debats sobre la creació d'ocupació i sobre agricultura.

En segon terme, senyor president, té mecanismes de correcció —això és una acció de govern que queda pendent—, té mecanismes de correcció sobre els serveis de col·locació, concretats en les disfuncions de les compe-

tències assumides i en la polèmica generada? Ha fixat una posició estable en matèria d'aplicació de política lingüística? Ha resolt, vostè, la fatalitat sobre els resultats en la qualitat de l'ensenyament secundari? Ha donat instruccions, senyor president, per a neutralitzar, en tot cas, per a reduir, un endeutament viciat, imparable i estructural? Quina és, senyor president, la seua prioritat en l'aplicació dels recursos econòmics que donen consistència als acords pressupostaris per a 1998? Quantes propostes de resolució, senyor president, ha complert vostè...?

El president

Senyor Curto, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor president, té la paraula per contestar.

El president de la Generalitat

Senyor Curto, si... (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador*), tot això que diu que havia de fer, què faria després, no? Permeti'm, per tant doncs, que ho graduï. Se n'han fet, de coses, no? Per exemple, ja que parlem d'això..., avui se n'ha aprovat una de molt important, de llei, aquí, la Llei de ports, n'hem aprovat quaranta en aquest Parlament, durant el que va de legislatura.

Miri, jo no li contestaré com li podria contestar. No, no ho faré, perquè, en fi, doncs jo avui he arribat amb l'aire, com vostès poden veure, molt pacífic. (*Remor de veus i rialles.*) Perquè li hauria de dir que potser alguna de les coses o de les iniciatives que aquests dies m'han pres més temps han estat iniciatives que, més aviat, tenen a veure amb persones properes a vostè i no pas amb persones properes a mi mateix. Però, bé, sobre això no insistiré.

Home, sí que hem fet coses. Per exemple, una, evidentment, jo no hi he intervingut directament, però ho he seguit i me n'he preocupat, molt important: un gran esforç de concertació social; és que en aquests moments a nivell de tot l'Estat hi ha algun esforç de concertació social més important que el que en aquests moments, i a més amb bon resultat, s'ha estat fent des del Govern i, concretament, des de la Conselleria de Treball? Però, òbviament, jo, com pot comprendre ho he seguit. Bé, aquesta és una de les coses que he fet.

Més coses, si vol seguir. Doncs bé, hem mirat de tornar a insistir en l'enfortiment de l'autogovern, reclamant novament, de paraula i per escrit, determinades competències que estic segur que vostè, senyor Curto, i el Partit Popular de Catalunya, ens ajudaran a aconseguir. I, a més, hem procurat que les competències ara assumides anessin entrant en joc, com el de l'Inem —que Déu n'hi do, que és prou important—, policia de trànsit, etcètera. Bé, li explico una mica la meua agenda, no? No tota, naturalment. (*Rialles.*)

Bé, hem procurat accelerar al màxim l'inici de les infraestructures a Catalunya, i espero que això es notaria; aquestes són coses que tenen el seu període de paperam i administratiu, però, bé, aquí hi hem treballat, i estic segur que, amb la col·laboració, per cert, per altra banda, dels seus companys del PP del Govern de Madrid, s'aconseguirà. Si un dia vol, podem fer un debat sobre aquest tema i explicar exactament quina és també la resposta que hi donen els diversos ministeris, que és una mica irregular.

Hem fet una acció sistemàtica de govern –això no s'acaba mai–, la LOGSE i tantes coses. Si vol, fins i tot, li explicaré les coses que he inaugurat aquests dies, i les que no he pogut inaugurar. Hem seguit aplicant la Llei de política lingüística, bé, és a dir, complint els dos objectius, de moment, que ens hem proposat, que és fer que, en un període relativament breu de temps, per una banda, es demostrï que la Llei és eficaç, i per altra banda, es demostrï que la Llei no crea cap mena de, diguem-ne, intranquil·litat o que no pertorba, gens ni mica, el que és el clima social i l'esperit de convivència que hem de mantenir aquí a casa nostra.

Bé, i he fet moltes més coses, però és que en quinze dies tampoc es pot fer tant més, sap?

El president

President, moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora el desenvolupament de la Llei 1/1997, de 24 de març, d'equipaments comercials

La quinta pregunta al molt honorable president de la Generalitat és com valora el desenvolupament de la Llei 1/1997, del 24 de març, d'equipaments comercials. Formulada, la pregunta, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per formular-la el diputat senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, de tots és conegut que des de Convergència i Unió sempre hem defensat, per activa i per passiva, un model comercial que avui podríem definir com el del comerç urbà, és a dir, un model que està pensat que estigui ben integrat en la trama urbana de les nostres poblacions i format, majoritàriament, per petites i mitjanes empreses, treballadors autònoms, que són, en definitiva, una bona part de la base econòmica i social del nostre país. En aquest sentit, ja l'any 1987, aquest Parlament, a proposta del Govern, va aprovar la Llei d'equipaments comercials. Posteriorment, com a grup parlamentari en la seva projecció a les Corts Generals va proposar la Llei d'ordenació del comerç minorista, que va ser aprovada per aquesta institució. I l'any 1997, l'any passat, el 19 de març, fa tot just un any, es va aprovar la Llei d'equipaments comercials. Aquesta Llei d'equipaments comercials, pel coneixement que tots en tenim, va tenir un desplegament posterior, concretament el mes de setem-

bre passat, amb l'aprovació del Pla territorial i sectorial d'equipaments comercials i el Decret que la desplega. L'objectiu d'aquests instruments eren el d'ordenar la implantació de grans establiments comercials, potenciar l'estructura comercial dels teixits urbans i contribuir, des del sector comercial, a les polítiques de reequilibri territorial.

Per tant, senyor president, interessa al nostre Grup veure, ara, un any després, quina valoració fa el Govern del seu funcionament, del funcionament d'aquesta Llei, de la seva aplicació i com valora l'efecte que aquesta ha produït sobre el sector comercial català. I, més ara, tenint presents informacions recents, que han estat publicades a la premsa, fa tot just quaranta-vuit hores, en funció d'un informe anual de la Confederació de Comerç de Catalunya que diu que les vendes han augmentat, aquest any 1997, un 4,75% i que, concretament, aquest 4,75% es distribueix de forma irregular, moltes vegades sobre la base dels petits comerços que han sabut agrupar-se, o bé en zones comercials que s'han millorat i s'han preparat, o bé en centrals de serveis i de compra unificada. En conseqüència, veure, per tant, si tot això, aquest augment de vendes que s'ha produït durant l'any 1997, ha tingut una distribució en el sector comercial homogènia o si ha estat, com es diu en aquest informe, una potenciació del petit comerç, esgarrapant terreny a les grans superfícies.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, la valoració que fem és bona i, per altra banda, per cert, he de dir, com a notícia bona, des del punt de vista del Govern, que per alguna cosa va fer aquesta Llei, que la Sala Cinquena del Contenciós del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no ha acceptat aplicar la clàusula de suspensió al Pla d'equipaments comercials, tal com havia demanat, concretament, la patronal de les grans superfícies.

La Llei està resultant dissuasòria, respecte a segons quines peticions, fins al punt que calculem que, a hores d'ara, la superfície comercial que ja no ha sol·licitat llicència a la vista de la Llei puja a uns cent mil metres quadrats.

Per altra banda, és cert que, naturalment, d'acord amb la Llei, perquè la Llei no exclou pas radicalment, absolutament, que no es puguin fer noves instal·lacions, però sí que el que hi ha hagut, concretament, el que s'ha hagut de donar com a conseqüència, precisament, de l'aplicació de la Llei, correspon al 0,48% de la superfície que hi havia l'any 97. I, en canvi, com a cosa més «frapant» es pot dir que en els primers cinc mesos s'han denegat dos projectes, que en conjunt feien trenta-sis mil metres quadrats, un a Riudellots, i un altre a Sitges.

Nosaltres no hem ocultat mai que tenim ganes de, no pas evitar totalment, perquè entenem que fan també el

seu paper, les grans superfícies, però sí de frenar-les. Si es fa la comparança amb la resta de l'Estat, es veu que han frenat, però també és cert que vam haver de fer la Llei d'equipaments comercials perquè en algun moment, per la raó que fos, el cas és que els fets havien desbordat el que era la legislació que, fins aquell moment, havíem pogut utilitzar. I vam haver de fer una llei nova, que, com el senyor Camp acaba de dir, realment procura tornar a donar importància, donar més importància al comerç del centre de les ciutats, petit i gros, perquè, per exemple, aquesta Llei no va gens en contra –ben al contrari– d'iniciatives com puguin ser les que en aquests moments s'estan duent a terme, concretament, a la plaça de Catalunya. O sigui que hi ha hagut aquest revifament, propulsat des de la Llei per als equipaments comercials i, evidentment, en general, una defensa del comerç petit i mitjà.

He de dir, finalment, que és cert que, degut a circumstàncies que, de fet, seria molt abusiu per part meua que les atribuïssim a la Llei –encara que potser, una mica, mica, micon, potser sí–, però bàsicament, segurament, degut a la mateixa transformació del comerç i a l'evolució de la situació econòmica, tal com vostè diu, hi ha hagut en aquests moments una recuperació important del comerç, de tot el comerç, però especialment del comerç petit, del comerç mitjà, que ha crescut prop d'un 5%, i, en canvi, les grans superfícies han crescut, concretament, un 1,5%. Repeteixo que això em sembla que seria molt abusiu per part meua que ho atribuís a la Llei, encara que, evidentment, espero, em sembla que el comerç petit i mitjà s'adona...

El president

Ha exhaurit el seu temps.

El president de la Generalitat

...que en aquests moments té una defensa eficaç.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el retorn a Catalunya de la documentació catalana dipositada a l'Arxiu històric de Salamanca

La darrera pregunta al molt honorable president de la Generalitat és sobre el retorn a Catalunya de la documentació catalana dipositada a l'Arxiu històric de Salamanca, formulada pel Grup Mixt. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, fa uns quants dies vostè va declarar, més o menys, que la legislatura, a nivell de traspassos, estava enllestida, i que ara el que calia era concentrar-se en l'obra pública que l'Estat ha de fer a Catalunya. De tota manera, hi ha, entre altres, un tema –si vostè vol, simbòlic, però molt important– que és l'arxiu de la Gene-

ralitat, que, malgrat tot, encara està, per dret de conquesta, a Salamanca. Com està el tema, senyor Pujol? Què pensa fer?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Voldria precisar –perquè jo comprenc que vostè ho faci, però jo no ho he de fer, el que són, diguem-ne, les simplificacions– que jo no dic que la legislatura estigui enllestida o liquidada, però sí que dic que aquesta segona etapa, aquesta segona meitat de la legislatura, en tots els terrenys, serà menys productiva que la primera, cosa que, per altra banda, potser és fins i tot natural, o passa molt sovint.

En tot cas, respecte a aquest tema concret que vostè em planteja, li he de dir, lamento haver de dir que avui el conseller Trias ha anat a Salamanca i no ha portat l'arxiu, però... (*Rialles. Veus de fons.*) Sí, ja ha tornat –ja ha tornat. Però li he de dir que, com vostè sap, es va crear una comissió per estudiar aquest tema; va haver-hi una decisió, per altra banda, per dir que, a base de tota una sèrie d'experts –entre els quals en va donar alguns la Generalitat– decidissin quins documents –i nosaltres entenem que han de ser tots els que reclamem– han de tornar i quins no. És cert que això, si no ho recordo malament, hauria hagut d'estar enllestit, concretament, aquest mes de març; no està enllestit, ho reclamarem. En tot cas, segueix essent una reivindicació, com vostè diu, potser simbòlica, però d'un alt contingut moral per a Catalunya, i la seguirem fent.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Ja em dirà, president, si el senyor Trias tenia l'obligació de tornar-los o el manament de tornar-los, perquè, si no ho ha fet i en tenia l'obligació, li demanarem immediatament la dimissió. (*Rialles.*)

Des que el 18 de març del 95 el Consell de Ministres va acordar la devolució dels arxius, senyor Pujol, han passat moltes coses: declaracions virulentes, concentracions multitudinàries, mobilització de la força pública, canvi de partit del Govern central, pacte de Convergència i Unió amb el PP, creació d'una comissió d'experts per decidir el destí dels arxius, acord d'aquesta Junta que reconeix el dret de la Generalitat a rebre els papers de Salamanca... I això darrer va ser el 26 de novembre de 1996. Per tant, fa ben bé un any i mig, i estem com estàvem.

I el més preocupant és que, des del Govern de la Generalitat, no sembla que s'insisteixi ni poc ni molt a reclamar la devolució d'allò que, com altres coses, ens va ser arrabassat per dret de conquesta, com va dir encertada-

ment Torrente Ballester. Tan negra està la cosa? Tantes dificultats hi ha? Tant mana la senyora Esperanza Aguirre? Tan poc determinant és, en aquest cas, Convergència i Unió? Si hi ha un acord inicial del Govern socialista –acord qualificat aleshores pel PP com una *fechoría*, que deu ser una malifeta molt, molt, molt, molt grossa–; si hi ha un acord, a més, del Congrés; si hi ha un dictamen favorable a la devolució de la Junta d'Arxius; si, finalment, hi ha un govern aguantat amb els vots decisius de Convergència i Unió, què falta? Què hem d'esperar perquè l'Arxiu de la Generalitat retorni a Catalunya? Hom té la sensació que, des de Madrid, estan embolicant la troca burocràtica amb la creació de nous arxius –ara el de la Guerra Civil–, comissions i subcomissions, i que, des d'aquí, deixem fer.

La senyora Esperanza Aguirre, senyor Pujol, s'està sortint amb la seva; no se'n va sortir inicialment en el tema de les humanitats, però aquí tenim la seva revenja: la còlera d'Aguirre s'ha traduït en un *¡Salamanca y cierra España!* (*rialles*), i des d'aquí, senyor Pujol, sembla que, en lloc de voler forçar el pany, el que fem és posar-hi oli.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, li agraeixo que hagi parlat amb exactitud i dit que «sembla» que el Govern de la Generalitat no es preocupa d'això. Ho sembla, però no és així. El que passa és que vostè, naturalment, no està en les interioritats de tot el que fa el Govern de la Generalitat.

Home, escolti, si la cosa fos tan senzilla com que depengués de si la senyora Esperanza Aguirre se surt amb la seva o no... Però, escoltin, a veure si fem una reflexió seriosa, que, evidentment, no es pot fer en un minut i mig, no? El problema no és aquest. El problema és el Govern, però el mal és que tampoc no és el Govern, o, almenys, no és només el Govern. Nosaltres hem de ser conscients que, en aquest moment, hi han sectors representatius i dirigents del país, evidentment alguns d'ells molt vinculats al Partit Popular, el que en podríem dir els sectors conservadors, però també els sectors socialistes (*remor de veus*), que, de fet, tenen...

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

No, escoltin, el senyor Bono és socialista, o ja no ho és? (*Rialles*.) I veig que ho diuen molt convençuts; per tant, penso que potser subscriuen –i no els faig aquesta ofensa– el discurs absolutament impresentable que va fer l'altre dia, en atacar, d'aquella manera tan injusta i tan falsa, Catalunya. (*Remor de veus*.) Per tant... Sí, puc parlar d'uns i d'altres, oi? (*Persisteix la remor de veus*.)

Bé, doncs, hi ha això, no? I per què? Doncs, probablement, perquè hi ha una imatge de Catalunya..., emergent, molt emergent, més emergent del que per desgràcia som, no? I perquè, per altra banda, constantment, redescobreixen que aquest atac contra Catalunya –ara i de sempre– ha estat rendible, hi ha la brega política... I tot això fa que, bé, que, realment, el problema no sigui un problema de la senyora Esperanza Aguirre.

Però, bé, de tota manera, tingui l'absoluta seguretat, senyor Tugues... –vostè és nacionalista, jo també; vostè dóna importància als símbols, no només als símbols, i jo també–, i, per tant, farem tot el...

El president

Senyor president, ha exhaurit el seu temps. Moltes gràcies.

Acabades les preguntes al molt honorable senyor president, iniciem les preguntes al Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes pel Departament d'Ensenyament per a garantir el compliment de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, en els centres públics d'ensenyament secundari

La primera és la número 7: pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes pel Departament d'Ensenyament per a garantir el compliment de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística, en els centres públics d'ensenyament secundari. Per formular la pregunta, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

(*Remor de veus*.)

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. L'article 21.4 de la Llei de política lingüística diu: «En l'ensenyament postobligatori...»

El president

Esperi, esperi un moment, senyora diputada. Guardin silenci, si us plau! (*Pausa*.) Endavant.

La Sra. Tolosana i Cidón

En l'article 21.4, la Llei de política lingüística diu: «En l'ensenyament postobligatori, l'Administració educativa ha de fomentar polítiques de programació i docència que garanteixin perfeccionar el coneixement i l'ús de les dues llengües, per tal que tots els joves adquireixin el bagatge instrumental i cultural propi d'aquests ensenyaments.»

Quines són les accions proposades pel Consell Executiu per garantir els objectius adés esmentats, en els cicles formatius on el currículum no contempla cap matèria de llengua catalana ni castellana?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Josep Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president; gràcies, senyora diputada. Aquest article 21.4 de la Llei de política lingüística s'ha d'interpretar i d'aplicar conjuntament amb altres paraules del mateix article, i, en concret, amb l'article 21.1, que parla que el català «s'ha d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge de l'ensenyament no universitari» —per tant, també en el secundari obligatori i postobligatori—, i també en relació amb l'apartat 3 del mateix article, que mana el Govern que en els plans d'estudis d'educació obligatòria —i, per tant, també, de la secundària obligatòria— es pugui assolir un coneixement normal i correcte de les dues llengües.

En el cas concret del batxillerat, al qual no s'ha referit la senyora diputada, no hi ha cap problema, perquè, efectivament, els plans d'estudis preveuen l'ensenyament del català i del castellà.

En el cas concret que ella preguntava, de la formació professional, dels cicles formatius de grau mitjà i de grau superior, hem de partir d'un doble fet. Un, el fet que els resultats de l'ESO en el cas de grau mitjà, i del batxillerat en el cas del grau superior, ja garanteixen un coneixement suficient, normal i correcte, de les dues llengües. El segon cas és que la realitat d'avui dels centres de formació professional ens diu que majoritàriament encara s'utilitza el castellà com a llengua vehicular, o sigui, àdhuc no complint el primer dels paràgrafs, que és que la llengua vehicular sigui el català.

El propòsit del Departament d'Ensenyament és doble, en aquest punt de vista, respectant l'autonomia dels centres, d'un punt de vista del ritme, que s'ha d'adequar, òbviament, a la naturalesa concreta de la comunitat allà on estigui ubicat el centre. D'una banda, allà on hi ha un predomini del castellà, de forma i manera que el català no hi ha penetrat encara com a llengua vehicular, que amb aquesta gradualitat de l'empenta es vagi normalitzant el català des d'un punt de vista del compliment del paràgraf primer de l'article 21. I, d'altra banda, no traurem mai la possibilitat —i així s'estan donant instruccions des del Departament d'Ensenyament— que en el projecte lingüístic de centre es vetlli, de cara als alumnes de cicles formatius, perquè puguin fer ús d'una forma habitual de les dues llengües, i per via de l'ús, perfeccionar així el seu coneixement i el seu ús.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Tolosana i Cidón

No em dono per satisfeta, senyor conseller, perquè caldria suposar, primer, que està resolt el tema de l'ús com a llengua vehicular, però és que, a més, el punt 21.4 li

parla de «fomentar polítiques de programació i de docència que garanteixin el perfeccionament i el coneixement de l'ús d'ambdues llengües». És clar, podríem pensar que es poden utilitzar crèdits de lliure disposició; fóra una solució. Però això quedaria a criteri del centre? Per tant, quantes promocions d'alumnes no perfeccionaran aquest ús? I, a més, en els centres d'FP, els IES on no es fa ni ESO ni batxillerat, on és el professorat que pugui impartir aquests crèdits?

I jo he comprovat, amb sorpresa, que es tracta, no d'algun centre aïllat —primer pensava que seria només hotelaria i turisme, però resulta que hotelaria, turisme, sanitat, activitats agràries, tèxtil i maritimopesquera són famílies que no tenen en el seu currículum, ni en els centres on s'imparteix, possibilitat, ara per ara, de complir aquest article 21.4.

Si no m'he equivocat —és possible, però no massa—, em surten vint-i-vuit centres repartits entre vint-i-dues comarques pel que fa a l'ensenyament públic, i, pel que fa a l'ensenyament concertat, una mica més difícil d'interpretar, perquè no sé si a ESO o a batxillerat, tal com es dona la informació en el Mapa de formació professional, però la veritat és que em surten a qualsevol lloc i en qualsevol família —d'administratiu, del que sigui— on això no queda garantit.

És clar, senyor conseller, el senyor president deia ahir, em sembla recordar, aprofitant la signatura amb Telefònica, de l'acord amb Telefònica, que es mostrava que aquesta era una llei necessària, respectuosa amb els drets lingüístics i d'ampli consens social, però, és clar, ara jo em pregunto: serà també una llei útil, si no hi ha les polítiques adequades per fer possible la seva aplicació?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, al senyor conseller li queden només quinze segons.

El conseller d'Ensenyament

No tingui dubte, senyora diputada, que serà possible la seva aplicació; encara no s'ha començat a aplicar amb caràcter general als cicles formatius, que és on fonamentalment s'ha d'aplicar aquest precepte. I sento no disposar de més temps, però en una altra ocasió estic a disposició de la senyora diputada per precisar més aquesta qüestió.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller. Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el Pla d'urgència d'hivern, endegat pel Departament de Sanitat i Seguretat Social

La següent pregunta és la número 8, i demano al diputat senyor Hinojosa si farà separades la 8 i la 9, o les acumularà?

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, si vostè m'ho permet, les faré separades, però no faré rèplica.

El president

La pregunta número 8, sobre el Pla d'urgència d'hivern, endegat pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, formulada pel Grup de Convergència. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, moltes vegades hem parlat aquí, en aquest Parlament, i en altres fòrums, dels serveis d'urgències. I no cal dir que moltes vegades aquests serveis creen determinades alarmes entre els ciutadans de Catalunya, del nostre país. Coneixedors d'aquesta realitat, i sabent que s'ha fet un pla d'urgències per a Barcelona, és per això que li faig la pregunta següent: en què consisteix el Pla d'urgències d'hivern a Barcelona, endegat pel Departament de Sanitat i Seguretat Social, i quina valoració fa, senyor conseller, d'aquest Pla?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Hinojosa, com molt bé vostè deia, durant els mesos d'hivern es produeix un increment notable de la demanda d'urgència per diversos motius, entre els quals cal destacar darrerament, doncs, un increment de l'envelliment de la població. I, per fer front a aquesta situació, doncs, el Departament de Sanitat, el Servei Català de la Salut, com en anys anteriors, va instaurar especialment a la ciutat de Barcelona i a la seva conurbació un pla extraordinari d'urgències d'hivern, que és operatiu des de començaments del mes de desembre fins a mitjan d'abril i que es basa en els següents paràmetres. Es constitueix un comitè de seguiment, amb representants dels diferents hospitals i amb representants de la Direcció General de Salut Pública; s'insta els centres que procurin, en tots els casos que sigui possible, l'autosuficiència dels hospitals emissors; es fixa un cost d'alta estàndard; on no fos possible aquesta autosuficiència que abans esmentava, s'estableixen els circuits de derivacions amb altres centres; les altes dels centres que reben aquestes derivacions han de ser supervisades pel centre emissor, i després, doncs, s'utilitzen uns protocols per a l'atenció dels pacients inclosos en el programa, que tenen com a finalitat optimitzar la gestió de l'estada.

Aquest Pla ha comportat, a més a més, el reforçament dels dispositius del 061, de la ciutat de Barcelona, i de la intensificació, també, de l'activitat de visita domiciliària des de l'atenció primària de tot Catalunya; la previsió de contractació de més de sis mil altes, de sis mil altes hospitalàries a Barcelona, destinades específica-

ment a aquest Pla extraordinari, amb una assignació pressupostària de més de 700 milions de pessetes.

A Lleida, per exemple, durant aquests mesos hem destinat al voltant dels 150 milions per incrementar els llits, que no estan..., no s'ha esgotat aquest pressupost, que teníem contractats amb l'Aliança, a l'Hospital Provincial i a la Clínica de Nostra Senyora del Perpetu Socors.

El moment més àlgid de la demanda d'urgències s'ha produït al llarg de la primera quinzena del mes de febrer, coincidint amb l'epidèmia de grip. Durant aquestes setmanes el Comitè de seguiment, doncs, va decidir en alguns casos i d'una manera molt puntual la desprogramació de l'activitat hospitalària, per tal d'atendre els punts de demanda. El nombre d'altes ha estat de 334 el mes de desembre; 711, el mes de gener; 1.683, el mes de febrer, i 746, fins al 26 de març; un total de 3.474 altes contractades per donar resposta a aquesta situació.

Crec que no hi ha cap dubte que haurem de continuar treballant en aquest tema, amb aquests plans, per donar suport a aquestes situacions, però la veritat és que enguany, amb els recursos de què disposem i amb les actuacions que s'han dut a terme a tot el territori, però especialment a la ciutat de Barcelona...

El president

Senyor conseller, ha acabat el seu temps.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies.

El president

El senyor diputat pot repreguntar, però el conseller no li podrà contestar la repregunta.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. No repreguntaré, simplement agrairé al conseller la seva resposta i em donarà peu per fer-li la següent pregunta si el senyor president de la cambra m'ho permet.

Pregunta al Consell Executiu sobre com valora els resultats de l'enquesta epidemiològica de salut bucodental feta l'any 1997

El president

Té la paraula per fer la següent pregunta.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. La salut bucodental és un aspecte de la salut global dels ciutadans molt important —molt important i molt costosa des del punt de vista econòmic. De fet, en l'edat..., al meu criteri, al criteri d'aquest diputat, aquesta és una malaltia o un problema de salut que ha de tenir una gran càrrega d'informa-

5152

ció i de formació en les edats infantils; és a partir dels primers passos dels nens i de les nenes que se'ls ha d'anar introduint en l'hàbit de la higiene bucodental, de manera que eviti problemes posteriors, que són, en alguns casos, en algunes ocasions, dramàtics i, com dic, molt cars per al sistema o per a les economies familiars.

És per això, senyor conseller, que li vull preguntar: sabent que l'any 1997 es va dur a terme una enquesta, la tercera enquesta epidemiològica de salut bucodental, i atès que el seu Departament té, a hores d'ara, els resultats d'aquesta esmentada enquesta, ens interessaria saber quins són i com valora els resultats de l'enquesta, el que vostès han pogut recollir de la difusió i anàlisi de les respostes de l'enquesta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats... Senyor Hinojosa, com vostè molt bé deia, aquesta és la tercera enquesta epidemiològica de salut bucodental que es realitza a Catalunya. Es va dur a terme entre el 3 de març i el 30 de maig de l'any 1997 i va afectar 2.643 escolars, i els seus resultats, doncs, mostren una clara disminució de la incidència de la càries en relació amb les dues anteriors enquestes realitzades els anys 1983 i 1991, ja que el percentatge d'escolars de dotze anys lliures de càries era del 14% l'any 1983, del 38% l'any 1991 i del 53,4% l'any 1997. De la mateixa manera, un altre indicador, que és el nombre de peces dentals permanents afectades, absents o empastades, a causa de la càries, era de 2,9 per a escolars de dotze anys l'any 1983, d'1,66 l'any 1991 i de 0,9 peces l'any 1997.

Val a dir que aquests resultats compleixen dos dels tres objectius de salut dental contemplats en el Pla de salut de Catalunya per a l'any 2000, que estableixen que almenys el 50% dels escolars de dotze anys estiguin lliures de càries. I, com els deia, actualment ja estan lliures de càries el 53,4%.

El Pla de salut contempla també, igualment, que la mitjana de peces permanentment afectades, empastades o absents, a causa de la càries sigui inferior a dos per escolar. I la mitjana ja és actualment de 0,9 peces per escolar.

I, pel que fa al tercer objectiu, que estableix que almenys el 75% dels escolars de sis anys estigui lliure de càries, està molt a prop d'aconseguir-se, ja que actualment se situa al voltant del 70,2%.

En definitiva, creiem que el balanç del programa de salut bucodental, que es va iniciar l'any 1982 per part del Govern de la Generalitat, ha estat molt positiu, i en aquest programa, doncs, destaquen algunes de les actuacions que vostè també ha esmentat per controlar aquest problema de salut, com és el programa de glopeig de solucions fluorades a les escoles. També les revisions que es realitzen mitjançant el programa de

salut escolar, i val a dir que aquesta activitat es realitza amb participació activa dels ajuntaments.

I, per últim, doncs, cal destacar, també, la creació de més de cent cinquanta noves places d'odontologia en els equips d'atenció primària de nova creació en els darrers anys. Penso que són bons resultats, però, no obstant, doncs, hem de continuar per garantir que aquesta tendència positiva, doncs, es mantingui.

Moltes gràcies.

El president

Per... (*Pausa.*) El senyor diputat no vol repreguntar. Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la valoració de l'activitat de l'Agència d'Avaluació de Tecnologia Mèdica des de la seva creació l'any 1995

La pregunta número 10 ha sigut posposada i la pregunta número 11, retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el descens d'un 15% dels casos de tuberculosi a Catalunya durant el darrer any

Per tant, substanciaré ara la pregunta número 12, pregunta al Consell Executiu sobre el descens d'un 15% dels casos de tuberculosi a Catalunya durant el darrer any, formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula, per formular la pregunta, la diputada senyora Eva Palau.

La Sra. Palau i Gil

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el passat dia 24 de març i amb motiu de la celebració del Dia Mundial contra la Tuberculosi vàrem saber que hi ha hagut un descens important dels casos de tuberculosi diagnosticats el darrer any a Catalunya. Creiem que aquest fet és positiu, i més tenint en compte que estem parlant d'una malaltia farmacoresistent, que l'única forma de prevenir i curar és mitjançant un tractament correcte i complet a tots els afectats.

Ens agradaria conèixer, senyor conseller, la seva valoració d'aquest fet i a quins motius creu que podem atribuir aquest descens.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula per contestar la pregunta l'honorable senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyora Palau, efectivament la incidència de la tuberculosi a Catalunya ha davallat per quart any consecutiu. Durant l'any 1996, amb dades agregades, es van detectar 2.669 casos nous, amb una

taxa d'incidència de 43,8 per cent mil habitants, mentre que l'any anterior se n'havien diagnosticat 2.938, la qual cosa suposa un descens d'un 10% respecte a la xifra de l'any 1995. Les estimacions que estem realitzant en aquest moment i que farien referència al registre de casos de l'any 1997 i que es tanquen a finals de juliol de l'any en curs semblen també confirmar aquesta tendència descendent.

Quins han estat els factors que haurien motivat aquest descens? En part, creiem que es deu al resultat de les activitats implantades per al control i el tractament de la malaltia, com pot ser, per exemple, el seguiment actiu dels pacients. D'altra banda, el tractament associat al consum de metadona; l'altra, el control de la tuberculosi en centres penitenciaris; la unitat de tractament supervisat per a pacients no col·laboradors, i també, per últim, el descens de l'epidèmia del virus de la immunodeficiència humana, amb els nous mètodes de tractament per a aquest tipus de malalts.

No hi ha dubte, però, que haurem de continuar incidint en les activitats que estan implantades des del programa de prevenció i control de la tuberculosi del mateix Departament, i jo voldria remarcar tres àmbits: la recerca activa de casos en col·lectius de risc, el control dels contactes de malalts amb tuberculosi, que, com és evident, constitueix un col·lectiu de risc, d'infecció i de malaltia, i, en tercer lloc, l'apartat que fa referència al tractament directament observat de malalts no col·laboradors o amb factors de risc de no-col·laboració. Aquesta és una activitat que compta actualment amb un dispositiu de cinquanta llits concertats, per realitzar teràpia supervisada, i que des de 1995 –i ens sembla molt important– inclou un equip per al tractament observat directament en règim ambulatori, que actua a la ciutat de Barcelona i també en aquest moment a Lleida, i que duu a terme un seguiment personalitzat dels malalts de tuberculosi pertanyents a col·lectius marginals, per tal que prenguin la medicació en presència de l'agent sanitari, i que estimula el compliment del tractament amb petits incentius. Com li deia, aquesta unitat està funcionant a Barcelona, a l'àrea metropolitana i a la ciutat de Lleida.

Moltes gràcies.

El president

La senyora diputada vol repreguntar? (*Pausa.*) No? Moltes gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament de diverses personalitats catalanes en els consells d'administració d'empreses públiques de l'Estat o recentment privatitzades

La darrera pregunta que substanciarem en la sessió d'avui és la número 13: pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament de diverses personalitats catalanes en els consells d'administració d'empreses públiques de l'Estat o recentment privatitzades, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la

paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, quin és el capteniment de la Generalitat pel que fa als nomenaments de diverses personalitats catalanes en els consells d'administració d'empreses públiques de l'Estat o recentment privatitzades?

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

El Govern de la Generalitat ha celebrat i dona suport al fet que s'hagin produït determinats nomenaments de personalitats catalanes en els consells d'administració de determinades empreses públiques de l'Estat o participades per aquest, sense que això pressuposi que el Govern hi hagi intervingut, no?, atès que la manca de desplegament normatiu de l'article 53 de l'Estatut d'autonomia no ha possibilitat, fins ara, la designació dels mateixos representants en els òrgans de govern de les empreses públiques de l'Estat, els quals en el futur seran nomenats pel Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor conseller, fa quatre mesos una resolució aprovada en aquest Parlament a instàncies d'Esquerra Republicana instava el Govern a promoure modificacions en la legislació perquè la Generalitat comptés directament amb representants institucionals propis en les direccions d'aquestes empreses públiques o amb participació de l'Estat que operen a Catalunya, o complint un article de l'Estatut, un parell d'articles, el 12.2 i l'article 53, amb els quals la Generalitat té possibilitats, precisament, de nomenar aquests representants. Per què no han posat ja sobre la taula aquest tema?

El conseller Subirà, en una intervenció en aquest Parlament, va dir que s'havia intentat en l'etapa del PSOE i que ara en l'etapa del PP no calia perquè, com que s'anava a privatitzar tot, ja no calia, diguem-ne, aplicar aquest article de l'Estatut. Aquesta és l'opinió oficial del Govern, senyor conseller, perquè mentrestant, de fet, el que veiem és que sí que es nomena gent vinculada amb antics càrrecs del Govern: el senyor Alegre a la companyia Filipines; el senyor Espanyol a Endesa; Vilaseca i Mitjà a FECSA; Cabana, Prosa i Gomis a Potasses del Llobregat; Vilarrubí a Telefònica, etcètera, etcètera. Veiem que sí que hi ha gent que està ocupant llocs en aquests consells d'administració. Vostè ha dit que evidentment no els proposa el Govern. Qui els proposa? Hi són a títol individual? Hi són perquè estan en l'òrbita del partit en el Govern? Ho decideix el Comi-

tè Executiu de Convergència i Unió? Quina és la resposta a aquesta pregunta? La presència en aquests òrgans segurament potser forma part del repartiment privat entre els grans grups financers del sector oligopoli i semipúblic que està donant lloc a la privatització de les antigues empreses públiques. Potser és això el que estem trobant, i això, possiblement, explicaria la desídia del Govern de la Generalitat per fer aplicar els articles 12.2 i 53 de l'Estatut. Senyor conseller, em sembla que vostès no aspiren a la sobirania compartida que prediquen, sinó a compartir personalment els consells d'administració.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència

Els nomena el Govern de l'Estat i, per tant, no els nomenem, en cap dels casos, nosaltres. I el que sí que li puc dir és que sí que és necessari desenvolupar això per procedir al nomenament per part de la Generalitat, i com vostè ha dit molt bé hi va haver una Resolució del 3 de desembre, sobre el nomenament de representants de la Generalitat a les empreses amb participació de l'Estat, i el Govern de la Generalitat donarà compliment a aquesta Resolució, que s'acaba el mes d'abril.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983, de 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya

Acabat i consumit el temps de preguntes al Consell Executiu, reprenem l'ordre del dia amb el cinquè punt, proposta de resolució..., el cinquè punt de l'ordre del dia és: debat i votació de la proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Modificació de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per presentar-la, el diputat senyor Josep Maria Carbonell, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista, durant la compareixença del conseller de la Presidència, Xavier Trias, fa aproximadament un mes a la Comissió de Control de la Corporació, ja va anunciar que presentaria aquesta iniciativa parlamentària, per la qual es proposa crear una comissió d'estudi sobre la possible modificació de la Llei 10/83, de cre-

ació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat.

Aquella compareixença es feia per analitzar la repercussió que s'està produint en el món audiovisual, i especialment en la Corporació Catalana, com a conseqüència de la revolució tecnològica i electrònica, especialment amb la digitalització de la informació i amb els nous instruments que estan trasmetent la mateixa informació –pensem en el cable, pensem en les plataformes digitals i pensem en la propera televisió digital terrestre. Ho hem dit ja en diverses ocasions, ho hem dit en aquest hemicicle, a la Comissió, a les Jornades parlamentàries: estem vivint una mutació de gran dimensió en l'àmbit i en el món audiovisual.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Parlament de Catalunya, d'altra banda, ha estat capdavanter en la reflexió sobre aquesta temàtica. Les dues Jornades parlamentàries que hem organitzat, les primeres sobre la televisió digital i les segones sobre la democràcia a l'era digital, han representat dos moments especialment importants. Aquestes dues Jornades, organitzades conjuntament pel Parlament de Catalunya i per la Corporació Catalana, han permès exposar davant nostre els trets més significatius dels canvis que s'estan produint i que, sens dubte, continuaran produint-se. El Parlament de Catalunya –cal insistir-hi– en aquesta matèria ha estat, de fet, liderant la reflexió a Catalunya i a Espanya.

Doncs bé, tenint en compte aquest esforç que s'ha fet i, en part, en continuïtat amb la reflexió ja feta, el Grup Socialista creu convenient fer un pas més. El Grup Socialista vol proposar constituir una comissió d'estudi per analitzar a fons si ja ha arribat l'hora de modificar certs aspectes de la Llei 10/83, de creació de la Corporació, per tal d'adequar-la als nous temps i als nous reptes que viu el sector. Certament, hi ha aspectes que no estaven contemplats i que després de quinze anys han aparegut. N'explicaré quatre, per exemple.

En primer lloc, cal destacar que durant aquests quinze anys s'han produït canvis notables en el món legislatiu: aparició de la Llei de les televisions privades, de la Llei de les televisions locals, la Directiva europea de televisions sense fronteres de l'any 92 i la més recent Llei estatal del mercat de les telecomunicacions, i molt recentment la Llei que vam aprovar aquí al Parlament del cable i del consell audiovisual. És a dir, tot un conjunt de mesures legals, de normatives legals que han afectat en profunditat el sector i que, òbviament, han afectat també la mateixa Corporació.

En segon lloc, quan es va constituir la Corporació no existien ni les televisions privades ni les televisions locals. Avui ens trobem amb la consolidació de les televisions privades i amb l'aparició, malgrat certs problemes encara pendents de reglamentació, de les televisions locals. Aquesta realitat planteja, òbviament, reptes per a la Corporació en molts aspectes, i un és, per exemple, en el marc de les aliances; quin tipus d'aliances entre una corporació pública i les televisions priva-

des?, entre la corporació pública i les televisions locals?, i amb les televisions locals, prioritàriament amb quines televisions locals?

Tercer bloc de canvis: quan es va constituir la Corporació no s'havia produït la digitalització de la informació i el desplegament de les noves tecnologies per transportar la informació: el cable era inexistent a Catalunya, els satèl·lits quasi desconeguts i no ens imaginàvem la possibilitat de la digitalització a través de les ones hertzianes. Avui la digitalització, en bona part, defineix i definirà la televisió del futur. De fet, estem en un cert trànsit d'una televisió, de poques televisions en obert a una televisió a la carta i, en el futur, interactiva.

El canvi tecnològic planteja nous reptes que hem de saber respondre des d'aquesta cambra. Poso un exemple evident en el camp de la digitalització: l'opció que va fer la Corporació d'entrar com a soci minoritari a la plataforma Via Digital –i avui ja no entraré i recordaré els socis d'aquesta plataforma– es va decidir per una majoria en el Consell d'Administració a proposta del director general. Un tema d'aquesta importància i rellevància hauria, potser, tal vegada, hagut de decidir-se per un consens més ampli a l'interior del Consell. L'esperit unitari i de consens que va protagonitzar la Llei hauria hagut de contemplar la necessitat que certes decisions estratègiques fossin també objecte d'acords tal vegada unitaris.

I un quart bloc. Tot just després de la creació de la Corporació, quan es va constituir, la Corporació era una televisió i dues ràdios: TV3, Catalunya Ràdio i RAC105; avui ens trobem amb dos canals en obert, quatre ràdios, les emissions *on line* a través d'Internet, el canal internacional, la programació a través de Galeusca, els canals temàtics a través de plataformes digitals, programacions produïdes a Sant Joan Despí, d'altres per productores privades, d'altres a Mediapark. La Corporació s'ha fet gran i s'ha convertit en un centre audiovisual de gran importància. En certa manera, la Corporació s'ha fet molt gran i, tal vegada, l'estatut s'ha fet petit.

Possiblement ha arribat l'hora de facilitar, de clarificar i de permetre que els organismes de direcció i de gestió, així com els de control parlamentari, puguin tenir un paper de major protagonisme en el seguiment d'aquest creixement de la Corporació i de les noves activitats que es facin, directament o indirectament, directament o amb participació també de la Corporació.

I podria seguir recollint aspectes nous que, en part, han transformat el món audiovisual en aquests quinze darrers anys. Proposem que tots aquests aspectes siguin estudiats en comissió parlamentària, que aquesta pugui fer un ampli procés de consultes i de compareixences, i que, al final dels seus treballs, pugui dictaminar sobre els possibles canvis de l'actual Llei.

El nostre Grup insistirà, si aconseguim –tal com confio– constituir aquesta comissió d'estudi, en el caràcter públic de la Corporació, caràcter públic i homogeni, evitant qualsevol temptació d'una televisió o d'una Corporació a dues velocitats; caràcter públic d'un servei públic. I aquest aspecte és especialment important de repetir-lo avui, quan veiem amb gran preocupació la

tramitació a les Corts d'una llei que permetrà la privatització de certs canals autonòmics. El nostre Grup s'oposarà a qualsevol privatització, per petita que sigui, de les activitats de la Corporació.

Aquesta Comissió d'Estudi també podrà estudiar l'actual estructura pressupostària de la Corporació; recordeu que aquesta, amb els seus 60.000 milions, *grosso modo*, de deute, és el primer problema que viu la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i que, com ja hem dit en altres ocasions, podrà condicionar molt l'activitat d'aquesta.

El nostre Grup insistirà també, en aquesta Comissió, a aprofundir tots aquells aspectes que no han acabat de reeixir en el nostre sistema audiovisual, i en especial aquells que haurien de permetre un més gran pluralisme i objectivitat; que ens permetin fer més efectius els principis inspiradors de la programació que es troben reflectits en el seu estatut, per tal que la televisió i la ràdio de Catalunya es converteixin, encara més, en el servei públic de tots els catalans i de totes les catalanes.

El nostre Grup, finalment, facilitarà que les possibles modificacions de la Corporació permetin que la Corporació esdevingui el motor bàsic de la indústria audiovisual i de la indústria cinematogràfica a Catalunya. I tot això ho farem amb la voluntat de renovar el consens i la unitat que es va produir en el moment de l'aprovació de la Llei de creació de la Corporació.

És per tot això, senyor president, que demanem el suport dels grups de la cambra per poder constituir l'esmentada Comissió.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carbonell. La presidència ofereix ara un torn per consumir en contra. (*Pausa.*) No volent cap grup consumir-lo, passem ara a fixar la posició sobre la proposta dels grups que ho desitgin.

Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb la creació de les seves empreses filials, la ràdio i la televisió de Catalunya, amb els diferents canals, va néixer amb la Llei 10/83, del 30 de maig; per tant, d'aquí a menys d'un mes farà quinze anys.

La societat..., de fet, els canvis socials es produeixen a una velocitat tan considerable que sovint deixa caduques disposicions legals previstes i aprovades en unes circumstàncies determinades, aptes per a aquelles circumstàncies però superades per una realitat social que marxa per davant de la Llei.

I com a reflexió general tots plegats algun dia ens haurem d'aturar a pensar com superem aquest decalatge entre una evolució social molt ràpida, pràcticament en tots els àmbits de la vida –culturals, socials, econòmics, tecnològics, científics, etcètera– i una activitat legisla-

tiva que sovint ha de donar resposta o solució legal a aquests canvis, de vegades amb retard, però que poquíssimes vegades, preveient-los, s'hi anticipen.

Això val pràcticament per a tots els àmbits de la vida social, però d'una manera especial serveix per a aquell àmbit de desenvolupament tecnològic en el qual els canvis es produeixen amb una rapidesa extraordinària, tan extraordinària que de vegades fins i tot és inquietant.

Fa quinze anys aprovava aquest Parlament la creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En aquells moments els ciutadans de Catalunya podien moure el dial i trobar-se amb diferents propostes i ofertes radiofòniques, la major part d'elles, val a dir-ho, en llengua espanyola. Pel que fa al món de la televisió, el *zapping* no era encara l'esport més multitudinari del país, donat que bona part dels aparells no portaven comandament a distància incorporat, per la senzilla raó que hi havia poques possibilitats d'utilitzar-lo: triar entre el primer canal de Televisió Espanyola i el segon, el d'UHF, era poder triar més aviat poc. Amb l'aparició de les televisions autonòmiques la cosa es va començar a animar, després van venir les privades, i la competència es va desfermar i el comandament es va convertir no només en un estri indispensable, sinó sobretot en el símbol més evident del poder familiar: qui el té, mana. Finalment –finalment per ara–, han aparegut al mercat les plataformes digitals i la possibilitat que desenes i fins i tot centenars de canals –generalistes, temàtics, etcètera– entrin a casa i ofereixin, a més, la possibilitat d'obtenir uns serveis que quinze anys enrere en aquest país ni tan sols sospitàvem com a possibilitat remota. A més, la Televisió de Catalunya ha entrat a formar part de l'accionariat d'una d'aquestes empreses.

Per tant, és evident que les condicions socials, econòmiques, però sobretot les tecnològiques en què va néixer la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió han variat substancialment i, per tant, sembla evident que en sintonia la Llei s'hagi d'adequar a aquests canvis. Aquesta necessitat s'ha manifestat insistentment els darrers mesos des de diferents instàncies polítiques, des de la mateixa Direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i, fins i tot, des dels representants del mateix Govern. Per tant, tothom coincideix a considerar la necessitat d'adaptació legal a les exigències dels temps, a les exigències de la revolució tecnològica, que s'està produint amb una rapidesa extraordinària.

No és aquest el moment d'assenyalar quins articles o quines disposicions de la Llei han quedat superats o quins necessiten una ràpida adaptació per tal que Televisió de Catalunya, bàsicament, pugui competir amb garanties amb la resta d'oferta televisiva, i no n'és el moment pel mateix plantejament de la proposta, que, en un tema d'una rellevància especial, el que fa aquesta proposta, el que fa el Grup Socialista no és proposar modificacions parcials a partir del seu únic punt de vista, sinó que proposa la creació d'una comissió d'estudi per tal que entre tots puguem valorar i proposar les modificacions que estíem pertinents. Per tant, l'únic que prejutja la proposta és la necessitat de modificar la llei, i en això em sembla que hi estem tots d'acord, i

que aquesta modificació es faci amb el màxim consens possible, amb el consens que pot garantir el treball conjunt de tots els grups en una comissió d'estudi. Per tant, amb aquests plantejaments nosaltres valorem molt positivament la proposta del Grup Socialista i, per tant, li donarem recolzament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Tugues. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, votarem a favor d'aquesta proposta presentada pel Grup Socialista perquè, com vostès recordaran, ja és una proposta que els diversos grups d'aquesta cambra –el nostre inclòs– han anat reiterant en els darrers mesos. Si ens situem en el debat de pressupostos, dels pressupostos per a 1998 i en la compareixença prèvia a aquest debat del director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, el mateix director general en aquella compareixença reconeixia que estàvem a punt de debatre uns pressupostos virtuals, perquè aquests pressupostos, per exemple, no incloïen la creació d'una companyia, d'una empresa filial de la Corporació, que al llarg d'enguany es crearà, i tampoc comprenien altres accions de la Corporació que al llarg d'enguany es faran, perquè algunes d'elles en la mateixa Llei 10/83 són difícils de reconèixer.

En el debat de pressupostos, precisament, diversos grups vam parlar d'aquesta necessitat de modificació; el conseller Trias ho va fer en la compareixença que s'ha esmentat abans; el Grup d'Esquerra Republicana, jo mateix en el seu nom, en la darrera compareixença del director general de la Corporació en la Comissió de Control li vaig reiterar, al director general, aquesta pregunta. Per tant, hi ha un consens evident, que, pels motius que han explicat abans els diputats que m'han precedit i alguns que hi podem afegir, com per exemple el que marca la Llei pel que fa a la participació de la Corporació en d'altres ens i l'evidència que avui dia la Llei ho reglamenta excessivament a la baixa per al que és la realitat, no ja de les plataformes digitals, que són l'abans-d'ahir de la nova tecnologia, sinó, per exemple, pel que fa a la televisió *on line* o la ràdio *on line*, que és més o menys l'ahir, perquè segur que l'avui ens l'estem perdent en aquest moment i el demà ni el somiem, el que passa és que el nostre Grup votarà a favor d'aquesta Comissió d'Estudi sense un excessiu entusiasme. I els ho explicaré: depèn què vulgui dir comissió d'estudi, depèn com s'estructuri la Comissió d'Estudi, depèn com acabi sent realitat la Comissió d'Estudi, som conscients tots els senyors diputats i la senyora diputada (*remor de veus*), som conscients que estudiarem però no modificarem... –perdó, senyora Mayol, no la veia, que la tenia a la meua esquena–, els diputats i les senyores dues diputades... Deia que farem una comissió d'estudi, que estudiarem, però que si les

previsions genèriques ambientals de les convocatòries d'eleccions no són excessivament errònies, no sé si ens donarà temps de modificar la Llei, i em sembla que la modificació de la Llei és necessària i urgent, i en això hi coincidia el senyor director general, i hi coincidia el senyor conseller de la Presidència, i hi coincidim els grups.

Potser seria millor, hauria estat millor de crear ja una ponència de modificació, més que una comissió d'estudi, si no és que entre tots entenem per consens que comissió d'estudi ja no és analitzar la Llei actual i dir si realment fa falta la seva modificació, sinó posar-nos a treballar per fer una proposta conjunta de modificació, perquè en el que sí que estem d'acord la majoria de grups –i espero que tots– és que en aquest tema faria falta arribar a un projecte de llei, a una proposició de llei, el que sigui –no patirem per qui té la paternitat de la iniciativa–, però que el text que ens arribi per a la seva discussió reglamentària sigui ja molt consensuat. Això hauria de ser amb totes les lleis, però en aquesta en concret, parlant de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, de les seves empreses filials, parlant de la televisió i la ràdio públiques, parlant d'una cosa que el Govern sempre ha dit que va més enllà que un organisme relacionat amb el Govern, i parlant d'una cosa que des d'alguns grups de l'oposició, o tots –si més no del nostre–, sempre han dit que era una eina fonamental i de la qual en bona part ens sentíem internacionalment orgullosos, tot i que després en podíem fer nacionalment crítiques que ara no és el moment, però que vostès ja saben i coneixen, doncs, el que seria interessant és que això ens arribés, dic, aquí, en comissió primer i en ple després, ja força consensuat.

Diem: hi votem a favor, amb entusiasme, si la Comissió d'Estudi és una comissió de treball per fer ja un primer redactat, i amb certa, diguem, defallença moral si es tracta només d'estudiar si canviem o no canviem la llei, perquè ja estem d'acord tots que hem de canviar-la i, per tant, perdríem el temps, especialment a aquestes alçades de legislatura, en què, el temps, el tenim, sembla, una mica curt.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. El torn ara per al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: té la paraula, per consumir el seu torn, el senyor Jordi Guilot.

El Sr. Guilot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la proposta del Grup Socialista és que abans de sis mesos s'elabori un dictamen, dins d'una comissió d'estudi, sobre la modificació de la Llei de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Jo crec que... –i abans ho deia el senyor Bargalló–, en primer lloc, cal modificar la Llei? Sí, així ho hem dit tots: socialistes, Esquerra Republicana, el PI..., el Grup Mixt s'ha expressat ara, Convergència i Unió es va expressar amb el senyor conseller Trias, amb el mateix senyor Codina en el debat de pressupostos, el nostre

Grup Parlamentari s'ha expressat... La primera conclusió, la tenim: cal modificar la Llei. I evidentment aquest «sí que cal modificar la Llei» no pressuposa que estiguem d'acord ni amb els aspectes ni amb les propostes per avançar cap a aquesta modificació; però, com a mínim, la possible conclusió d'aquesta Comissió d'Estudi, ja la tenim.

En segon lloc, crec també que tots compartim que han passat moltes coses, que han canviat moltes coses i que la Llei és vella, perquè, és clar, la Llei no és vella de quinze anys, té una vellesa de divuit anys, perquè aquesta Llei és la traducció al català de l'Estatut de Radiotelevisió Espanyola, aquesta Llei es va consensuar perquè calia traduir legalment una normativa bàsica per a tot l'Estat, i així també ho va deixar ben clar la Llei de tercers canals, que es va presentar i es va aprovar al Congrés dels Diputats per tal d'acotar tot el que en aquells moments es veia com la proliferació de televisions autonòmiques. Perquè el consens no va estar en la Llei: el consens és que totes les forces polítiques del Parlament de Catalunya van donar suport a la necessitat de crear una radiotelevisió pública catalana i en català, com un instrument bàsic del nostre autogovern, del desenvolupament del nostre autogovern. Aquí es va donar el consens polític, perquè la resta, en el que va ser el treball legislatiu, bàsicament va ser adaptar-nos al que obligatòriament havíem d'adaptar-nos, que era aquell Estatut. És a dir, tenim una llei que té divuit anys d'antiguitat, perquè arrenca de l'Estatut de Radiotelevisió Espanyola, i quinze anys d'antiguitat legislativa catalana, i és evident, és una obvietat que han passat moltes coses tecnològiques, polítiques, de tot tipus que expliquen aquest primer consens en la necessitat d'anar a aquesta modificació.

És evident també que és una llei que, per la importància que té, per la complexitat fins i tot del moment en què l'hauríem de modificar, exigeix, com a mínim, la primera voluntat d'intentar assolir el màxim consens i obrir el màxim diàleg entre tots els grups parlamentaris, per tal de poder fer les coses al més positives i al més d'acord possible. Però el nostre interrogant, després que –hi insisteixo– cal modificar la Llei –compartim els elements aquests de valoració dels canvis que hi han hagut en tot el sector de l'audiovisual, del món de la comunicació, per tal de justificar aquesta adaptació–, és si el millor instrument és una comissió d'estudi. Nosaltres creiem que no, perquè tot es fa en temps polític i, escoltin, l'1 d'abril de 1998, si fem cas del president Pujol, vol dir que el temps màxim que ens queda és al març del 99, i això vol dir que en aquest període de sessions ens queda molt poc temps, en el proper període de sessions és un període de sessions que està molt comprimit i és curt i queda molt comprimit pels pressupostos de la Generalitat i pel debat d'orientació política general, etcètera. I molt ens temem que una comissió d'estudi votada en aquests moments pugui ser una mena de pàrquing legislatiu, és a dir, que muntem una comissió d'estudi, que s'entra en aquesta comissió d'estudi i que la reforma i la modificació d'aquesta Llei, diguéssim, puguin dormir el sonni dels justos, i això per a nosaltres és una qüestió negativa, perquè insistim que, independentment de les diferències que es puguin donar en el moment dels debats, quan es donin,

creiem sincerament que ens convé a tots i convé al país anar a modificar aquesta Llei, i després ja ens trobarem amb les propostes que pugui fer cadascú.

Nosaltres haguéssim proposat el que creiem que era el més oportú, i així ho hem dit molts cops, que calia més una ponència; si realment hi havia aquesta voluntat, constituir una ponència, i des dels treballs d'aquesta ponència..., que també poden ser consultius, que també poden ser de diàleg, en les ponències també poden participar experts, es poden demanar compareixences, etcètera, però sobretot lligar que s'obria un procés legislatiu real, que permetés avançar o modificar aquesta Llei de creació de l'ens.

Senyor Carbonell, jo crec un cop més..., un cop més, no: crec que aquest cop un cert afany de protagonisme ens ha portat a un pàrquing legislatiu, que nosaltres creiem que no és el que convé en aquests moments de la legislatura. Hauríem preferit, segurament, primer, parlar-ho entre tots, segurament primer parlar-ho entre tots, perquè tots havíem evidenciat i havíem expressat la necessitat de modificar aquesta Llei, i entre tots buscar quin hauria estat l'instrument més adequat. Insisteixo que per a això una ponència és molt millor que una comissió d'estudi; però evidentment millor això que res, i com que el pragmatisme també en el treball parlamentari cal, votarem afirmativament aquesta proposta concreta de constitució de la Comissió d'Estudi.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Lamento que el senyor Guillot, quan parli de les unanimitats d'aquesta cambra, s'oblidi una miqueta del Grup Popular. Ha parlat que tothom estava d'acord que, efectivament, era imprescindible, o necessària, o convenient, la modificació d'aquesta Llei de què ara parlem; ha assenyalat el Grup Socialista, el Grup del Partit dels independents, el Grup d'Esquerra, però s'ha oblidat de nosaltres. Senyor Guillot, també som a la cambra, i amb una bona representació.

Doncs, nosaltres, senyor Carbonell, hem sentit els seus arguments, i, francament, considerem que són bastant acceptables i els assumim d'una manera important, en una proporció bastant important. Però, de totes maneres, he de dir que la resolució, aquesta sollicitud de resolució demanada pel Grup Socialista, referent a la creació d'una comissió d'estudi per a la modificació de la Llei 10/83, de 30 de maig, doncs, he de reconèixer que això, inicialment, em va produir un cert recel, una certa inquietud; aquella inquietud que sentim quan decidim canviar quelcom que funciona més o menys bé per una cosa que encara no sabem si ho millorarà o no ho millorarà. I és que, en aquesta matèria tan concreta de les modificacions legislatives, tots, i especialment aquells

que hem dedicat molts anys al món del dret, hem pogut comprovar, tenim l'experiència que hi ha lleis que intenten millorar, canviar i modificar lleis anteriors i, realment, no ho aconsegueixen; afortunadament, en aquests casos, les cambres sempre tenen la possibilitat de la rectificació.

Dit això, i tot i acceptant que la Llei de creació de l'ens públic no només ha mantingut la vitalitat dels seus preceptes al llarg dels quinze anys que dura la seva vigència, sinó que en la seva majoria són difícilment millorables –així ho hem de reconèixer nosaltres– per qualsevol comissió que s'acordi crear, malgrat això hem de reconèixer que les circumstàncies actuals podrien aconsellar la seva modificació o ampliació. I en aquest sentit, a part de totes aquelles consideracions que ens ha fet el senyor Carbonell, nosaltres hauríem d'afegir, doncs, que existeixen, efectivament, algunes iniciatives legislatives, ja terminantment aprovades, i en curs, i en funcionament, que, d'alguna manera, deixen obsoleta aquesta legislació, i, per descomptat, n'hi ha d'altres, que encara es discuteixen, que estan posant en qüestió la consideració de domini públic dels béns de la Corporació a què es refereix l'article 26, ja que estableix la possibilitat de privatització de les televisions autonòmiques.

Per altra banda, la innovació tecnològica que s'ha produït en el sector des de fa molt pocs anys sembla que ens està obrint les portes a una revolució, una autèntica revolució en el món de les comunicacions, i això, d'alguna manera, també exigeix el fet que es produeixin aquests canvis que siguin oportuns a la legislació que actualment tenim en la matèria.

A més a més, hem de tenir en compte la conveniència, al nostre entendre, de reglar al màxim l'ordenació dels espais, de conformitat amb els principis que informen la Constitució i l'Estatut, i de tots aquells que, a més a més, resulten de l'article 14 de la Llei, de la mateixa Llei que intentem modificar, com és el respecte a la llibertat d'expressió i al pluralisme polític, cultural i lingüístic que informa la societat catalana. Perquè nosaltres entenem que el Consell d'Administració de la Corporació, per la seva composició, és un fidel reflex d'aquesta cambra, i això, òbviament, no garanteix de manera plena –malgrat les seves competències, que, evidentment, té– el fet que aquests drets fonamentals, reconeguts no solament per la Constitució i l'Estatut, sinó també per la mateixa Llei, siguin un fet i una realitat.

Només per aquestes raons, i sens perjudici de l'existència d'altres d'igualment importants, nosaltres estem disposats a votar favorablement la proposta de resolució que el Grup Socialista fa a aquesta cambra, i, d'aquesta manera, ens afegirem a la totalitat a la qual em referia en un començament i a la qual alludia el senyor Guillot.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, efectivament, per posicionar-me en nom de Convergència i Unió en relació amb la proposta que ens fa el Grup Socialista de crear una comissió d'estudi per veure la conveniència o no de fer els canvis oportuns en la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

He de dir, i no s'escaparà a cap dels que m'han precedit en l'ús de la paraula, ni a ningú dels que estaven presents en aquest moment en l'hemicicle, que no és habitual o no ha estat habitual, al llarg de la història d'aquests quinze anys d'aquesta cambra, que es modifiquin lleis en base a la creació d'una comissió. Hi han altres procediments, però aquest no és el més habitual. Segurament és excepcional, o, com a mínim –que jo recordi–, doncs, no s'ha produït en cap altra oportunitat.

En qualsevol cas, bé, és una fórmula, és una possibilitat, i nosaltres, amb aquesta proposta, hi estem d'acord. Explicaré també els motius que ens donen peu a donar suport a aquesta proposta, tot i que algunes de les consideracions que s'han fet, per exemple per part del senyor Guillot –i per part de tots els que hi han intervingut, però d'una forma explícita el senyor Guillot–, doncs, de si hi haurà voluntat o no de modificació de la Llei, si hi estarem a temps, si no hi estarem a temps..., algú de vostès també ha prefixat força què és el que hauria de fer aquesta comissió. Jo això ho deixaria una mica obert, però em vull posicionar, si més no, en aquests dubtes que poden haver sortit.

El nostre Grup, en aquesta qüestió..., ni en cap d'altra, però d'una forma especial en aquesta, perquè és un tema que, com recordaran –i ho recordava també el senyor Guillot, i jo mateix, en nom del meu Grup–, en el debat de pressupostos, vam convenir que, donada la dinàmica que han pres, especialment en els aspectes tècnics, el món de la comunicació i el món de l'audiovisual, segurament s'haurien de fer algun tipus de modificacions, per una banda, i per altra banda –i per nosaltres absolutament definitiva–, la compareixença del conseller Trias, fa molt pocs dies, en la qual jo recordava, concretament a la pregunta del senyor Guillot –s'ha esmentat algun altre diputat, però el meu record estava en la pregunta del senyor Guillot–, dirigida al conseller, de si estava disposat o no a modificar la Llei..., doncs, el conseller va ser tremendament clar.

Els he de dir que la meua posició personal, al llarg d'aquests anys, ha estat d'una certa prudència en la modificació d'una llei que, com s'ha recordat també, va ser una llei que va obtindre un amplíssim consens –conseqüència del que fos, però ho va ser–, i que obeïa a una sèrie d'equilibris que a mi, personalment, em semblava que, fins fa ben poc –els haig de ser sincer; podria dir que no, que ja fa molt de temps..., doncs, no, fins fa un any, un any i mig enrere–, em semblava que, en el supòsit d'haver de modificar aquesta Llei, havíem d'anar força amb compte, sense que això no volgués dir que no s'hagués de fer, però que havíem d'anar amb una certa cura.

I al mateix temps, també, m'agrada recordar que, en el procés d'aquests quinze anys d'aquesta Llei –dels divuit que diu el senyor Guillot, però dels quinze que tenim la nostra, concretament la de l'any 83–, en aquesta cambra cap grup ha proposat una modificació de la Llei, com no sigui concretament en un aspecte molt puntual, que era l'accés dels diferents grups socials als mitjans. Aquesta era una preocupació que havia sortit diverses vegades, però, més enllà d'això, fins ara, la veritat és que tampoc s'havia demostrat per part de cap grup, per part de cap altre grup, interès en la modificació de la Llei.

Però és cert; és cert que la dinàmica dels fets ens porta a una situació que caldrà fer modificacions, des de tots els punts de vista, segurament. Nosaltres volem deixar ben clar, i des del primer moment, que estarem per la modificació de tot el que calgui i que estigui, bàsicament, en relació amb el que ha estat una modificació tècnica, podríem dir, aprofitant –no cal ni dir-ho–, doncs, la possibilitat, també, de fer els retocs que calguin –només faltaria– des del punt de vista jurídic. Però també els voldria deixar molt clar que el nostre posicionament en aquesta Comissió no serà de voler entrar en aquells aspectes que no calguin. Ho dic perquè, si és cert que hi han aspectes que és absolutament necessari que s'hi hagi d'entrar, i hi entrarem, en altres no ens agradaria ni fer perdre el temps, ni que vostès, ni que cap de vostès pogués pensar que la nostra posició ofereix qualsevol tipus de dubte, ni un; tenim claríssim què és el que s'ha de fer.

No volem, per altra banda, marcar excessivament quins seran els treballs de la Comissió; ja ho veurem. La Comissió, després d'avui, s'aprovarà, ens haurem de reunir, haurem de fer un programa de treball, i a partir d'aquí, doncs, posar-hi l'interès. Que, perquè serveixi per esvaïr qualsevol tipus de dubte, si és que el tinguessin, hi tenim tot l'interès del món, tant com a grup com el que pot representar de la nostra vinculació amb el mateix Govern, perquè la mateixa Corporació, en aquests moments, té necessitat, per tal de poder pactar amb altres entitats, ja siguin públiques o ja siguin privades, per a qualsevol tipus de moviment comercial, per a qualsevol tipus de moviment econòmic, per plantejar-se novament tot el sistema de finançament –que, tal com deia en una contesta al senyor Guillot, també, li deia el conseller Trias, doncs: haurem d'anar, o s'haurà d'anar, possiblement, més cap al contracte - programa que no pas cap a un altre tipus de subvencions–..., tot això també convé a la Corporació, també convé a la Corporació que ens hi posem seriosament i ràpidament, i a la major brevetat possible, per poder trobar conclusions que facin que la modificació que finalment puguem plantejar sigui profitosa.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, senyor president, senyores i senyors diputats, i entenent que he deixat clar que anem a una comissió a treballar seriosament i per a aquells aspectes que fan referència a les modificacions que calguin, i no perdre el temps en altres qüestions, votarem favorablement la proposta que ens ha fet el Grup Socialista.

Gràcies, senyores i senyors diputats...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, sotmetrem a votació aquesta proposta de resolució. Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta proposta de resolució ha sigut aprovada per 92 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Senyores i senyors diputats, un moment d'atenció abans de començar el capítol d'interpellacions. Anunciar-los que, en principi, el Ple de demà al matí el començarem a dos quarts de deu. Ho dic perquè en aquest moment hi ha present el màxim nombre de diputats, i així queda tothom ben assabentat i ben informat.

Iniciem el capítol d'interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'ensenyament

La primera és el sisè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política general d'ensenyament. Presentada pel Grup Popular, té la paraula, per formular la interpellació, el diputat senyor Francàs. (*Remor de veus. Pausa.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. (*Pausa.*)

Pot començar, senyor diputat. (*Persisteix la remor de veus.*) Prego que guardin silenci perquè pugui començar el senyor diputat interpellant. (*Pausa.*) Gràcies. Endavant.

El Sr. Francàs i Porti

Molt bé. Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, senyores diputades, bé, això és una interpellació d'urgència. La urgència d'aquesta interpellació –i ho explico abans perquè si algú s'adorm o no segueix, doncs, tingui clarament el guió– ve motivada per tres motius. El primer, un estudi –que suposo que tots coneixen– que es titula «Diagnóstico general del sistema educativo» –està elaborat per un organisme estatal, l'INCE–, i, més que l'estudi, la urgència de la interpellació ve pels resultats de l'estudi. En segon lloc, la valoració que per part d'algunes autoritats –autoritats de Catalunya, fonamentalment la màxima autoritat, el president de la Generalitat, però, en fi, alguna més– s'ha fet d'aquests resultats. I en tercer lloc, aquesta interpellació també tindria motiu suficient per ser d'urgència per estudiar, o per discutir, o per parlar del grau de compliment d'una moció presentada pel Grup Popular que es va votar i aprovar el 25 de setembre de 1997.

Deia que era fruit d'un estudi. D'un estudi que, per analitzar-lo ràpid, i aprofitant textos que tots comprendran, de diaris asèpticament, almenys, polítics, com són *La Vanguardia* i *El País*, deia el següent –dic «asèpticament» entès per tots o per la majoria dels aquí presents–: «El 27% de los escolares de dieciséis años no sabe interpretar lo que lee. Un tercio de los alumnos de

dieciséis años presenta déficit preocupante en matemáticas y lengua. Cataluña está en la cola de las comunidades autónomas en lengua y literatura castellana.» Això ho deia *La Vanguardia*, no *El País*, *La Vanguardia*. I «El informe sobre la calidad de la reforma educativa causa consternación en Cataluña», això ho deia un diari asèptic, hi insisteixo, políticament com és *El País*.

Després de la publicació d'aquest estudi, i la interpretació que aquests diaris en van fer, ve la valoració. La valoració, hi insisteixo, per part d'algunes autoritats –vegi's, hi insisteixo, «gran autoritat»– diu les següents coses –són frases textuales de l'honorable president–: «El sistema educativo català és el més modern d'Espanya i un dels més capdavaners a nivell europeu» –bona raó–, i a Sallent el senyor Pujol –i aquí va per a més gent del que es pensen–, segons Europa Press, diu: «Los datos corresponden a la batalla que se libra entre socialistas y populares, que han cogido Cataluña en medio.» És a dir, aquí els culpables som bastants més, ja. I segons Efe, que seria l'altra opció: «La encuesta debe enmarcarse en la batalla que mantienen el PP y el PSOE sobre la reforma educativa» –coincideixen bastant. «La LOGSE» –diu Efe, segueix citant paraules del president– «se aprobó con los votos del PSOE y CiU, y el PP ahora quiere cambiarla.» Més endavant, en altres diaris, surten frases com «a Catalunya hi ha més immigració», etcètera. També, gran motivació, o gran excusa. I, al final, surten uns titulars, en un altre diari totalment asèptic com és *El Periódico*, on diu: «Pujol responsabiliza a los padres del fracaso escolar»; la culpa ara és dels pares.

Això ha motivat el PP, per boca del seu president de Grup, que fes una pregunta al president de la Generalitat a l'últim Ple, i, si bé les manifestacions del president havien estat ja preocupants, la resposta va ser molt més preocupant. Va parlar de les grans prioritats de Catalunya –en matèria educativa, s'entén–: aplicar la LOGSE i dedicar-hi més diners que ningú. Ens sembla un gran argument, possiblement a vegades de nou ric o de nen que ensenya el gran cotxe al seu pare, però que, evidentment, dedicar més diners a una cosa no vol dir fer-la millor; vol dir, simplement, gastar més. (*Remor de veus.*)

Un altre argument paradoxal: contraposar; el senyor Pujol va i contraposa altres estadístiques, i ens diu el següent: «El doble d'accés a Internet per part dels joves catalans.» És a dir, els resultats de l'enquesta que deixa malament l'ensenyament mitjà, els resultats de l'enquesta que deixen molt malament l'ensenyament mitjà a Catalunya es contraposen dient que els nens catalans tenen més accés a Internet, o que a Catalunya tenim més ordinadors a les aules. L'argument a mi em sona similar a si diguéssim que a Catalunya hi ha la muntanya de Montserrat, que és setena, vuitena o novena meravella mundial, o que a Catalunya hi ha el Barça, que és més que un club, o que a Catalunya tenim Barcelona, que va ser seu olímpica..., és a dir, són grans arguments, són bons arguments, però simplement no hi tenen absolutament res a veure.

Comentant, de fet, la resposta del president amb diversos professionals de l'ensenyament, possiblement, el

més humorista de tots em deia una cosa que jo no compartiria totalment, però, en fi, suficient com per dir-ho aquí; em deia: «Tenen el mateix valor que el que fa una àvia catalana quan diu que el seu nét és el més maco de tots, i és més lleig que un pecat mortal.» Bé, doncs, entenc que, a vegades, l'argumentació es pot donar així.

És a dir, recordo o insisteixo: l'informe és preocupant, l'informe aplicat a Catalunya és bastant més preocupant.

Per a molts professionals de Catalunya –i això encara és pitjor– els resultats de l'informe no han sigut cap sorpresa. O sigui, s'esperava que una avaluació del sistema educatiu fos com la que ha sigut, i s'espera que d'aquí a uns quants anys una avaluació del sistema educatiu pugui donar uns resultats pitjors. I això ens sembla molt més preocupant.

Resumim el que entenem nosaltres que ha sigut l'actuació del Govern posterior a l'informe. Des que ha conegut l'informe, el Govern reparteix culpes; declara que és el que es gasta més diners; ens explica curiositats catalanes... Mirin, el problema no és de culpes. Jo he de reconèixer que em preocupa relativament poc si la culpa és d'un, és de l'altre o és de ningú. El problema és de dades preocupants, és a dir, que els nens de Catalunya no sàpiguem matemàtiques. No consola ningú saber que la culpa és de santa Tecla. El problema greu és que els nens de Catalunya no saben matemàtiques, i el que se li pot exigir al Govern –no demanar, sinó exigir– és que es deixi d'històries de qui té la culpa i el que faci és estudiar què passa i proposar les mesures oportunes perquè els nens de Catalunya, almenys, no tinguin problemes de matemàtiques i, si volen, la culpa serà meua. Si això soluciona la qüestió, jo conec almenys algun altre diputat del PP..., acceptarem agafar la culpa eterna, però, sobretot, hi insisteixo, que els nens de Catalunya sàpiguem més matemàtiques. De totes maneres, seria difícil pensar que la culpa pot ser del PP, perquè possiblement és l'únic partit que no té temps de tenir la culpa; amb els anys de govern que porta el PP, per malament que ho fes –i suposo que alguns de vostès opinaran que ho fa malament; jo penso que no–, però, almenys no ha tingut temps de tenir la culpa. Per tant, seria difícil explicar-la. I, de totes maneres, també els recordaria –i això li ho recordaria al Govern– que les tres lleis que, avui per avui, són vigents en el sistema educatiu espanyol..., perquè malauradament, encara que el president digui «el sistema educatiu català», aquest no existeix; o sigui, Catalunya no té un sistema educatiu, Catalunya té una aplicació *sui generis* en algunes qüestions del sistema educatiu espanyol. Doncs, el sistema educatiu espanyol té uns fonaments legals: la LODE, 1985 –com saben tots–; la LOGSE, 1990, i la LOPEGC, 1995. Les tres són lleis del Partit Socialista i, que sapiguem tots, amb la contribució de Convergència; ho dic perquè, si volen buscar culpables, vostès mateixos.

I, en tercer lloc, els deia que la motivació d'aquesta interpellació d'urgència és el grau de compliment de la Moció que vàrem presentar. Per nosaltres, ja li avanço, senyor conseller, que el grau de compliment d'aques-

ta Moció –i no per nosaltres sols– és simplement insuficient, és simplement defectuós.

Insisteixo, com he dit abans, que al PP li preocupa poc qui és el culpable i, si fa falta, en trobarem algun, de voluntari, i el que li interessa és que es resolgui la qüestió. Nosaltres, ja a l'anterior interpellació, com moltes vegades des d'aquesta tribuna, jo he insistit que, almenys el PP de Catalunya –i jo crec que a nivell espanyol absolutament igual, però aquí estem a Catalunya i som nosaltres els que hem de parlar–, proposem, demanem un gran pacte per la qualitat de l'ensenyament a Catalunya. Jo afegia dues connotacions: un gran pacte per la qualitat de l'ensenyament públic a Catalunya i un gran pacte per la qualitat de l'ensenyament escoltant els professionals a Catalunya. I, quan dic «professionals», recordo l'explicació que feia dient que no tots els professionals són sindicats, ni tots els professionals –més aviat cap– té res a veure amb els tècnics del Departament d'Ensenyament. Per nosaltres, «professionals d'ensenyament» no són tècnics; per nosaltres, «professionals d'ensenyament» són senyors de guix i pissarra, són professionals d'aula: la gent que està intentant aplicar la LOGSE, la gent que està aplicant l'ESO, la gent que està donant classe de batxillerat als instituts, etcètera. Aquests, per nosaltres, són autènticament els professionals de l'ensenyament. I aquests tenen una sèrie de preocupacions, que jo els recordaré –possiblement me'n deixo alguna, però crec que les més importants els les podré recordar una altra vegada més. Preocupació que es podria concretar en set punts, que els diré.

En primer lloc, evidentment –i en això penso que coincidim amb el Govern–, el Govern de la Generalitat ha d'estar especialment preocupat per l'ensenyament públic a Catalunya. Això ho entenem perfectament. És a dir, un cop suposem que la dialèctica pública - privada ha estat superada, del que es tracta és que el Govern es responsabilitzi de l'ensenyament públic, i que quedi clar que les lleis que actualment pensen sobre l'ensenyament, i sobretot la seva aplicació a Catalunya, el que estan fent és que, si bé, durant els anys vuitanta, al costat dels centres privats, concertats o no, a Catalunya es podia permetre el luxe el Govern de posar un centre públic, ara està passant al revés; ara, aviat posaran centres privats on hi ha centres públics, perquè els centres privats s'estan convertint en un gran negoci –cosa que no ens semblaria malament–, però sí que ens sembla malament el motiu, i el motiu és que els centres públics estan legalment, per les lleis i per l'aplicació de les lleis, condemnats a mort. Si volen una referència, que jo no tinc tant com poden tenir vostès, mirin-se els índexs de prematriculació de la primària a la secundària, i es trobaran que els centres de secundària estan perdent, quan tenen tres quatre o línies, n'estan perdent una en índex de prematriculació. No és que es matriculin a Internet aquests nens –encara que, segons el president, tinguem molts ordinadors–, s'estan matriculant a les escoles privades, concertades, que hi ha al costat.

Nosaltres vam demanar a la Moció una sèrie de modificacions curriculars, que els recordaré ara tot seguit...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps. Té torn de rèplica.

El Sr. Francàs i Porti

Doncs, els ho recordaré després. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, l'honorable senyor Josep Xavier Hernández, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, heu dit en la vostra exposició, en repetides ocasions i referint-vos a l'informe emès per l'Instituto Nacional de Calidad y Evaluación, de Madrid, per l'INCE, la paraula «preocupant». Jo us asseguro que a mi, com a responsable a nivell de govern de l'ensenyament a Catalunya –i us ho dic sense cap tipus d'ànim polèmic, simplement des del convenciment–, em preocupen molt més les valoracions clarament equivocades que s'han fet, amb intenció o sense –això no ho sé–, d'aquest informe. Per tant, parlem primer de l'informe i parlem primer de la realitat de l'informe, no del que digui l'agència EFE, que em mereix molt respecte o el que sigui, però parlem de l'informe.

Primer, quan parlem de l'informe, i si vostè s'ho mira –i suposo que el senyor diputat hi ha tingut accés, tenint en compte la línia directa que té amb el Ministeri o que pot tenir amb el Ministeri d'aquesta qüestió–, veurà que els autors tècnics responsables de l'informe diuen que això ho han fet per tram de puntuacions i que van de 100, comencen ells, 150, 200, 250, 300, 350, i així fins a 500. Amb la qual cosa volen dir..., i no només volen dir, sinó que diuen que les puntuacions no s'han de mirar d'una a una, en el sentit d'una espècie d'illusió vana que 351 és més que 350, perquè el nivell de precisió de l'instrument..., no arriba a garantir res una fiabilitat d'un punt o dos punts o quatre punts, sinó que els mateixos autors parlen de talls de cinquanta en cinquanta. Aquesta és la primera.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

La segona qüestió que diuen de forma molt clara és que hi ha un artifici –quan dic artifici, ho dic en el sentit que és una decisió artificial–, basat en l'autoritat, que jo no poso en dubte, d'un comitè científic, però que diuen: miri, si la puntuació és de 250, a nivell de catorze anys, la cosa és incorrecta, i a nivell de setze ha de ser a 300. Ja va bé, no discutiré jo això. Però hem de saber que no és més que un acord que exposa..., és a dir, no és quelcom que sigui la Bíblia, sinó que ells mateixos han dit després que igual podrien ser 260 o 240, que, en definitiva, està, pensen ells, en aquest entorn, però que de cap manera s'atrevirien a assegurar amb total certesa

que el desideratium és de 250, quan en tenen catorze, o 300, quan en tenen setze.

La tercera qüestió que ens diuen, i no cal més que mirar, perquè l'estudi està publicat, quina és l'estructura de la mostra, i diuen d'una forma molt clara que, de cap manera, això pretén valorar el resultat de la reforma i, per tant, de la nova aplicació, sinó simplement el resultat que obtenen els alumnes que formen part d'una mostra molt important de catorze anys i de setze, dels quals la major part són fills totalment o en bona mesura del sistema anterior, i, per tant, el que està mesurant –i ho diuen els mateixos autors– és, a principis del 97 i a finals del 96, quina era la situació dels alumnes en relació amb allò que està mesurant l'informe, però que, en tot cas, no està mesurant l'ESO ni està mesurant el batxillerat, sinó que fonamentalment –no de forma exclusiva– mesura el vuitè d'EGB o l'FP, i àdhuc, en els casos que hi ha alumnes d'ESO o hi ha alumnes del nou batxillerat, és perquè estan avançats en relació amb la reforma i la major part dels seus estudis anteriors els han fet, com és obvi, en base al sistema anterior.

Per últim, tenim els «mals» resultats de Catalunya, i això de «mals» ho poso ple de cometes, perquè de cap manera un apropament científic a les dades pot suposar, d'una forma seriosa, aquest adjectiu de «dolents». Catorze anys: comprensió lectora –«mitjana nacional», en paraules de l'informe; «mitjana estatal», en paraules meves–, 220,52. Desviació de Catalunya cap a sota és de l'1,16%. Per tant, en comptes de 220, la mitjana és de 217,96. I repto el senyor diputat perquè faci un estudi de fiabilitat de la prova per veure si, des d'un punt de vista científic, una prova que pogués mesurar el mateix, però diferent, en una mostra similar, però diferent, no pogués tenir desviacions de més/menys un 5% entorn d'aquesta mitjana, quan els mateixos autors de l'informe diuen que ells treballen amb esglaons de 50 en 50.

Per tant, ocupar-nos d'aquestes coses, senyor diputat, és correcte. No haurà sentit, aquest diputat que ha parlat abans, ni cap diputat ni cap diputada d'aquesta cambra, una opinió del conseller de sentir-les i llençar-les a la paperera i no mirar-les, però elevar-les a la categoria de «resultats preocupants», «dolents resultats a Catalunya, en relació amb la resta de l'Estat» i pensar que s'ha de reformar la reforma perquè això va molt malament no són més que unes conclusions, en el millor dels supòsits, equivocades. I que sí que són preocupants, aquestes conclusions, en la mesura que s'han fet reals, perquè arriba a la gent una percepció que és equivocada i que posa en dubte, sense base justificada, allò que fem.

Per tant, ocupem-nos d'aquests resultats, però donem-los el valor que tenen. Tenen un valor relatiu –el mateix director general de l'INCE ho diu en declaracions que han estat públiques–, aquests resultats no permeten de cap manera avaluar un sistema educatiu, no es refereixen a la reforma i, per tant, no mesuren res en relació amb la reforma, i els resultats de Catalunya no se separen de forma significativa de la mitjana: 1,16% en un cas; un 4,49 en un altre; un 1,15% en un altre cas; un 3,51%; un 2,78%, i un 2,78%. Aquestes són les diferències, en escales que van de zero a cinc-cents, i, per tant,

estem parlant de dos, tres, quatre, cinc, vuit punts de diferència, sobre dos-cents i escaig.

Jo crec, senyor diputat, que, si el que volem o, sense voler, el que fem és portar la inquietud –indeguda– a tota la comunitat educativa, ho estem aconseguint; si això és el que volem, ho estem aconseguint. Però hem de ser conscients que no hi ha cap base científica en la qual això es pugui basar i amb la qual allò pugui ser justificat.

Heu dit també en la vostra exposició, senyor diputat, referint-vos després a la Moció aprovada per aquest Parlament, que al vostre criteri no havia estat suficientment complerta. Jo respecto el vostre criteri, perquè, si penseu això, ho heu de dir, però quan un mira les dades, i mira les dades de veritat, resulta que sí que ha està complerta. I que, quan llegia la Moció de la qual parlem, que en el primer punt feia referència a «estudiar la possibilitat» que les àrees comunes poguessin cursar-se com a assignatures anuals, no només és «estudiar la possibilitat», sinó que en la instrucció corresponent, del 19 de juny, de la Direcció General d'Ordenació Educativa se'n posen exemples concrets i, a més a més, s'insta i es procura, amb respecte a l'autonomia de centre, que aquestes matèries puguin cursar-se com a assignatures anuals.

Quan es parlava en el punt segon d'itineraris diferenciats, aquesta mateixa instrucció exposa tot un seguit de possibilitats i consideracions, que hi figuren –i no voldria ara llegir les instruccions, però l'organització d'itineraris curriculars en els centres–, de manera que resulten diferents segons les característiques de l'alumnat. Si el que vol dir el senyor diputat –i acabo la meua intervenció, senyor president– és que d'una forma rígida i fixa no s'estableixen tres itineraris, en el sentit d'itinerari A, itinerari B i itinerari C, té raó, perquè això ho donarà el sentit de la Moció.

Igualment en relació amb els criteris perquè els que tenen setze anys i no hagin pogut superar l'ESO puguin fer el Programa de garantia social. O pel que fa referència a la modificació del reglament orgànic de centres; aquí sí que li dic al senyor diputat que encara no està fet, però que la voluntat hi és, i s'està treballant en aquest sentit. O el fet de propiciar, sense modificació de la normativa –que no està al nostre abast–, la introducció i la potenciació de la cultura clàssica; i a punt sap el senyor diputat que està de sortir una ordre que preveu la tipificació de determinats tipus de crèdits variables, perquè tingui més possibilitats, la cultura clàssica, de ser cursada pels nostres alumnes, en el marc competencial que té la Generalitat de Catalunya.

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller d'Ensenyament

O –ja acabo, perdó– el Decret de drets i deures, que també ha estat publicat.

En el torn de rèplica acabaré amb altres qüestions que també el senyor diputat ha tingut a bé posar sobre la taula i que no he tingut temps de referir-m'hi.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Per a rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, procuraré ser tan correcte com vostè en l'explicació.

Segueix excusant l'informe; no l'excusi, l'informe. O sigui, aquest informe, evidentment, no mesura l'ESO, ni tan sols mesura el seu treball com a conseller; és un informe anterior. El que és preocupant no és qui té la culpa, no és excusar l'informe: és que els nens de Catalunya –hi insisteixo– tenen dades preocupants, i la lectura que ha fet vostè és perfecta, però n'hi faré una pitjor, eh?

Comprensió lectora. Als catorze anys, Catalunya és la novena comunitat; els nens catalans estan nou comunitats avall de les comunitats espanyoles, és a dir, és la novena comunitat. Però és que en gramàtica i literatura és la catorzena comunitat; de quinze o setze analitzades, Catalunya és la catorzena en nens de catorze anys; llegeixi el tant per cent que vulgui: la catorzena comunitat. I en matemàtiques és la novena comunitat. Doncs, jo vull ser la primera comunitat, i els nens de Catalunya volen que vostè faci que siguem la primera comunitat.

Però és que si això és problema per a catorze anys, per a setze ens arreglem molt més, eh? Per a setze, passem de novena a tretzena comunitat –ja només en queden dues. De gramàtica i literatura, passem de catorzena a catorzena, ens mantenim –menys mal! És que, més avall, és difícil baixar. I en matemàtiques passem de novena a dotzena. No m'excusi l'informe, arregli-ho!

És a dir, el que el PP pretén és..., que ningú té la culpa d'això; o sigui, insisteixo que no ens impressiona. El que ens impressiona són les dades. Llavors, estudiem, tanquem-nos, decidim, acordem, negociem com podem arreglar això. Si és que és inarreglable, doncs, ho direm: «Escolti'm, els nens de Catalunya van néixer malament i no es poden arreglar.» Però igual resulta que els nens de Catalunya no van néixer tan malament i es poden arreglar; igual resulta que no han d'estar al catorzè lloc de les comunitats autònomes espanyoles en el tema de matemàtiques. Jo penso que no tenen per què estar al catorzè; potser al primer no, que és el que m'agradaria, però no tenen per què estar al catorzè. I en aquest sentit, hi insistim, és preocupant, molt preocupant, no?

Jo crec que és al revés, senyor conseller: jo no intento transmetre a la comunitat educativa una inquietud; jo intento que vostè entengui que la comunitat educativa està inquieta, i el que s'ha d'inquietar és vostè per resoldre-ho. És a dir, intento traslladar-li la inquietud que hi ha a la comunitat educativa, i entenc que aquesta inquietud no es resol –hi insisteixo– donant morts a tothom: «És culpa d'aquests, és culpa...» No, no, si això no soluciona el problema! El que soluciona el proble-

ma és que vostè com a conseller i el Govern de la Generalitat com a responsable diguin: «Doncs, enfoquem aquest tema, ho meditem, i procurarem posar les mesures perquè això s'arregli.» Insisteixo que hi estarem tots d'acord. Nosaltres no aprofitarem per entrar a la jugular, de dir: «Miri, miri, és que és vostè el que ha fet que tinguem la comunitat catorzena», no, si és que no és vostè, ni el seu antecessor, que probablement ho és, però tampoc ho direm. Si és que no ens preocupa, hi insisteixo. El que volem és –ho torno a dir– que s'arregli.

El grau de compliment de la Moció. Bé, és que el curiós és que no sóc jo el qui diu que no... I li'n donaré tres motius, li'n donaré tres motius científics, eh? Un procés que podríem definir..., físic, de moviment, es pot definir pel producte final, per l'inici i pel procés.

Doncs, miri, pel producte final, curiosament, aquesta Moció havia d'arribar als instituts, i noranta-cinc instituts, fa quinze dies, li han enviat a vostè una nota per dir que la Moció no s'ha complert –noranta-cinc instituts, o sigui, personal en representació de noranta-cinc instituts. Són instituts, noranta-cinc, a Catalunya, eh? I diuen: «La Moció, amb la qual estem absolutament d'acord en tots els punts, no sabem que s'hagi complert en res.» Jo crec que exageren; per això jo no he dit «en res», he dit «en molt». Per tant, el producte final ja no es compleix.

L'inici. Vostè em diu que hi ha ordres del Departament... Però si són abans les ordres que la Moció! Què m'està dient? La capacitat de profecia del Departament? O sigui, una moció que es veu necessària, resulta que quinze dies abans es fan unes ordres amb les quals vostè em disculpa el compliment de la Moció. Doncs, no és això; és a dir, el que demanava la Moció no són les ordres de quinze dies abans. La Moció demana que es facin ordres millors que aquestes de quinze dies abans, perquè es pot avançar més.

Jo li puc admetre que en el punt primer hi podria haver una certa interpretació. És a dir, jo dic: «dur a terme actuacions oportunes per tal que les àrees comunes bàsiques puguin cursar-se anuals», bé, hi ha una ordre abans que ho deixa fer, però, clar, miri com ho deixa fer, eh? És a dir, en el fons, el que fa és agrupar trimestres, de tal manera que, si es vol que sigui anual, hi haurà matemàtiques el primer any, i el segon no, perquè haurà agrupat els trimestres del primer i el segon en un any. No és això; la filosofia de la Moció no era aquesta. Però entenc que podíem entrar en disquisicions semàntiques i que em digués: «Hem complert estrictament...»; d'acord. Però és que el segon punt ja no té defensa, eh? El segon punt deia: «possibilitar l'estructuració del segon cicle de l'ESO en la part comuna i variable del currículum»; la resposta seva és només en la part variable. És clar, fer itineraris en la part variable, això no..., això sí que estava quinze dies abans. Per això vam demanar la part comuna, perquè la part comuna és la part troncal, la part fonamental.

És a dir, aquí estem amb el mateix problema que dèiem abans: hem confós la diversitat amb una homogeneïtzació de tots. El PP insisteix a estar d'acord que el sistema educatiu ha de donar resposta a tots els alumnes

de Catalunya; està d'acord que el col·legi, cada col·legi, cada institut ha de donar resposta a tots els alumnes de Catalunya, però no està d'acord que l'aula ha de donar resposta a tots els alumnes de Catalunya. Entenem que donar resposta a tots vol dir a tots i a cadascun, i, si entenem també que l'ensenyament ideal seria l'individual, i és impossible, el que s'ha de fer és homogeneïtzar. I per nosaltres homogeneïtzar vol dir suprimir els crèdits trimestrals; és una aberració que només es produeix a Catalunya.

És més, miri, el resum és molt senzill: facin a Catalunya vostè el que el Partit Socialista, pare –o mare, per no entrar en qüestions masculines– de la LOGSE, va fer al territori MEC. Si ells són els grans LOGSE, no siguin més vostès; facin el que van fer ells. No hi ha crèdits trimestrals, hi ha itineraris..., no demanem més. Hi insisteixo, facin només el que els pares i mares de la LOGSE van fer al territori MEC.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Francàs i Porti

I, com que se m'exhaureix el temps, em deixo..., i ja en parlaré quan entregui la Moció.

Gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per a rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Bé, senyor diputat, jo agraeixo que finalment sembla que avancem en alguna cosa, i és, com a mínim, aclarir conjuntament –i li ho agraeixo– alguns conceptes. I, per tant, la primera qüestió que ha de quedar clara és que aquest informe d'avaluació no mesura la reforma, no mesura el nou batxillerat, no mesura l'ESO... I, bé, això és important.

Precisament perquè no hi havia una conformitat amb els resultats del sistema anterior es va fer una reforma. I precisament la reforma el que tractava de procurar i de donar resposta era no només una ampliació important de l'edat d'escolarització obligatòria, sinó modificar de forma important l'estructura del sistema educatiu, els continguts i els processos, per tal de superar alguns defectes que s'havien vist en la reforma anterior, conseqüència, d'altra banda, del temps, i també que, quan un fa coses, s'equivoca, perquè la reforma del 70 era millor que l'anterior –això és indubtable.

És cert que a nivell, posem per cas, de la llengua, s'havia caigut en un estructuralisme exagerat, i s'havia detectat –ho diuen els informes previs a la reforma– un coneixement de la llengua des d'un punt de vista de les regles, des d'un punt de vista estructuralista, però en canvi s'havia perdut la llengua com a quelcom que s'utilitza. I quan, efectivament, es fan proves en base al sistema anterior, de comprensió lectora o d'expressió

lectora, un es troba amb aquests problemes que deia el senyor diputat. O, posem per cas, quan la matemàtica havia estat una matemàtica allunyada de la vida; és allò que en el llenguatge vulgar, per entendre'ns, s'havia parlat –no és ben bé així, però, per entendre'ns–, la matemàtica dels conjunts i dels subconjunts, eh?, allunyada... –perdó per la forma d'expressar-me; ho expresso d'una forma purament allegòrica, no m'agafin les meves paraules de manera directa–, com la matemàtica, que era una matemàtica relativament allunyada del que en podríem dir «els problemes pràctics de la vida». I, quan es posa aquests tipus de problemes, la gent del sistema anterior –ja es veu a tot arreu– té tendència a obtenir puntuacions per sota de la puntuació mitjana esperada; i dic «esperada», perquè en tot cas és un arbitri, que algú determina «han de ser dos-cents cinquanta» o «han de ser tres-cents».

Ocupar-nos-en? Clar que sí, ocupar-nos-en, sobretot, posar endavant, amb fermesa, aquesta reforma. Mirant també el que fem; per això s'ha publicat una ordre d'avaluació, perquè, si com a conseqüència d'una avaluació serena i profunda, senyor diputat –serena i profunda–, haguéssim de modificar algunes coses, les modificaríem cercant el consens que aquest Govern ha cercat sempre en matèria educativa.

Al que ens neguem és a dues coses: una, a donar com a aplicables a la situació actual dades i resultats que no són aplicables a la situació actual, i una altra –si em permet l'expressió, que és cortès, el senyor diputat– és entrar com un elefant en una *cacharrería* a modificar coses que encara estan començant.

L'altre dia em comentava una directora d'un institut de Barcelona, em deia: «Senyor conseller, si jo, amb la reforma, porto un any i mig, si porto el primer d'ESO i el que va de curs del segon! Com podem saber el resultat?» Hem de mirar-lo amb profunditat. Hi ha una ordre publicada; si cal modificar-la i millorar-la, es modifica i es millora. En tot cas, és una ordre consensuada i que ha passat pel filtre del Consell Escolar de Catalunya, però, si s'ha de modificar, es modifica, sempre des del consens. Però mireu les coses amb profunditat i fem-les amb la serenor que ens ha de procurar el fet de deixar que això que estem implementant s'implementi, i per altra banda, mirar amb profunditat i no amb prejudicis. No dic amb això que tingui prejudicis el senyor diputat; significa que tots podem caure, des de la urgència i de la preocupació evident que ha de tenir per a tots el tema educatiu, en una espècie de crisi exagerada i rellevant d'angoixa.

Deixem que les coses es facin. Deia el senyor diputat: «Hi ha hagut noranta-cinc instituts on no s'ha complert.» Doncs, que l'apliquin, perquè és que la instrucció està donada, i, per tant, la poden aplicar. I són els centres els que la poden aplicar. I la instrucció, senyor diputat, no fa referència als crèdits variables, sinó que sobretot fa referència als crèdits comuns, i els exemples que posa són referits als crèdits comuns. I li podria donar llista –ja acabo, senyor president– molt llarga d'instituts públics i concertats a Catalunya que apliquen les matèries comunes d'una forma continuada, com si fossin assignatures anuals, sense trencar ni l'esperit de la LOGSE i aplicant les instruccions del Departament.

Per tant, aquests noranta-cinc, que ho facin. Són els consells escolars els que tenen la mà per fer-ho.

Jo crec, senyor diputat, que coincidim en una cosa que ens honora a tots plegats, i és l'interès per l'educació. A partir d'aquí, si som capaços de posar sobre la taula les errades i insuficiències que segurament hi ha, però també la paciència i la serenor suficient a l'hora de prendre decisions o d'adjectivar allò que estem fent, podem tenir la garantia d'avançar en el nostre país per millorar aquests resultats que al senyor diputat el preocupaven molt i que a mi no em preocupen tant en la mesura que són aigua passada.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa

Setè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la política educativa, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la urgència d'aquesta interpellació és també per la preocupació de la qualitat de l'ensenyament a Catalunya.

Fa uns anys, Catalunya havia estat capdavantera en l'àmbit pedagògic i se'ns reconeixia arreu de l'Estat. De fa temps els socialistes clamem amb preocupació que Catalunya està perdent terreny i, malgrat la nostra insistència, el Govern de la Generalitat no reacciona. Per això ens han preocupat les notícies d'aquests darrers dies. Ens han preocupat els resultats que ha tingut aquest estudi diagnòstic de l'INCE, però avui a nosaltres no ens interessa ni reproduïrem les dades que dona aquest estudi. Ens sembla que per aprofundir-lo, per fer una anàlisi detallada dels resultats i per trobar mesures adients, que és el que realment a nosaltres ens interessa per poder avançar, és un treball que s'ha de fer en els organismes de què ens hem dotat a Catalunya i, per tant, aquest és un treball que nosaltres demanarem que es faci, i creiem que així es farà, amb la participació de tota la comunitat educativa en el Consell Escolar de Catalunya.

També li vull deixar clar, senyor conseller, per no generar cap mena de dubte, que coincidim que no és una avaluació de l'ESO, ja que la majoria de l'alumnat feia vuitè d'EGB, BUP o formació professional, o just havien iniciat l'ESO. Per tant, just iniciar és impossible que això sigui una avaluació de la reforma. I també vull avançar que tampoc l'estudi mostra cap tipus de diferència entre escola pública i privada. I aquí vull agrair al diputat que m'ha precedit del Partit Popular..., perquè ha reconegut que els socialistes ho estem fent bé, ho vam fer bé, vaja, arreu de l'Estat, eh? I tant de bo haguéssim pogut continuar, perquè hauríem pogut demostrar que realment la LOGSE és una bona llei, eh? (Re-

mor de veus.) Ja sé que no ho anirà a dir a la ministra del seu mateix Grup, però si algun dia en té ocasió també li ho pot fer arribar.

Avui, doncs, en aquest Parlament, en aquesta cambra de representació política, el que li volem demanar al conseller és responsabilitats polítiques del perquè vam participar en aquesta avaluació. És una avaluació que gairebé tots els professionals coincideixen –i el mateix honorable conseller ho ha dit fa uns moments– que no mesura el tipus d'educació per què nosaltres hem treballat. És més, mesura, com deia molt encertadament, penso jo, el regidor d'educació de Molins de Rei, sembla que avaluï els *curricula* del Florido Pensil.

Per tant, si aquesta avaluació, que suposo que coneixia prèviament la Generalitat quin tipus de qüestions preguntava..., li preguntem i li demanem que ens expliqui per què hi van participar. Què cercaven, participant en aquesta avaluació? On volien portar-nos amb aquests resultats? Volien desorientar un xic més la ciutadania del que en aquests moments està?, perquè al llarg d'aquest curs hi han hagut massa ocasions per qüestionar aspectes de la mateixa reforma –reforma que jo ja li avanço que nosaltres, evidentment, no qüestionem, perquè fa un moment se'ns ha dit que érem els pares o les mares i, a més, des de Catalunya ens en sentim molt responsables, perquè hi vam treballar molt colze a colze amb els nostres companys del PSOE.

I ens ho preguntem perquè, a més, des del Departament d'Ensenyament, quan s'han vist els resultats, quan s'ha vist el batibull que s'ha generat a l'entorn d'aquests resultats, no s'ha tingut prou coratge per donar la cara i per posar, ens sembla, a sobre la taula altres estudis..., que el mateix i únic comunicat que coneixem per tranquil·litzar la ciutadania és el que va realitzar el Consell Escolar de Catalunya, i ens deia que hi ha altres indicadors que confirmen la qualitat del nostre ensenyament en el seu conjunt. Doncs, si tenim aquests indicadors, per què no els hem donat a conèixer? És que no disposem de dades pròpies? Moltes vegades hem demanat, des dels socialistes, des d'aquesta cambra, i des d'altres instàncies, conèixer l'avaluació dels temes de la reforma a Catalunya, i no se'ns posen a sobre la taula. Ens sembla que una manera de treure aquesta inquietud –perquè és cert que la ciutadania està preocupada, tothom parla d'aquest estudi– era posant dades rigoroses i contrastades, eh?, per afrontar una situació. Per tant, és lícit pensar que potser no les tenim?

I resulta que, a més, amb tot aquest conflicte i no afrontant la quota de responsabilitat que té l'Administració educativa competent, es comencen a repartir culpes o responsabilitats d'aquestes en declaracions successives: ara la integració amb alumnes amb necessitats educatives especials, ara els magrebins, ara els pares, els professionals, la massificació... Se'ns han començat a generar dubtes, també, de quina és l'escola que vol Convergència i Unió. Vol l'escola comprensiva? Vol l'escola per a tothom? Els socialistes –li ho avanço– estem per una escola comprensiva com la que preveu la LOGSE, fins als setze per a tothom. Perquè treballem per una societat integradora i enriquida per tota la diversitat i volem una escola per a tothom finançada amb fons públics, i que el seu titular se la senti seva, la cui-

di, la prioritzi, hi confii i la promogui. Volem una xarxa integrada d'escola pública i concertada. I per això, igual com fa el titular d'escola concertada, que fa les seves campanyes de donar a conèixer les seves escoles, ens preguntem per què no fa això, també, el Departament d'Ensenyament.

Enguany, com ja fa uns anys que es ve fent, prèvia l'obertura del període de preinscripció de l'alumnat d'educació infantil, primària i secundària, s'ha fet la campanya «Enlairem l'ensenyament públic cap al segle XXI». S'ha fet conjuntament amb el marc unitari de la comunitat educativa, la Diputació de Barcelona, la Federació de Municipis de Catalunya i els ajuntaments, per poder explicar i difondre a les famílies i a la societat en general les característiques i millores de l'escola pública. Però hi hem trobat a faltar el Departament d'Ensenyament. Per què el Departament d'Ensenyament no hi collabora? Per què no és ell qui promou la difusió i el coneixement de l'escola pública? Els socialistes volem una xarxa integrada d'escola pública i concertada sense que una es trobi subordinada a l'altra.

És conegut per tothom que hi ha escoles amb una gran demanda de places, moltes més de les que estan ofertant, i altres que no tant. Per què? Segurament perquè la societat, el pare o la mare que cerca plaça per al seu fill o filla, les coneix, les reconeix per alguna característica o projecte propi. És per això que nosaltres creiem necessari donar a conèixer a la ciutadania totes i cadascuna de les escoles amb les seves característiques, projectes educatius i serveis que ofereix a les famílies. Ens sembla que aquesta és una responsabilitat de l'Administració, que els pares i mares coneguin les escoles per poder escollir cada família lliurement a quina escola el vol portar. Aquest aspecte, que és poder escollir cada família –que tant els agrada de dir–, fa imprescindible que per poder escollir s'han de conèixer totes les escoles, amb les seves igualtats i diferències. Per tant, ens cal que la Generalitat, com a titular de les escoles públiques, impulsi campanyes de coneixement de les seves escoles. I és també responsabilitat de l'Administració que totes les escoles tinguin el seu projecte educatiu i la seva qualitat i característica pròpia. I si encara algunes no la tenen, cal motivar i establir plans especials per aconseguir-ho.

Catalunya necessita una nova manera de fer, una nova sensibilitat que ajudi a avançar en la qualitat pedagògica de l'educació, que és, de ben segur, el que més comptarà per al futur de la ciutadania del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora diputada, bé, hi ha molts punts –molts punts– de coincidència entre allò que vós heu exposat aquí en aquesta tribuna i allò que jo exposo contínuament per tot Catalunya i sobretot allò que fa el Govern, més enllà d'alguns matisos que poden ser im-

portants, però que són anecdòtics i que s'han de posar de manifest però que no canvien res d'allò que és fonamental.

Començava la senyora diputada parlant de la preocupació també abans, l'altre diputat interpellant ha parlat de la preocupació per la qualitat de l'educació. És normal –és normal– i a mi em congratula que els grups polítics que representen els ciutadans de Catalunya, part dels ciutadans de Catalunya en aquesta cambra, estiguin preocupats per l'educació. Igual que ho estem nosaltres, i nosaltres, el Govern, no només preocupats, sinó ocupats perquè ens toca –no només preocupats, sinó ocupats.

L'altre dia vaig estar inaugurant dos nous centres en dues poblacions de Catalunya. En una d'elles, deia el director –era un parlament que va ser molt ben estructurat i molt maco– que ara, després de les obres que s'havien fet, allà hi havia a disposició dels pares, però sobretot dels alumnes, ell deia un «nou transatlàntic», un nou transatlàntic que havia substituït el vaporet d'abans, carregat de defectes i que, a més a més, tenia una molt bona tripulació, que era la tripulació que es posava a l'abast d'aquella població. I que, a més a més, en aquest transatlàntic, que era un transatlàntic de luxe, no era un transatlàntic elitista, tothom hi tenia entrada. I jo vaig recordar a aquell director i a aquells pares –i ara em permeto recordar-li-ho a la senyora diputada des d'un punt de vista de la preocupació i de l'ocupació– que aquell transatlàntic, complint les seves obligacions, però també des de la seva voluntat política, qui el va construir és la Generalitat de Catalunya. I que és la decisió política, conjuntament amb molts altres i entre altres amb el Partit Socialista, però des de la responsabilitat del Govern és la política del Govern qui va decidir –i ha estat possible més enllà de la preocupació, perquè també hi ha prioritat i ocupació– aquell transatlàntic. I que aquella tripulació és magnífica sobretot per la qualitat humana i professional d'aquells que la integren. És obvi. Però que, en relació amb el nombre de professionals que la senyora diputada sap que fora del cas del País Basc i Navarra és superior en nombre al de la resta de les comunitats autònomes, és una decisió del Govern de la Generalitat de Catalunya, pactada amb molta gent, però aprovada i feta realitat pel Govern de la Generalitat. I que, quan aquell transatlàntic es decideix obrir a tothom –perquè també nosaltres varem aprovar les lleis i, en concret, la LOGSE, senyora diputada, que advoquen per una escola comprensiva, i hem fet les normes, a Catalunya, amb el consens de molta gent, però des de la responsabilitat del Govern, que fan real a nivell normatiu i a nivell real una escola comprensiva–, no era el director d'aquella escola, que, òbviament, em congratulo que pensés així; era la decisió del legislador i la decisió del Govern de Catalunya de fer d'aquella escola una escola oberta a tothom, sense cap tipus de mecanismes de segregació o mecanismes de separació.

Per tant, tots ens preocupem per l'educació, i això ens ha de congratular, i el Govern, com és la seva responsabilitat, a més de preocupar-se, senyora diputada, se n'ocupa.

Ara em podria posar a llegir la llista de les grans obres fetes o que s'estan fent simplement des que jo sóc conseller, que fa ben poc, i esgotaria tot el temps de què dispo abans de finalitzar la llista. I, si hagués de llegir la llista de les obres petites, tenint en compte que se'n varen fer 800 l'any 95 i 500 i escaig –no me'n recordo exactament la xifra– l'any 97, per tant, 1.300; en el supòsit que dediqués tres segons per citar cadascuna de les escoles, doncs, necessitaria ben bé una hora i mitja simplement per llegir de forma molt ràpida la llista.

Per tant, no és que el Govern no reacciona, senyora diputada; el Govern és qui ha decidit, el Govern de Catalunya, amb el concurs de molta gent, en contra d'allò que fan altres comunitats autònomes, que la secundària es faci als instituts de secundària. El Govern de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb molta gent, però el Govern és qui ha decidit no utilitzar la possibilitat de la reforma legislativa per ajornar l'aplicació de la reforma, sinó que ha mantingut el calendari anterior que varem pactar amb vostès i que continuem des d'aquest pacte i que vostè sap molt bé que, a més a més, està referendat així pel Consell Escolar de Catalunya. Però és el Govern qui ho aplica; el Govern és qui ha aprovat, juntament amb els sindicats, amb els pares i amb la comunitat educativa i amb el concurs dels partits polítics, unes plantilles que són superiors o iguals, però, en tot cas, en molts casos superiors a les que es fan a altres llocs d'Espanya; el Govern és qui està aplicant a Catalunya, i no pas a tot arreu, un complement de valor 24 als professors de primària que s'han incorporat a l'ESO; aquest Govern és qui ha fet possible i real, complint les seves pròpies obligacions, la presentació d'un mapa de formació professional i, per tant, el compromís també de posar en marxa amb caràcter general els nous batxillerats i els nous cicles formatius de grau mitjà en el curs vinent, cosa a la qual no s'ha compromès cap altre Govern amb responsabilitats educatives de qualsevol color, inclòs l'únic Govern socialista que ara per ara té competències en aquesta matèria, i ho dic des del respecte que em mereix qualsevol govern autonòmic que, en l'àrea de les seves responsabilitats, pren decisions.

Per tant, sí que reacciona el Govern, senyora diputada, i sí que aquest conseller ha sortit, i el president també, no a fer culpes de ningú, no hem parlat de culpes de ningú, sinó a posar de manifest –com abans he posat– quina és la relativitat –i ho subratllo– dels resultats d'aquest informe i com, des d'aquesta relativitat, no cal fer manifestacions que inquietin o que angoixin d'una forma indeguda a la població.

Quina escola vol Convergència i Unió?, ens pregunta la senyora diputada. Ho hauria de saber, perquè l'escola que volem està en les lleis que han aprovat també, amb els nostres vots, està en els reglaments que aquest Govern ha dictat i està en les ordres ministerials que estan publicades i està en la realitat de l'escola que estem fent cada dia, amb el concurs de molta gent, però des de la responsabilitat del Govern. A partir d'aquí és evident, senyora diputada, que les coses no són fàcils: aplicar una reforma tan ambiciosa –i això ens honora a tots els que l'hem fet possible– com

aquesta comporta dificultats tècniques –abans s'hi referia el senyor diputat– per al professorat, i per al professorat del guix, sobretot –com deia el senyor diputat–, per a tothom, per als municipis, per al Govern, però en cap cas aquestes dificultats fan menys real el fet que caminem de forma segura i ferma cap a aquella escola que volem i que fins ara coincidí almenys en les línies essencials amb la que volien vostès.

Aquesta és la campanya real a favor de l'escola pública: fer-la cada dia millor i no parlar-ne una setmana l'any, en la qual diem totes les meravelles, per continuar parlant-ne després cinquanta-setmanes posant de manifest només les seves mancances reals o imaginàries. Jo sé que al cap de vostès o d'alguns com vostès quan fan aquestes coses de cap manera hi és la intenció de perjudicar l'escola pública; al contrari, de millorar-la. Però jo crec, senyora diputada –i acabo–, que no només podrem fer allò que vostè procura, que intentarem caminar en aquest sentit des de la neutralitat que ha de tenir el Govern, des d'un punt de vista del Govern de tot l'ensenyament, caminarem en el sentit que vostè diu, però sobretot hem de caminar cap a la millora de l'escola pública, no per la via de la propaganda d'una setmana, quan arriba la matriculació, sinó fent real una escola pública de qualitat real –i això ho hem fet nosaltres– i fent real també les campanyes d'obertura dels centres i d'informació als pares que, quan ho fan els directors, ho fan en nom de l'Administració educativa perquè són Administració educativa.

Jo crec que amb la meua intervenció –i acabo, senyor president– he posat de manifest, senyora diputada, o almenys ha estat la meua intenció, que els punts de coincidència són molt importants, que la preocupació és una preocupació compartida i que a partir d'aquí el diàleg...

El vicepresident segon

Senyor conseller...

El conseller d'Ensenyament

...entre vostès i nosaltres ens permetrà avançar en aquest camí.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Illustre diputada senyora Assumpta Baig, pot replicar.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no em sento gens satisfeta de les respostes que ens ha donat el senyor conseller perquè o jo m'he expressat molt malament, que això també entra dintre d'aquestes possibilitats, o no ens ha donat resposta a una part important de la nostra demanda. Li demanàvem les responsabilitats polítiques de per què van participar en aquesta avaluació, per què aquesta avaluació es va programar en l'INCE per a aquelles comunitats que rebrien les transferències; nosaltres ja fa temps, sortosament,

eh?, que tenim transferències i que estem treballant amb les competències plenes. Per tant, va ser una decisió de la Generalitat de Catalunya de participar-hi; per tant, devia conèixer-ho, perquè és que si no ho coneixia, el que ens hem de qüestionar és de quina manera defensa les competències que tenim. Coneixia, senyor conseller, el que era aquell qüestionari i el que es responia en aquell qüestionari? I, per tant, què cercàvem participant en aquest estudi?

És clar, nosaltres només podem interpretar qüestions de dir: «Potser és que estaven pressionats per aquest pacte amb el Partit Popular», però, per altra banda, el Partit Popular ens acaba de reconèixer que la LOGSE és estupenda; per tant, no deu ser per aquest motiu, per anar a cercar resultats en contra de la reforma. I, evidentment, ens sembla que sí que creen inquietud aquestes notícies d'aquesta situació quan al costat no s'hi posen dades rigoroses fetes per la Generalitat de Catalunya, pel Departament d'Ensenyament, per l'Institut Català d'Avaluació, sinó que se'n diu l'obra feta. Home, evidentment que han d'estar treballant i que han d'estar ocupats; també des de l'oposició estem ocupats per fer seguiment i per poder donar propostes, perquè també des de l'oposició hem donat moltes propostes i hem dialogat, com ha reconegut el mateix conseller, però és que li estem demanant un altre tema, que és la responsabilitat, per què vam participar en aquesta avaluació. Aquest és un aspecte.

I, l'altre, que també se'n ha volgut explicar tot el treball que es fa i que coneixem, eh?, respecte a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya i el que ha comportat de noves construccions, que, si recorda, vam arribar a fer un mapa escolar a partir de la pressió de molts anys i després d'un treball de diàleg i d'acord, però que ens està preocupant el seu retard, i ens preocupa i a cada moment estem a la Conselleria demanant quan sortirà el decret de les obres oportunes per poder fer... És clar, evidentment, nosaltres també estem ocupats en aquest tema, i també tota la comunitat que està reunida en el Marc Unitari de la Comunitat Educativa, conegut per MUCE, la Diputació de Barcelona, la Federació de Municipis i cada ajuntament estan fent realitat i campanya per l'escola cada dia... Però li estàvem demanant que a més, eh?, el Departament d'Ensenyament se sumés, encara que fos durant una setmana, a donar a conèixer aquestes escoles; per què? Perquè aquesta escola està avançant, i està avançant amb l'esforç de tothom, no només de l'Administració, que a vegades l'Administració cuida poc i està poc a prop de l'escola, i, en canvi, els professionals, els pares, els ajuntaments estan també al dia a dia igual o més –i m'atreviria a dir que en molts moments fins i tot més– d'aquesta realitat, i que no només es fan les coses fent decrets, també fent-los complir. I ens trobem molt sovint amb una Conselleria que ha fet decrets, que ha fet ordres, que ha normativitzat, les ha consensuat, però que després poden sortir fins i tot a *La Vanguardia*, com van sortir diumenge, coses que són contràries a aquestes normatives, i no coneixem una actitud de coratge per part del Departament d'Ensenyament, com no hem vist aquesta actitud de coratge en la resposta que s'havia de donar a aquesta avaluació i de per què s'hi ha participat.

Senyor conseller, a la meua terra hi ha una dita que diu: qui no vol pols, que no vagi a l'era. Vostè va anar a aquest estudi diagnòstic i, evidentment, ha aixecat pol-seguera.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Nosaltres, senyora diputada, hem anat a moltes eres; per això, d'anar a tantes eres, perquè ens pertoca i perquè tenim la voluntat d'ocupar-nos d'un costat i d'un altre, a vegades ens diuen coses amb la raó que vostè mateixa pot imaginar. És cert que no he contestat abans, i demano disculpes a la senyora diputada, i no la trobo..., ara sí, ara sí... Miri, en matèria educativa, la Generalitat de Catalunya ha estat sempre molt congruent amb un plantejament bàsic de no procurar mai el trencament. Vàrem participar en l'aprovació de l'Estatut de centres amb la UCD; vàrem participar, amb els nostres vots, en l'aprovació de les tres grans lleis del Govern socialista de Madrid en relació amb l'educació; vàrem participar també en el que és aportar coneixements i esforços en l'elaboració del contingut, podria dir, científic i tècnic de la mateixa reforma; vàrem participar, encara que no ens agradava gens –i caldria, simplement, recuperar documents del passat–, en l'INCE, en el qual, li recordo, senyora diputada, que ocupa una cadira el president del Consell Superior d'Avaluació de Catalunya, que, encara que és un òrgan de Catalunya i adscrit al Departament, no forma part de la jerarquia administrativa del Departament i que participa en d'altres; vàrem participar en l'estudi que, pròpiament amb la mateixa metodologia, l'any 94 i en època socialista, amb un director designat per un govern socialista, va fer l'INCE. I li recordo a la senyora diputada que la programació d'aquesta avaluació, encara que va ser feta i posada en marxa per un govern del Partit Popular mesos després d'haver pres possessió..., la programació com a tal i tots els estudis que la varen fer possible estaven ja aprovats en l'època d'un govern socialista, i en la qual hi havia un director nomenat per aquest govern socialista que dirigia l'INCE. I va ser allà on es varen prendre els compromisos aquests.

El problema no està a participar en una avaluació; el problema, senyora diputada, sigui quina sigui l'avaluació, és si amb interès o sense interès, amb malícia o sense, distorsionem els resultats. I no dic que no els hagi distorsionat vostè, no ho dic, afirmo rotundament que això no ho dic, però que és obvi que s'han distorsionat, i que és obvi que la inquietud prové no tant dels resultats mateixos, sinó del valor que se'ls ha donat, valor que no tenen. I, no s'enganyi, el dia de demà, quan surti qualsevol altra avaluació, sigui quina sigui, si la interpretació, amb dolenta intenció o sense, és esbiaixada o equivocada, doncs, també crearà inquietud.

Per tant, de responsabilitat política per participar-hi, cap! Vàrem participar en l'estudi de la primària, i vàrem participar en aquest des del lloc que suposa ocupar un lloc en el consell rector, en un estudi les línies del qual s'havien aprovat ja amb el Govern anterior. I torno a dir-li, senyora diputada, que el problema no és l'estudi en si mateix, sinó en les interpretacions equivocades o interessades que se'n puguin fer.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I no es preocupi la senyora diputada: l'esforç que està fent el Govern de Catalunya en matèria d'inversions continuarà i es plasmarà de seguida, i podrem, ella i jo, tranquil·litzar-nos i comunicar-ho a la comunitat educativa. I deia de sumar-nos a tothom, i recordo a la senyora diputada –i, si no, agafem la Constitució i la Llei– que els directors i els professors i els equips directius dels centres també són Administració educativa, i quan allà s'organitzen sessions d'informació als pares...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller d'Ensenyament

...i de portes obertes, és la comunitat educativa qui les fa.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les comarques d'obligada reactivació de Catalunya. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Abelló, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Abelló i Padró

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, suposo que, en aquesta interpellació, el primer que hauria de fer és explicar –i aquest matí m'ho comentava un diputat– què vol dir això de «comarques d'obligada reactivació». És una voluntat política, un desig pel qual nosaltres creiem que no n'hem de dir, perquè pot tenir un sentit mitjanament despectiu, «comarques deprimides». I, per tant, donat... –que, en tot cas, això fóra una conseqüència de l'anàlisi de les dades més importants que van al voltant d'aquestes..., econòmiques, socials, culturals, etcètera, d'aquestes comarques–, nosaltres plantejem que, com un objectiu fonamental del Govern, haurien de denominar-se –i, per tant, haurien de tenir una alta prioritat–, de passar-se a denominar, com dic, «comarques d'obligada reactivació». Aquest és el sentit de la concepció i del nom.

Haig de dir també, per introduir-me en aquesta interpellació, que aquesta és una idea que no és nova, que fa temps, certament, que des de les nostres àrees –des de l'àrea socialista– defensem, que d'inicis dels noranta havíem, fins i tot, iniciat alguna campanya en aquesta línia, i, si m'ho permet el senyor president, dir –perquè l'honora– que va ser ell mateix qui va voler impulsar aquesta dinàmica en el si de la formació socialista. Ho dic per mostrar que, en tot cas, l'anàlisi no és d'aquests moments, i el que pretenem és veure quina és l'evolució d'aquestes comarques.

Confesso també que aquesta interpellació em resulta una mica complicada –suposo, com qualsevol altra– de sostenir, perquè estic absolutament convençut que no m'haig d'entretenir, no m'hauria d'entretenir a fer una demostració que aquestes comarques estan –algunes d'aquestes comarques– en una velocitat de creixement absolutament diferent que la resta de Catalunya. Crec que entrar a intentar demostrar això, quan hi ha mitja dotzena de dades bàsiques, i que inclouríem, fins i tot, en algunes d'elles, manifestar si són més vàlides o menys, però, amb tota seguretat, nosaltres, quan ens referim a algunes d'aquestes comarques... I vull fer ja la concreció de quatre d'elles, que són a les que avui ens volem referir, que són la Conca de Barberà, la Terra Alta, el Priorat i les Garrigues. És evident que són quatre comarques que tenen, en el seu conjunt i cada una en si, una velocitat de creixement absolutament, suficientment diferent que la resta de Catalunya; per tant, han de cridar la nostra atenció política. I nosaltres, és la nostra obligació de consultar i d'interpellar el Govern què s'està fent en aquesta línia.

És veritat –i serà cert quan ho analitzem– que ens trobarem lleugeres millories quan analitzem el temps. Ens trobarem, i és possible que el senyor conseller m'ho digués –i ara estic entrant en allò que he dit que no caldria, però em fa l'efecte que algunes dades hem de donar–, que, per exemple, la renda *per capita* ha millorat. És cert, però també és cert que ha millorat en tant que un dels factors que la mesura, que és el nombre d'habitants, ha tingut una evolució absolutament negativa. Un altre factor que ha millorat i que en general mesura en el nostre país el benestar és la dispersió de la població, en general, a Catalunya. Estem en un procés, introduint-nos en un procés, pel qual anem camí d'una certa dispersió, és a dir, evitant les concentracions que es produeixen, fet que afavoreix un cert creixement o una certa situació relativa, que haurà millorat la capacitat de benestar, si ho mesurem com a tal en aquestes comarques.

Però, fet que coincidim, hi han altres factors amb els quals no coincidíem, i, bàsicament, nosaltres hem observat que en els darrers pressupostos l'atenció del Govern, per tant, dels pressupostos que ha presentat en aquesta cambra, ha estat absolutament insuficient. L'any 1996, per manifestar aquestes quatre comarques, havia apostat, portat a aprovació 937 milions de pessetes per al conjunt d'aquestes quatre comarques, distribuït: 118 per al Priorat; la Terra Alta, 590; 92 per a les Garrigues, i la Conca de Barberà, 137. Però se'ns va produir, certament –i així ho vam anunciar i denunciar–, una alarma extraordinària en els pressupostos de l'any passat,

del 1997, els quals varen baixar, en el conjunt de les quatre comarques, a 86 milions d'aportació per part del pressupost, però amb una major gravetat –que jo crec que nosaltres vam esmentar en aquell moment de forma..., amb les eines de què disposàvem–: que hi haviem en dos zeros, dos zeros d'inversió, concretament a les Garrigues i a la Conca de Barberà; els altres 86 se'ls distribuïen, també de forma força desigual, entre el Priorat i... l'altra.

Vaig al 1998, en el qual el pressupost s'ha incrementat, ha millorat, que és de 673 milions, distribuït: el Priorat, 98; la Terra Alta, 213; 324, les Garrigues, i 38, la Conca de Barberà. Tenim una certa millora. Malgrat tot, certament, continuem en un procés important de decrement de població, que ens resulta preocupant, acompanyat d'un procés d'envelliment de la població. El decrement de la població, quant al conjunt..., el 88-96, Catalunya té un increment del 2%; aquest conjunt que proposo analitzar, de quatre comarques, té un decrement del 5,5, i el Priorat, concretament, un decrement del 12. I aquest envelliment de la població que observem se'ns produeix en la població de majors de seixanta-cinc anys, que té un 16% en el conjunt de Catalunya, i un 25% en aquestes quatre comarques, amb un especial lideratge –per dir-ho d'alguna forma– del Priorat, que és d'un 28%. Això ens implicaria, segurament, haver de fer unes polítiques respecte a la tercera edat –jo no sé si diferenciades, però probablement també diferenciades– en aquestes àrees geogràfiques.

Però parlem també d'una situació econòmica. Els creixements del producte interior brut estan veritablement diferenciats i endarrerits en aquestes comarques. I ara, malgrat que m'he entretingut en l'altre tema, preferiria no fer-ho aquí.

Tenen una aposta bàsica, que és l'agricultura. L'agricultura està veritablement amb molts problemes, malgrat que jo haig de reconèixer, i ho reconeixem, que els darrers temps hi han dos factors que en aquestes comarques –en algunes d'elles, almenys– estan actuant de forma favorable, que són: els ceps, la vinya..., concretament, al Priorat s'estan fent coses francament interessants. A la Conca de Barberà, pel producte de la denominació d'origen, també força bé, amb la incidència que té l'agricultura. Els regadius estan entrant excessivament de forma lenta –ja una promesa reiterada a la Terra Alta i anunciada amb un cert bombo i plateret, però que no té pressupost. Esperem..., es parla del voltant de 4.000 milions de pessetes, en una àrea de la Terra Alta, però no té encara pressupost. En definitiva, aquesta entrada i aquest procés, aprofitant aquesta agricultura que té unes certes possibilitats i que està en positiu, com es pot aprofitar una agricultura a temps parcial i com podem entrar en polítiques educatives d'aquesta població perquè treballi en aquesta doble vessant...

Els conceptes de l'ocupació, generalment, no ens produiran –també pel factor de concentració, de dispersió, per tant, en aquest cas–, no ens mostraran, segurament, unes xifres especialment preocupants, perquè, entre altres coses, hi ha molt poca població activa i molta població envellida.

Però la construcció, concretament, que té un pes alt important en l'aportació del PIB, resulta que els darrers anys està baixant de forma extraordinària, les construccions. I això ens preocupa per dues raons. Una, la primera, amb tota seguretat, perquè la construcció és, històricament i bàsicament, un element que estira de l'economia –u. I dos, perquè les edificacions d'habitatges permeten mostrar i especificar que anem vers un futur en el qual, en definitiva, millorarem els nostres espais d'habitatge.

Les comunicacions, generalment, ens trobem... –malgrat que algunes tenen una renda de situació que les afavoreix, i que tenen relativament un procés de creixement millor que les altres dues–, malgrat tot, s'acostuma a produir un cert aïllament.

El que volíem, en definitiva, pensar és què podem fer des del Govern. Com podem interpellar i quines converses i projectes hem de mostrar al Govern perquè aquestes comarques tinguin un major pes polític en les decisions que ha de prendre el Govern –u– i que reiteradament, també, hem de proposar des del Parlament? Quines...?

El president

Senyor diputat, s'ha passat amb el temps. Per tant, com que tindrà temps de rèplica, li prego que acabi aquesta intervenció.

El Sr. Abelló i Padró

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller d'Indústria, senyor Antoni Subirà, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Subirà i Claus)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor diputat, a mi també em va xocar l'expressió «obligada reactivació». Jo ja admeto que l'alternativa que vostè esmentava com a inferior a aquesta tampoc és bona –tampoc és bona. Però, de tota manera, la meua sorpresa davant de l'expressió «obligada reactivació» potser deriva d'una qüestió de filosofia, que consisteix a pensar que el principal factor de reactivació d'una comarca no són els poders públics, és a dir –ara ho precisaré molt més, això, eh?–, són agents socials –econòmics i d'altres tipus–, que no actuen per mandat. És a dir que que facis un decret que digui: «Aquesta comarca queda obligada a reactivar-se» no resol el problema. Ja sé que vostè no vol dir això; vostè, el que expressa és que Govern tingui l'obligació de fer unes accions específiques i especials dirigides a aquestes comarques. Ho entenc perfectament, i, per tant, no farem més qüestió d'aquest aspecte semàntic, en absolut.

Tampoc em dedicaré a discutir-li que, efectivament, hi ha comarques que tenen unes velocitats de creixement i una situació inferior a la mitjana de Catalunya; enca-

ra que alguna cosa es podria matisar, però, vaja, serien qüestions de matís –tampoc ho discutiré, això, perquè és obvi que les que vostè ha dit són entre les que tenen aquest problema. Encara que hi ha, hi insisteixo, alguna qüestió de matís. Per exemple, la Conca de Barberà està per sobre de la mitjana catalana de renda *per capita*, de PIB *per capita*, segons les meves dades, i no precisament degut al fenomen que decreixi de població, perquè no decreix: creix. Per tant, no hi ha aquella explicació de dir: «Escolti, és que ha augmentat la renda *per capita*, perquè han disminuït les *capita*.» No, en aquest cas, concretament, no. Però, vaja, això tampoc és una qüestió transcendental.

També m'admetrà, senyor diputat, que, encara que intentaré fer alguns comentaris específics respecte a les comarques que vostè ha esmentat, no és la llista completa; n'hi ha més, desgraciadament. I, concretament, nosaltres, quan el meu departament no era el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, sinó el Departament d'Indústria i Energia, l'any 89, precisament, es va fer una definició de les comarques que requerien una atenció específica, que potser aquesta fórmula seria una altra possible. Les comarques que requerien una acció específica i diferenciada..., es va fer una definició que n'inclou tota una colla més; fins i tot alguns municipis de comarques que no són tota la comarca, en aquesta llista o en aquesta situació. Concretament, en la nostra llista hi havia alguns municipis de l'Anoia i del Bages –alguns municipis de l'Anoia i del Bages. Però, vaja, essencialment, la llista inclou l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorça, el Baix Ebre, el Berguedà, la Conca de Berguedà –tal com vostè diu–, les Garrigues –a la seva llista–, la Garrotxa, que estava just a la frontera, el Montsià, la Noguera, el Pallars Jussà i el Pallars Sobirà –tots dos–, el Pla d'Urgell, el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Ripollès, la Segarra, el Solsonès, la Terra Alta i l'Urgell.

A vostè no se li amaga que, en aquesta llista més àmplia, hi ha dos tipus de situacions diferents, que jo crec que sí que val la pena que les distingim, perquè el tipus de tractament que necessiten és diferent. Jo tinc l'obligació com a Govern de parlar de les comarques que tenen aquestes dificultats; vostè, com a diputat, pot incidir en unes del seu territori –em sembla molt correcte–, però entengui que jo parli també de totes.

Hi ha dos tipus de comarques, les que havien tingut una situació industrial potent, però amb uns qualificatius que ara explicaré –un cas ben clar seria el Berguedà, o el Ripollès un altre–, i les que no havien fet, anteriorment, la transformació a comarques industrials, que són les que aprofiten millor els creixements que genera l'economia moderna. Quina és la diferència en aquests dos casos? I quina és la característica d'aquestes comarques, com el Berguedà i el Ripollès? El Berguedà i el Ripollès eren comarques –i, potser, més el Berguedà, encara, que el Ripollès mateix– que havien tingut indústria, però indústria colonial. A veure si m'explico què vull dir amb això: no només que se'n digués «colònies» de les fàbriques que hi havia allà, sinó «colonial» en el sentit que els inversors i els decisors no eren de la comarca, sinó que eren essencialment o barcelonins o de la zona propera a Barcelona. I, llavors, el que

hi havia allà, el que es va crear allà, amb aquesta activitat industrial, van ser algunes coses molt positives, com una població que ja havia estat habituada al treball industrial, molt bons encarregats, bons quadres, però no hi havia iniciativa empresarial pròpia de la comarca. Això vol dir que només és important i positiu el desenvolupament que en podríem dir «endogen»? No és del tot cert, això, perquè hi ha inversions que vénen de fora, tant si vénen de fora de la comarca, com si vénen de fora de Catalunya, com si vénen de fora de l'Estat, és a dir, inversions d'empreses multinacionals que, efectivament, juguen un paper, i juguen un paper que pot ser dinamitzador, però sempre que es creï, hi hagi o es creï un teixit industrial propi que doni suport i aprofiti això, i ho aprofiti per generar activitat industrial pròpia.

Bé, això és el que em sembla que s'està aconseguint d'una manera relativament important, tant en el Ripollès com en el Berguedà. No fa pas gaires dies comentava, amb una persona del Berguedà, amb responsabilitats, que el polígon de la Valldan, per exemple, està pràcticament esgotat; i està esgotat amb empreses que funcionen molt bé, que han creat ocupació i que, de fet, en aquests moments no es planteja com a problema important aquesta situació; o bé un altre cas és el mateix Ripollès, on s'ha consolidat una empresa pública que havia tingut greus problemes i ara funciona molt bé, on hi ha, a més a més, empreses privades que són capdavanteres –no cal esmentar Soler & Palau, o bé les situacions positives de Casals, de Tallers Casals– o d'altres empreses que eren típiques de la zona; i, a més a més, on hi ha una entitat que es diu Ripollès Desenvolupament, que està funcionant extraordinàriament bé en els darrers anys i que a mi m'agradaria estendre-la, perquè és un bon model.

Tampoc cal que ens referim a la Garrotxa, que és una altra zona que ja he dit que estava marginalment en aquest grup de comarques, perquè era probablement la que estava en millors condicions i que ha fet un pas endavant notabilíssim. Però les que vostè em planteja són precisament, potser amb l'excepció de la Conca de Barberà, comarques on hi ha especials dificultats, perquè estan en aquella transició de l'agricultura a altres activitats que vostè deia abans i que jo esmentava, també.

Respecte a aquest tema, he de fer una referència, encara que sigui lateral, als ajuts en el terreny de l'agricultura. Home, jo no li podré donar els detalls, com li podria donar segurament el meu col·lega d'agricultura, però moltes d'aquestes zones estan, són zones d'objectiu 5.b, i vostè sap que en el pressupost d'aquest any, si no ho recordo malament... No, millor dit: en el període 94-99 –per tant, estem dins del període– es preveuen unes inversions en les zones d'objectiu 5.b –que aquestes hi són, però no l'esgoten– d'uns 48.000 milions de pessetes. I no cal que li digui –bàsicament en infraestructures–, per exemple, que a Tremp, que és la capital d'una de les comarques que és a la meua llista –no a la seva–, per exemple, s'ha fet una inversió importantíssima, precisament finançada amb el 5.b, que és la gasificació, que ajuda, efectivament, que l'activitat econòmica en aquella ciutat millori.

Veig que se m'encén el llum vermell. Vostè tindrà rèplica i jo tindrè contrarèplica. Però, si el president em permet, deixi'm dir només, per acabar –acabo aquesta primera intervenció–, que, almenys en una de les comarques que vostè ha esmentat, concretament la Conca de Barberà, no solament hi ha una molt forta nova inversió exterior en una activitat que crea molts llocs de treball, sinó que hi ha activitats autòctones que estan funcionant molt bé, com per exemple la de Sarrià, que vostè coneix, o com poden ser les reinversions que s'han produït en altres activitats que ja hi eren –a Montblanc, concretament–, com poden ser els sintetitzats, ben coneguts, d'una de les empreses més dinàmiques de capital català, o com pot ser la fabricació de parts i components per a l'automòbil d'un grup alemany que està constantment reinvertint a la Conca de Barberà. Per tant, jo, la Conca de Barberà, que té uns avantatges de situació i de comunicacions que vostè coneix molt bé, no la compararia amb la situació en què es troben, en canvi, el Priorat, la Terra Alta i les Garrigues, que requerirà que en parlem amb més detall després.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. Abelló i Padró

Bé, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan vostè m'ha cridat l'atenció perquè..., no, s'ha aturat una miqueta en la conversa, perquè ha sentit que el senyor Martí Carnicer, o ha observat que el senyor Martí Carnicer em deia una cosa. I em deia: «Home, si el senyor conseller ho desitja, podem modificar la interpellació i dir-li...» Perquè, una primera observació que haig de fer, que no sé quina importància relativa té..., vostè ha mostrat un coneixement de dos espais, de dues comarques –segurament en té de moltes més, però de les dues que ens ha parlat– en què hi ha un procés d'industrialització que s'havia produït en un cert moment, i un procés d'evolució. En un altre moment també m'ha reconegut que jo estava parlant, certament, potser d'una altra cosa.

Jo crec que això no era tant el tema de quines hi són, quines no hi són. Per això, nosaltres no hem volgut, des del començament, fer una referència en la interpellació al que fan vostès en aquestes quatre comarques. Jo penso que aquestes quatre tenen una evidència i tenen també unes diferències, perquè evidentment les estadístiques tenen una certa tossuderia. Vostè, ara, al final, feia una referència a la Conca de Barberà. Amb les dades que jo tinc de la Conca de Barberà, al sector indústria –que és la branca..., vostè en representa més, el Govern, però és la que més el defineix, i vostè ha de comprendre que és on més l'identifiquem–, l'aportació en el PIB de la comarca és del 47,5%; és molt alt. Però, també, sí, certament, també és cert que la seva diferència relativa, respecte a l'any anterior –estic mesurant el 96–, té una baixada extraordinària de quatre punts respecte a l'anterior. És a dir, el que és cert és que la Conca de Barberà

està en una situació problemàtica. També és cert que en aquests moments hi ha anunciada una inversió important. Jo li he fet una definició, i crec que és absolutament certa, però voldria ja immediatament deixar aquesta qüestió respecte que tenen situacions relativament diferents. I la té les Garrigues també, una situació relativament diferent, però pertany al meu territori, pel qual em vaig presentar a les eleccions –en tot cas, també li volia dir això–, però té una situació diferent.

Totes aquestes comarques, i algunes de les que vostè ha esmentat, tenen una gran dependència de l'agricultura. I han estat, els darrers anys, sobretot en algunes produccions, uns anys agrícoles francament bons. Si malgrat aquestes dades tan bones que ha tingut l'agricultura en els darrers anys i, concretament, en aquests dos sectors, el vi i l'oli, malgrat que aquests dos sectors han estat bons, hi ha xifres que insisteixen a mostrar-se negatives en aquestes comarques, és que requereixen un altre tipus d'atenció. Anem, per tant, a la línia de proposta que jo volia fer.

Nosaltres creiem que, fonamentalment, hem d'aconseguir que aquestes comarques –jo he parlat d'aquestes quatre, vostè n'hi ha afegit més; crec que no és aquest el tema; li proposo que no sigui aquest el tema– tinguin, aquestes comarques, amb una denominació o altra, tinguin una especial atenció del Govern. Com hem d'aconseguir que tinguin el pes polític que han de tenir? Jo, per sort o per desgràcia –i perquè hi estic a prop–, he viscut una situació..., deixi'm, en aquests moments, denominar-la, només, d'estranya, al Priorat i, concretament, al Consell Comarcal. Perquè, el que succeeix generalment en aquestes comarques amb aquesta situació és que fer política en aquestes comarques és difícil. La situació relativa i la seva sensació d'abandonament són molt elevades. Hem de buscar la manera que tinguin canals per apropar-se i per arribar directament al Govern. En aquesta línia, nosaltres, generalment, proposem que podrien tenir un comissionat. Els temes sectorials que vostè representa, o hi ha un altre conseller aquí que els representa, tenen una possibilitat d'arribar al Govern. Com poden arribar a aquests territoris que necessiten segurament una discriminació positiva de l'acció del Govern i de l'acció del Parlament? Com poden arribar-hi? Aquesta és la línia de propostes que nosaltres volem fer, més que parlar de xifres. Perquè amb les xifres estic segur que, un cop plantegem l'anàlisi, arribarem a un acord, però del que es tracta és de com podem i quines han de ser unes polítiques afavoridores que incrementin aquesta velocitat, discriminatòries, de discriminació positiva.

Aquesta és la línia bàsica. I té vostè raó quan em diu que haurien de comptar absolutament amb l'acció social de la població que viu allà; experts, però l'Administració hi ha de ser. L'Administració, a través dels seus pressupostos, modifica de forma important en aquestes comarques la seva acció, el fet de les carreteres que vostè comentava. Jo sé que el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, per exemple, al Priorat i a la Terra Alta, no hi ha moltes carreteres de la seva competència, però hauríem de dur una acció política per defensar les que hi hagi.

El president

Senyor diputat. Ja sé que aquest tema l'apassiona a vostè com a mi, però ha consumit el seu temps.

El Sr. Abelló i Padró

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputades, senyors diputats.

El president

El senyor conseller, per al torn de rèplica, té la paraula, per un temps de cinc minuts.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor president, senyor diputat, senyores diputades, senyors diputats, jo no sé si ben bé això serà un torn de rèplica o no, perquè hi ha tants punts d'acord...

Jo només voldria fer observar, de tota manera, una cosa; jo només voldria fer observar una cosa, algunes coses. A vegades, les estadístiques i els percentatges són molt enganyosos, perquè, de fet, en els darrers dos anys, industrialment parlant i coneixent-ho sobre el terreny, la Conca de Barberà ha anat amunt. Estadísticament, pot passar que un any baixi, perquè aquell any hi hagi un fort increment de la contribució a la renda, per exemple, de l'agricultura. I el mateix senyor diputat ha esmentat aquest fenomen. I també pot passar... –ara no ho recordo, si el 95 i el 96, perquè jo estic manejant bàsicament dades del 96 i del 97–, entre el 95 i el 96 hi podia haver hagut, potser sí a Montblanc, un tancament concret d'una empresa específica, i això podia haver afectat les dades estadístiques. No ho sé, podia haver sigut això més el creixement de la renda agrícola; podria ser.

De tota la manera, la sensació que jo tinc és que Montblanc, concretament Montblanc, i en general la Conca de Barberà, ha fet una transformació enormement positiva aquests darrers anys; no fa gaire jo hi vaig ser, precisament, per inaugurar la gasificació, la portada del gas. És a dir, ara els polígons industrials, els terrenys industrials al voltant de Montblanc tenen el que tenien, que era bona comunicació, però tenen un excel·lent subministrament de gas, i espero que es resolguin uns problemes que hi ha, però que faran que també es resolgui molt favorablement, quan aquests problemes es resolguin, el subministrament elèctric, amb les característiques de qualitat i potència necessàries perquè les inversions industrials efectivament s'hi puguin implantar. I per això ha sigut determinant, molt determinant, la implantació de Saint Gobain, fàbrica d'ampolles que necessita energia tant en forma de gas com en forma d'electricitat prou potent com perquè ens serveixi per desencadenar, per *déclencher* –dirien els francesos de Saint Gobain– precisament tot aquest procés.

Per tant, jo estic esperançant, francament esperançant que l'evolució futura immediata, per altra banda, de la Conca de Barberà serà positiva. A la Conca de Barberà –hi insisteixo– hi ha altres fenòmens que són molt importants perquè demostrin la iniciativa empresarial, diguem-ne, arrelada, eh?, arrelada. I concretament aquest és el cas de la planta de sinteritzats que forma part

5174

d'una organització que té en aquests moments fàbrica a Illinois també, és a dir, Montblanc i Illinois, i, en fi, vull dir que és una empresa que va en una direcció excellent, i això reforça la situació que jo estic dient.

El fenomen de les Garrigues és d'una altra naturalesa. Les Garrigues no està mal comunicada, i també recordo no fa gaire haver-hi sigut per inaugurar una implantació industrial en el polígon que hi ha molt a prop de les Borges Blanques, just a la sortida de l'autopista, i en aquests moments allà ja hi ha dues implantacions, de manera que es comença a produir aquell procés de taca d'oli que em sembla que pot ser útil. Estic d'acord que deixa molt a desitjar les Garrigues des del punt de vista que estic parlant en relació amb la Conca de Barberà; però, per altra banda, també sabem que a les Garrigues hi ha hagut altres inversions que s'han promogut, com és tot el tema del regadiu relacionat amb l'olivera, que està donant bon resultat en diversos pobles i que, segons em consta, es pensa continuar treballant intensivament.

El Priorat –vostè ho ha dit abans també–, el Priorat té una evolució enormement positiva dels seus vins, que alguna cosa a veure deu tenir amb la política de qualitat, denominació d'origen, valorització, valor afegit en els vins, que s'ha portat des del Departament d'Agricultura i està donant resultat. I, per altra banda, li he de dir que vam fer un experiment, vam aconseguir fa un quant temps que una inversió del món tèxtil, confecció, anés a Falset. Pensi que això que diré fins i tot pot ser mal interpretat, però el que era en aquells moments director general d'Indústria i en aquests moments secretari general del Departament té un, allò que se'n diu, entre cometes, «carinyo» especial per Falset, i ho vam intentar, i aquella iniciativa no va funcionar perquè l'Administració no pot assegurar que totes les iniciatives d'aquest tipus funcionin. I, en aquests moments, estem fent una aposta, que si vostè vol és molt modesta, tant en relació amb la creació de llocs de treball com en relació... –però que en canvi sí que resol el problema del finançament, dels ingressos d'alguns municipis–, estem fent una aposta, que crec que pot ser important, pel tema dels parcs eòlics en alguns punts del Priorat...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Volia parlar de la Terra Alta, però se m'ha acabat el temps.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Ara, atenció un moment, senyores diputades i senyors diputats: aquesta presidència ha de proposar una exclusió de l'ordre del dia i una alteració de l'ordre del dia.

Modificació de l'ordre del dia

L'exclusió del punt, de la interpellació, que és el novè punt de l'ordre del dia, que ha sigut demanada pel diputat interpellant i pel conseller interpellat, però que necessita l'assentiment de la cambra. Hi ha l'acord a excloure de l'ordre del dia el punt novè, que era el que ara ens tocava substanciar? *(Pausa.)*

Alteració de l'ordre del dia

El l'alteració de l'ordre del dia és demanada pel Grup de Convergència i Unió amb un nombre de diputats més que suficients per demanar-la, que és alterar l'ordre del dia de manera que el punt número 10 i el punt número 11, un sobre la sinistralitat laboral a Catalunya i l'altre sobre la seguretat i la higiene en el treball, siguin substanciats conjuntament amb el punt número 15, conjuntament tots ells, perquè són de la mateixa temàtica, però necessito també l'assentiment del Ple de la cambra. Hi ha l'acord a alterar l'ordre del dia? *(Pausa.)* Perfecte. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Per tant, ara substanciaríem les interpellacions números 12 i 13, que també tinc la petició dels diputats interpellants i la conformitat del conseller interpellat de substanciar-les conjuntament. Per tant, substanciaríem conjuntament les interpellacions 12 i 13. La primera d'elles sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Víctor Gimeno. Després exposarà la seva interpellació el diputat senyor Benach i contestarà conjuntament les dues interpellacions el senyor conseller.

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament socioeconòmic de les comarques més meridionals de Catalunya

Té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller. La interpellació aquesta que començo a substanciar avui té alguna similitud amb la que m'ha precedit, en algunes comarques, algunes inquietuds i algunes manifestacions, però vaig intentar centrar-la molt més en les comarques més meridionals, perquè pensava que així era més fàcil de parlar d'unes comarques concretes i no de comarques amb una determinada situació socioeconòmica, que a vegades podria ser més àmplia, podria abraçar més territori i més dispers. La meua intenció seria veure si som capaços de compartir la preocupació del nostre Grup per la situació d'una determinada part del territori i, a partir d'aquí, si som capaços també de buscar actuacions,

resolucions i, en definitiva, accions per resoldre alguns dels problemes que intentaré explicar.

En principi, quan plantejava aquesta interpellació i després de les dades que he anat recollint durant pràcticament un any, se m'ha quedat el concepte que havíem de parlar del sud de Catalunya, tant del sud entès per la via normal geogràfica com pel concepte de caràcter sociopolític del que conforma el sud sempre en un sentit ampli. I dic això perquè tots els indicadors..., o hi ha una gran quantitat d'indicadors que parlen que el reequilibri territorial a Catalunya no és genèric, no és total i no és igual per a tot el territori, i durant aquest any 97 hem pogut conèixer diverses dades que confirmen la sensació aquesta de preocupació que les coses no van bé a les comarques, que, per agrupar-les i perquè tenien una unitat quant a indicadors, són el Priorat, les Garrigues, la Ribera d'Ebre, la Terra Alta, el Baix Ebre i el Montsià; són les que estan més al sud, si exceptuem el Segrià per la banda occidental i el Baix Camp per la banda oriental, tocant al mar. Aquestes comarques tenen, en una part important, regressió demogràfica; les comarques de la Ribera, la Terra Alta, el Priorat i les Garrigues perden població en l'últim cens quinquennal; en el balanç del 91 al 96 totes perden població, i estan a la cua de les de Catalunya, des del lloc trenta-cinquè fins al lloc quarantè, i també en el balanç dels últims quinze anys mantenen també aquestes posicions cueres des del lloc trenta-quatrè al lloc quarantè, també perdent des d'un 5,7 fins a un 11,7 de població, unes comarques o les altres. I les altres dues no perden, però tampoc no podem llançar les campanes al vol respecte al seu creixement demogràfic. Però el que és preocupant a quasi totes elles és, per una banda, que els índexs de població menor de quinze anys és, a totes, inferior a la mitjana de Catalunya; en algunes s'hi aproxima, però en d'altres és altament preocupant: tres punts respecte a la mitjana de Catalunya de baixa al Priorat i a les Garrigues, i una miqueta menys a la Terra Alta. I molt important és el percentatge d'envelliment, els habitants majors de seixanta-cinc anys: si la mitjana de Catalunya és del 16%, la més baixa és el Montsià, amb un 20%, juntament amb el Baix Ebre, pràcticament, i hi ha comarques, com el Priorat, que té el 28% de població de més de seixanta-cinc anys. Si hi ha regressió, si hi ha índex d'envelliment, si hi ha un escàs índex de recanvi, que és la població que entra en edat laboral, la de quinze a dinou anys, que substitueix la que està en condicions de prejubilació, de seixanta a seixanta-cinc, són uns índexs altament preocupants. Hem d'estar d'acord que les perspectives poblacionals són poc favorables a cap d'aquestes comarques i, sobre tot, molt específiques a la Terra Alta, Priorat i Garrigues, pel seu valor negatiu.

En les dades del PIB, del producte interior brut, de l'any 96 hi ha alguns casos molt concrets –la Ribera d'Ebre i les Garrigues– que l'any passat van ser molt elevades, van ser de les més elevades de Catalunya. La Ribera d'Ebre, per un factor energètic clar: recordem que té la central nuclear d'Ascó. Les Garrigues, per la composició agrària i pels preus bons de l'oli i del porcí. Però la resta estan entre les últimes comarques de Catalunya també en creixement econòmic d'un any. Però no m'importa tant un any com el balanç que el

mateix anuari de la Caixa de Catalunya, l'*Anuari econòmic comarcal del 97*, fa de l'evolució del 90 al 96, i en aquest balanç, si Catalunya ha crescut una mitjana d'un 10,4% respecte a l'any 90. El Montsià ha crescut sis dècimes; el Baix Ebre, 3,6; la Ribera d'Ebre, tot i l'increment de l'any passat, 8,2; la Terra Alta, menys de 3; el Priorat, menys de 3, i l'única que supera en sis dècimes és les Garrigues. Totes aquestes comarques segueixen estant amb un PIB *per capita*, a l'hora de dividir, molt per baix de la mitjana de Catalunya, exceptuant la Ribera d'Ebre, per una condició que jo crec que és fàcil de comprendre: els beneficis de les centrals nuclears d'Ascó, dividits pels escassos habitants de la Ribera, pels 22.442, els dona que són la comarca que viuen millor de Catalunya, el PIB *per capita* d'ells és el 179,43% respecte a la mitjana de Catalunya, 100. Però tots sabem que això és una fallàcia; si no, la gent aniria tots a viure allà, i la comarca perd habitants.

Hi ha unes dades que jo crec que són molt significatives d'un estudi de la Universitat de Barcelona, de la Universitat Autònoma de Barcelona, que parlen del nivell de benestar; un estudi fet en base a set variables: educació, cultura, sanitat, serveis socials, població, recursos econòmics i recursos naturals, que comença el titular –i suposo que el conseller ho coneixerà–: la comarca de Girona és la zona de Catalunya que «disfruta» d'un major nivell de benestar, però la taca blanca, la taca blanca està a baix, a totes aquestes comarques que formen aquest sud. I aquestes comarques, sobre un nivell hipotètic 100 de totes aquestes variables, la més alta és el Baix Ebre, amb un 83,9, i la més baixa és la Terra Alta, amb un 44,2, respecte a la mitjana de Catalunya. I aquestes són dades que crec que són prou objectives com perquè això, junt amb altres dades com poden ser la població agrària... La població agrària l'altre dia ho vàrem estar discutint i no vull insistir-hi molt, però també ens planteja índexs d'envelliment de la població agrària: la taca blanca del benestar pràcticament se suma amb la taca negra de la població envellida, que passa del 48% en les comarques, si exceptuem..., només podríem exceptuar el Montsià i, en tot cas, les Garrigues, que no arriben a aquí, i es modifiquin algunes altres comarques. Però una característica és que totes aquestes comarques tenen una població agrària envellida, però tenen una gran població agrària: si la mitjana de la població ocupada agrària a Catalunya és del 3,5, aquí la més reduïda té el 18%. I hi ha comarques amb el 35, 33, 39%, que són concretament la Terra Alta, les Garrigues i el Priorat; per tant, molt condicionat a l'evolució de l'agricultura. I amb això el que vull plantejar és que és una zona d'agricultura mediterrània. Les perspectives de l'agricultura mediterrània –i estem parlant de l'OCM de l'oli–..., afecta directament tres d'aquestes comarques: el Baix Ebre, el Montsià i a les Garrigues, i les perspectives de l'arròs i dels cítrics no són molt més esperançadores.

Estem convençuts que a l'economia hi fan molt els agents socials, però els agents socials en aquella zona –i podem dir «agents socials» entitats, organitzacions, professionals–, jo crec que tenen un consens... –i ho han pogut palpar aquests dies tot el Grup Parlamentari en una visita que ha fet allà–, estan queixosos del paper de l'Administració, i plantegen que hi ha una escas-

sa o insuficient atenció. Evidentment, me poden dir que han fet tantes inversions, me poden dir que han fet inversions *per capita*, etcètera, però creiem que ni les perspectives d'increment del regatge... —no són en estos moments èpoques per a dir que la gent ara s'embarcarà a fer el rec de la zona oriental de la Terra Alta, el canal Xerta - Sénia o altres regadius a la zona—; una indústria escassa; un turisme en què no serveix el del model Costa Daurada, perquè aquella terra té molt poc de Costa Daurada, i, en tot cas, allà cal un turisme específic, molt diferenciat del model clàssic; una comercialització dels productes agrícoles i dels productes d'artesanía de la zona que també és insuficient i que caldria potenciar i controlar des dels mateixos productors, de manera que el valor afegit anés directament als productors i no a altres compradors dels productes, que són els que els comercialitzen i en trauen aquestos rendiments, i unes infraestructures en les quals, en tot cas, insistiré després, perquè veig que se m'acaba el temps, però la Renfe segueix passant olímpicament de les terres de l'Ebre, i també de la línia interior de Reus - Móra, hi han colls d'ampolla importants, com el de...

El president

Senyor diputat, ha esgotat el seu temps.

El Sr. Gimeno i Sanz

...la Teixeta —sí, acabo de seguida—, i carreteres ínfimes a molts de llocs, problemes com la telefonia mòbil, sense cobertura, o problemes com el port dels Alfacs, sense resoldre, que hipotequen aquest futur. Jo voldria saber si som capaços de discutir com podem corregir aquestes qüestions.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre les comarques més meridionals del Principat de Catalunya

Tal com hem substanciat conjuntament les dues interpellacions, té ara la paraula, per formular la seva interpellació, el diputat senyor Ernest Benach, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. És evident —i, de fet, ho reconeixem d'entrada— que la interpellació que hem presentat és de difícil adscripció geogràfica. A què ens referim quan parlem de «comarques més meridionals del Principat»? Indubtablement, aquí les interpretacions poden ser absolutament variades, i aquest fet, per nosaltres, és conseqüència directa de la nul·la política i de la manca de voluntat per part del Govern de fer una divisió territorial coherent i adaptada a la realitat actual del nostre país.

La permanent desídia en aquest àmbit ha tingut diverses conseqüències, i totes elles prou greus. En tot cas, en destacaria dues. D'una banda, la poca efectivitat dels consells comarcals, que en comptes de convertir-se en una administració forta, dinàmica i que donés un veritable suport als ajuntaments, doncs —que, de fet, hauria estat, i de fet encara ho és, el nostre desig—, s'han convertit en una administració amb els mateixos vicis i defectes que les altres, però amb l'afegit que no tenen recursos econòmics, no tenen competències, i, evidentment, això ho complica tot d'una manera extraordinària. D'aquest tema, ja en vam parlar fa pocs dies, també, en una interpellació, i, per tant, no és l'objectiu principal d'aquesta. Però sí constatar —perquè, en definitiva, aquesta introducció és important pel que ve després— que els consells comarcals no estan jugant el paper que haurien de jugar, i, per contra, les diputacions estan jugant el paper que no haurien de jugar. I, en definitiva, tot plegat ens porta a situacions com les que anirem analitzant.

Deia que hi havia dues conseqüències, entre d'altres, prou greus. La segona és la pràctica consolidació i ratificació de la província com a autèntica i, a la pràctica, única divisió territorial de Catalunya; i única per efectivitat, dissortadament. I aquest sí que és un veritable desastre nacional. I ho és per molts motius: uns, de clarament polítics, i d'altres, clarament estructurals i que afecten la planificació del conjunt de la nació i d'uns determinats territoris. Cal ser conscients —i en aquest sentit entenem que el Govern no ho ha estat gens— que planificar el territori d'una determinada manera o, senzillament, prioritzar una infraestructura per davant d'una altra pot tenir conseqüències greus, fins i tot nefastes, per a alguns territoris, com, de fet, així ha passat en els darrers anys en el nostre país.

Insisteixo que aquesta introducció era important per centrar el tema i reconèixer en el fons que haurem de parlar, mal que em pesi —hi insisteixo: mal que em pesi—, del que es coneix com a província de Tarragona, i segurament amb un èmfasi especial a les terres de l'Ebre.

També voldria deixar clar que el nostre Grup no vol plantejar aquí aquell tòpic del sud contra el nord. Dissortadament, en el nostre país hi ha zones, hi ha comarques deprimides, o de les que es diuen deprimides, tant al sud com al nord, és a dir, tant a tocar del riu Ebre com al bell mig del Pirineu, i, per tant, el problema no és ni el sud contra el nord, ni que el sud sigui millor o el nord sigui pitjor. En definitiva, no és aquest el problema.

El problema, com he intentat expressar en la introducció, és de manca de visió global del territori i de manca de voluntat política, d'accions clares del Govern per impulsar un veritable reequilibri territorial. Sí que li vull confessar, de tota manera, que hi ha una certa sensació que no sempre es tracta a tothom amb el mateix raser. I veurem que no s'acaba produint..., s'acaben produint discriminacions. De fet, la Catalunya nova —i aquesta és una expressió que crec de les mésafortunades per definir un tros del nostre país—, com deia, la Catalunya nova, no pel fet de ser nova, és menys catalana. I, és clar, no es tracta de parlar de folklore, sinó

que es tracta de parlar d'infraestructures, de carreteres, de trens, d'estació de trens, de transvasament d'aigua, d'agricultura, de pesca, d'indústria, de medi ambient, etcètera.

Els confesso que he tingut la temptació de fer les corresponents anàlisis comparatives, amb xifres, i les estadístiques corresponents. Però, de fet, aquesta és la tercera interpellació que en el fons va del mateix tema, i, per tant, tot i que té l'avantatge, almenys teòric, que ha de tenir un ressò més ampli, el que és evident és que té el risc que tots acabem repetint el mateix. I, per tant, renunciaré parcialment a les xifres, però sí que em centraré en alguns fets.

Comencem pels fets. Un d'important, almenys per nosaltres, en tot aquest procés: l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Aquest és un tema recurrent. Pràcticament des de la seva constitució, n'hem estat parlant sovint en aquest Parlament, i sempre –sempre– en la mateixa direcció; els uns, demanant més competències i més recursos; els altres, dient que ja n'hi ha prou. Hi ha, a més a més, un factor important en el que seria el desenvolupament de l'Institut, i que no és altre que la gran dosi de bona voluntat que hi posen els seus membres, en la seva totalitat. I això, perdoni, però contrasta notablement, aquesta bona voluntat, amb la poca voluntat del Govern perquè aquest organisme esdevingui, ja no l'eina, sinó una eina útil per al desenvolupament de les comarques de l'Ebre.

De fet, creiem que els mals ja parteixen d'entrada. Un tema que va ser polèmic en la discussió de la Llei de creació d'aquest organisme era l'adscripció de l'Institut al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i aquesta adscripció, encara avui, és polèmica i no està ben resolta. Per exemple, en aquests moments, l'Institut ha creat diverses comissions de treball, algunes de prou interessants i que estan funcionant amb una dinàmica molt interessant: turisme, comerç..., les quals, evidentment, ja em perdonarà, però no tenen absolutament res a veure amb el Departament que presideix el senyor Macias, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que alhora és el president de l'Institut de les Comarques de l'Ebre. És evident que, com més temps passa i més comença a funcionar, sobretot –hi insisteixo– a partir del treball que puguin fer els membres de l'Institut, si es poguessin, realment, posar a la pràctica moltes de les coses que s'estan plantejant, estaria cada vegada més clar que aquest Departament ha de dependre del Departament de Presidència, com a departament més transversal, en definitiva, com a temes que es plantegen que afecten diversos departaments.

És clar, l'altre gran tema és l'operativitat de l'Institut. Més enllà dels sous del personal, avui en dia, per què més dóna el pressupost de l'Institut? I, evidentment, aquí hi ha un contrast molt important amb el que seria la Diputació i, fins i tot, alguns consells comarcals. Aquí segurament que caldria començar a plantejar el traspàs, encara que no sigui políticament efectiu, però sí econòmicament..., i, com a mínim, d'expressar la voluntat política que alguns aspectes haurien d'anar a parar de la Diputació a aquest organisme, sigui via consells comarcals, sigui directament.

Hi ha temes molt importants en el desenvolupament de les comarques de l'Ebre que ens fan pensar que l'Institut podria ser molt més operatiu i útil. Hi ha el projecte de navegabilitat del riu, gran projecte, però, a hores d'ara, navegar, navegar, només naveguen..., més aviat s'han ofegat alguns milers de milions en aquest sentit. Segurament que, a la pràctica, un institut més operatiu podria intervenir molt més directament, i indubtablement el projecte s'ho val.

Un altre aspecte important: quantes queixes no hem rebut, no només a través de l'Institut, sinó directament en aquesta cambra, i suposo que el Govern directament, en relació amb l'estació de l'Aldea. L'estació de tren de l'Aldea és un nucli central a les terres de l'Ebre i l'estació que comunica, en definitiva, que dóna un servei més ampli a les terres de l'Ebre, i és mal senyalitzada, mal comunicada, no hi ha autobús. En aquests moments, tu arribes a l'estació d'Aldea, has d'agafar un taxi i anar fins on hi ha la parada de l'autobús. I, en definitiva, els horaris no són els més adequats per a una estació que ha de donar servei a una part àmplia del territori. Per tant, aquest és un altre dels aspectes que es podria comentar.

Com per exemple, també, tot el tema de turisme. Com he dit abans, aquest és un tema que està funcionant a nivell de les terres de l'Ebre, segurament que funcionaria molt millor i que aquí hi ha un plantejament, en aquests moments, important en relació amb el que és la denominació Costa Daurada, denominació que podria ser Costa de l'Ebre. Evidentment, aquí l'Institut podria tenir un paper molt més important del que té. De fet, els ajuntaments s'han anat coordinant i els patronats de turisme s'han anat coordinant i funcionant com a tal. Aquí no acabem d'entendre el paper que pot jugar el Patronat de Turisme de la Diputació.

El tema de l'aigua. Sortia fa pocs dies una notícia en què es planteja clarament que la Generalitat estudia que Barcelona rebi el triple d'aigua de l'Ebre que Tarragona. Aigües Ter - Llobregat elabora un projecte sobre la viabilitat tècnica i econòmica del transvasament. Aquest és un tema que, lluny d'afavorir el reequilibri territorial, si no es planteja ben plantejat, pot afavorir el desequilibri territorial, i, en aquest sentit, les conseqüències, jo no sé si vostè les ha acabat de pensar bé o no; en qualsevol cas, és un tema que té unes repercussions econòmiques, ecològiques i socials molt clares.

I, per tant, és evident que aquí hi ha tot un seguit de qüestions a plantejar. Podríem parlar del tema d'agricultura, del tema de l'oli, dels cítrics, etcètera. En definitiva, hi ha tot un seguit de temes que fan pensar que aquestes comarques necessiten una reactivació important i que l'aposta de l'Institut com a organisme operatiu i eficaç, dotant-lo pressupostàriament i facilitant-li la solució de competències, doncs, indubtablement seria un gran què per al futur d'aquelles comarques.

Evidentment, el concepte de comarques meridionals és molt més ampli, i és obligat de parlar d'algunes d'aquestes comarques que tenen una relació molt directa. S'ha parlat del Priorat, se n'ha parlat a bastament abans, i, evidentment, a part de l'escàndol del Consell Comarcal –tot l'afer, jo penso que no cal entrar-hi més–, és

evident que cal constatar amb preocupació evident com la comarca s'ha envellit. En aquests moments, el 28% de la població de la comarca del Priorat és més gran de seixanta-cinc anys. Per tant, és la comarca amb un tant per cent més alt a nivell de Catalunya. Això no és el més greu; el més greu és que el Priorat només té un 11% de la seva població en edat inferior als catorze anys. Per tant, és a dir, estem, per dalt i per baix, en situació absolutament nefasta. I, evidentment, què vol dir això? Que ens esgarriem que avui dia les pensions dels jubilats s'hagin convertit en una important font d'ingressos per a les famílies de la comarca, la qual cosa fa pensar, honorable conseller, que les polítiques de reequilibri, en el cas del Priorat, són extraordinàriament urgents.

N'hi ha moltíssimes, d'urgències, en la comarca del Priorat; en citaré una que l'afecta directament: tota la part de comunicacions, no només..., de trens i de carreteres. En declaracions de l'alcalde de Bisbal de Falset: el 80% de les carreteres fetes al Priorat són encara de l'època del franquisme. No cal dir...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president.

...no cal dir que el tema de la carretera de Reus a Falset, en el tram del coll Negre al coll de la Teixeta, és un tema també recurrent i permanent i que n'hem parlat.

En tot cas, tot el que hem dit del Priorat serviria per a la Terra Alta en la mateixa proporció, i, en qualsevol cas, en la rèplica tindrem temps de continuar parlant.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable senyor conseller Pere Macias, per un temps màxim de vint minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, l'agrupació de les dues interpellacions, pensava que podia ser útil des del punt de vista que pogués respondre-les de manera coherent entre les dues, però, d'alguna manera, senyor Benach, planteja uns temes segurament previs i segurament que van més enllà del sentit de la seva pròpia interpellació i que m'obliguen, abans d'entrar a la mateixa resposta a la interpellació comuna, per dir-ho d'alguna manera, a fer algunes precisions. Perquè vostè planteja un tema a cavall entre l'organització territorial i entre la política territorial, i jo crec que seria bo que aclaríssim uns quants conceptes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Primera idea. Miri, jo no sé qui va ser que va dir que el Departament del qual a mi ara em pertoca tenir la responsabilitat es diu «de Política Territorial i Obres Públiques».

No sé qui va ser; si va ser el primer Govern de la Generalitat provisional, el primer Govern..., és igual. En qualsevol dels casos, és un encert: primer és la política territorial; després són les obres públiques. I, és clar, parlar de política territorial vol dir parlar de tot un conjunt de mesures tendents a ser un objectiu, que és el de l'equilibri territorial —que després, si ho vol, també en parlarem. I aquestes mesures, a vostè se li pot..., no se li ha d'amagar que algunes, lògicament, són construcció d'obres públiques; altres, ordenament territorial o ordenament urbanístic, però la gran majoria són mesures que no competeix al mateix Departament d'aplicar-les, sí que competeix al Departament de definir-les i d'obrir unes vies perquè puguin ser possibles. Per tant, el que vostè proposa, que un organisme —que ara m'hi referiré— com l'Institut de les Terres de l'Ebre depengui de Presidència, vol dir que vostè està per un model de sostreure al Departament de Política Territorial una de les eines més importants que tenen els departaments de política territorial, els ministeris de política territorial, en definitiva, qualsevol Administració responsable de la política territorial, i són uns òrgans específics d'actuació, dels quals al nostre país n'hi ha dos: un és l'instrument de les comarques, també, de les zones de muntanya, i l'altre és aquest instrument que és l'Institut de les Comarques de l'Ebre. Per tant, dir que la competència en matèria de política territorial no ha de ser del Departament de Política Territorial, crec que ens situa en un camp de difícil coincidència. Jo crec que nosaltres, abans de res, hem de dissenyar la política territorial, i hem de tenir uns instruments, i crec fermament que alguns d'aquests instruments són les comarques de muntanya, les zones de muntanya, però un altre ho és i ho ha de ser més encara —i ho ha de ser més encara— l'Institut de les Comarques de l'Ebre.

En segon lloc, vostè formula una valoració crítica del fet comarcal; jo crec que no em pertoca, per la meua responsabilitat, en aquests moments, de contestar-li, però sí des d'un punt de vista solidari del Govern i, jo diria, també des d'un punt de vista solidari amb les meves experiències en el món municipal —que són de molts anys, i, per tant, alguna cosa hi tinc a dir—, jo diria que..., és clar, aquí a mi em sap una mica de greu, no? Perquè, sap què passa? Els consells comarcals —que al nostre país n'hi han molts—, com els ajuntaments —que encara n'hi han més—, n'hi han que funcionen molt bé; n'hi han que segurament no funcionen tan bé, i n'hi han que, fins i tot, funcionen molt malament, com també ajuntaments. És així, no? I que funcionin bé depèn de molts factors, no? Depèn, per exemple, que els ajuntaments tinguin una mentalitat de mancomunació, de coordinació, de posar en mans d'aquests organismes la gestió d'alguns serveis. I això hi ha hagut comarques que ho han fet —jo ho he viscut de prop, i me n'he sentit, fins i tot, protagonista—, i jo penso que sempre que algun municipi ha tingut, fins i tot, diguem-ne, la generositat de delegar la prestació d'un servei en el consell comarcal, agrupant, sumant esforços, això ha estat, a la llarga, positiu. I, d'altra banda —el mateix que li deia des dels ajuntaments—, si les diputacions han jugat també a passar serveis als consells comarcals, gairebé sempre li diria que les experiències han estat positives. Per això, jo voldria, des d'aquest punt de vista, i evi-

dementment no és l'objecte de la interpellació, però sí demanar-li que vostè, el grup polític que vostè representa, que està governant en una de les diputacions catalanes, que faci el possible perquè aquesta Diputació se sumi al que fan les altres diputacions, d'anar traspasant progressivament serveis i recursos als consells comarcals. Aquesta és una de les bones línies d'actuació que penso que poden anar en pro d'afermar el bon funcionament dels consells comarcals.

Bé, fetes aquestes prèviues, jo crec que podem entrar en el fons de la qüestió. El fons de la qüestió que presenten les dues interpellacions, en aquest àmbit més o menys estricte que vostès anomenen «comarques meridionals» i que, en qualsevol cas, doncs, serien els comarques al voltant de l'Ebre..., les comarques a les quals es podria afegir, pujant una mica, les Garrigues, el Priorat, segons com la Conca de Barberà, part del Baix Camp..., en fi, des d'un punt de geogràfic. Des d'un punt de vista del concepte del sud com el sud menys ric, segurament, certs estudis socioeconòmics ens ho acotarien també millor. Però jo penso que el que, en definitiva, els acotem o no, als efectes d'aquesta interpellació, resulta poc rellevant.

Vostès demanen quin és el capteniment, més o menys, del Govern pel que fa al desenvolupament socioeconòmic d'aquestes comarques. Bé, jo crec que..., primer capteniment o primera línia: diagnosticar què passa en aquestes comarques. Jo penso que el primer que nosaltres hem de tenir clar és quin és nivell de problemàtica que presenten cadascuna d'aquestes comarques, molt distint entre elles –molt distint. És evident que la problemàtica que pot presentar les Garrigues no té absolutament res a veure amb la que té la Ribera d'Ebre o amb la que tenen, per exemple, el Montsià o el Baix Ebre. És, per tant, una primera tasca del Govern saber diagnosticar correctament..., i evidentment, aquí, jo penso que l'estudi que esmentava, almenys el senyor Gimeno, en la seva interpellació, és una aportació, però hi han moltes altres dades estadístiques que ens han de permetre tenir un diagnòstic clar en relació amb totes aquestes comarques.

Una vegada efectuat aquest diagnòstic, és obvi que, en bona regla –i jo li he defensat que el nostre Departament sigui de Política Territorial; per tant, que faci política territorial–, cal aplicar-hi tota una sèrie d'instruments. En algunes d'aquestes comarques –les quatre comarques agrupades al voltant de l'Ebre: la Ribera, el Baix Ebre, el Montsià i la Terra Alta– tenim aquesta eina que és l'Institut de Desenvolupament. El que passa és que també, en aquests moments, tenim una altra eina, fruit del Pla territorial general de Catalunya, i fruit, en certa mesura, d'un camí cap a una determinada organització i estructuració territorial, que és la definició d'un pla territorial parcial que comprngui aquestes terres, que faci aquest diagnòstic que jo li he dit i que, a partir d'aquest diagnòstic, estableixi unes línies d'ordenació territorial i unes polítiques territorials.

Jo voldria informar-los, en aquest aspecte, que en aquest moment estem ja pràcticament donant per closta l'etapa informativa de l'elaboració d'aquest pla; que dintre de pocs dies el director general anirà a les terres,

doncs, a comentar-ho, anirà a tenir un intercanvi d'informació, i que en el consell rector de l'Institut previst per al mes de juny, que és el segon a partir del que efectuarem ara, les properes setmanes, després de Setmana Santa, doncs, hi haurà ja una presentació de la diagnosi dels objectius i de les primeres solucions en relació amb aquest Pla.

Per tant, capteniment del Govern, em demanen vostès: passa per efectuar una política territorial rigorosa i, en aquest sentit, per planificar l'ús del territori.

No li vull amagar que disposar de l'Institut ha estat d'una gran utilitat a l'hora d'estar redactant aquest document. I no li vull negar, encara menys, que disposar d'aquest Institut ens ha de facilitar a tots plegats –i jo els convido a vostès, molt sincerament, a participar-hi– utilitzar-lo per fer possible que aquest document que surti sigui un document que reculli totes les sensibilitats i que sigui un document que permeti tirar endavant les terres de l'Ebre.

I deixi'm que ara torni a fer una excursió en els plans de muntanya, o en la política de muntanya. Miri, la política de muntanya va dissenyar una sèrie de documents, dels quals el més conegut –potser no havia de ser el més rellevant, però ho ha acabat essent, per ser el més conegut i el més utilitzat– han estat els anomenats plans comarcals de muntanya. Aquests plans comarcals han acabat essent una suma d'inversions que havia d'efectuar el Govern de la Generalitat en aquestes comarques durant un període quadriennal, i acabava essent una mena de diàleg, de carta als reis, entre els consells comarcals i els diferents departaments, canalitzat a través del Departament de Política Territorial. Això –jo penso que en part és positiu– permet que la mateixa Administració local prioritzi les necessitats; permet un diàleg obert, plural, transparent, i permet, a més a més, fer un seguiment de les actuacions. Permet que els diferents consellers de Política Territorial, davant del Consell General de Muntanya, però també aquí, davant d'aquesta cambra, vinguin a respondre del grau de compliment de la política del Govern. I en aquest sentit, doncs, jo estic també a la seva disposició, per dir que durant uns anys s'ha complert, durant uns altres hem tingut dificultats vinculades a les dificultats presupostàries, però, en qualsevol cas, això respon a una línia perfectament traçada.

Aquest únic instrument, fixi's què fa. És a dir, escolti'm, qui ha d'actuar, qui són els agents que han d'actuar per al desenvolupament? Se suposa que, si volem desenvolupar alguna cosa, hi ha de participar tothom, els agents públics i els agents privats. Ens hem adonat que els plans comarcals de muntanya acabaven sent terriblement parcials, perquè només establien el que havia de fer una d'aquestes parts, eh? Jo diria que ni tan sols una tercera part, perquè, a més de l'Administració del Govern català, hi havia les administracions locals, que no estaven vinculades per aquests plans, i a més a més hi havia l'Administració de l'Estat, que tampoc hi està vinculada. Però, d'altra banda, al marge dels agents públics, hi havia la iniciativa privada, que tampoc no tenia instruments d'intervenció a través dels plans comarcals de muntanya.

Per això, en aquests moments, estem implementant una nova política, que és el pla estratègic de les comarques de muntanya, que el que fa és dir: escolti'm, anem a definir una estratègia on jugui tothom, que no sigui només una llista, una carta als reis, una reivindicació que acaba..., sempre, les reivindicacions eternes acaben generant frustració, sinó que sigui dir: escoltin, vostès què hi posen?, però nosaltres hi posarem alguna cosa. I aquesta nova política, que hem definit ja pel que fa a les comarques de muntanya, ens serveix també pel que fa a les comarques de l'Ebre.

Deixi-me-li posar un exemple, al qual el senyor Gimeno i vostè mateix crec que han fet referència: la navegabilitat. Mirin, fer que el riu Ebre sigui navegable no és senzill; no és el mateix navegar pel canal del Midi o navegar pel Rin que navegar per l'Ebre. L'Ebre és un riu amb un cabal insuficient, amb un traçat, evidentment, molt difícil, per les mateixes aportacions d'àrids de les torrenteres, etcètera, i que, per tant, requereix i requerirà sempre, si és que el volem fer navegable, això que vostè diu: que s'hi enterrin molts diners. Té raó, se n'hi enterraran molts, per treure les terres. Cada vegada que hi ha una crescuda, no només pel buidatge natural que moltes vegades s'ha de produir, sinó pels mateixos rius i torrents que hi aboquen, nosaltres hem de tornar a dragar, i aquest volum mitjà de dragatge l'any costarà d'uns 50 a uns 100 milions de pessetes. Per tant, si nosaltres volem que l'Ebre sigui navegable, hem d'acceptar aquest cost. Jo li demanaria a vostè tota la complicitat, en el sentit de no dir: «Miri, com es malgasten els diners!» Home, jo penso que no ens els malgastem; amb una condició –que és al que anava amb el meu exemple–: no els malgastem si sabem, entre tots, ser capaços que l'esforç econòmic que ara fa la Generalitat, i només el Govern de la Generalitat, amb la complicitat d'alguns ajuntaments, sigui després seguit d'un esforç per part dels agents privats. Perquè, si fem un riu navegable, però no hi tenim vaixells; si fem un riu navegable, però al costat, a la riba, no sorgeixen activitats turístiques, lúdiques, etcètera, és obvi que haurem fracassat, i llavors sí que haurem enterrat aquests 100 milions, més tots els costos inicials de la inversió.

Per tant, segurament les polítiques que fem són polítiques en les quals el Govern de la Generalitat ja ha fet la primera passa, ja hi ha posat els diners, però ara ens cal, entre tots, saber aconseguir –saber aconseguir– que la iniciativa privada hi vagi al costat. I això, òbviament, vol, primer de tot, una política que ens toca fer a tots, a vostès, a tots els representants polítics, al Govern en primer lloc, però a vostès també, de saber predicar que no s'ha de demanar sempre, sinó que s'ha de demanar també a la iniciativa privada que hi posi el seu esforç, que hi posi el seu treball, que hi posi el seus recursos. Que nosaltres farem el riu navegable, però que hi posin el vaixell, o que hi posin el «xiringuito» al costat del baixador o del petit port.

Per tant, jo penso que, en aquest moment, la política que cal fer, de desenvolupament al voltant de la navegabilitat, és una política que requereix la complicitat dels ajuntaments –que hi va essent–, la complicitat de molts agents, sobretot del sector turístic –que crec que

hi va essent–, però tingui el convenciment que, només amb la suma de tots aquests esforços, l'esforç que ja ha fet el Govern de la Generalitat serà profitós.

Capteniment del Govern de la Generalitat. Miri, el capteniment del Govern de la Generalitat es pot mesurar amb una estadística molt senzilla; recursos que hi aboca el Govern de la Generalitat. Hi ha la distribució comarcal de les inversions realitzades pel Govern entre els anys 92 i 95, i això, doncs, que està avalat, que està ja liquidat –són xifres tancades, no són xifres de pressupostos oberts–, doncs, ens dóna que la mitjana de pessetes per habitant de la despesa comarcalitzada entre els anys 92 i 95 –si agafem altres períodes, igualment ens diu, si fa o no fa, el mateix– és de 135.000 pessetes, unes 135.000 pessetes per habitant. Bé, de les comarques que vostès més o menys esmenten, jo li podria dir que: Baix Ebre, 177.000 pessetes –per tant, pel damunt de la mitjana–; Garrigues, 173.000 pessetes, pràcticament 174.000 –per tant, pel damunt de la mitjana–; Montsià, 135.000 –a la ratlla de la mitjana–; la Ribera d'Ebre només està una mica per sota, 129.000, i la Terra Alta, 151.000 pessetes –és a dir, també per sobre d'aquesta mitjana.

És obvi, per tant, que el capteniment del Govern de la Generalitat d'organitzar, de planificar i de fer un esforç pressupostari queda posat de manifest en tots aquests àmbits. Jo voldria, de totes maneres... Tenia aquí anotades moltes xifres: aquesta tarda veig que les interpellacions són molt de ball de xifres –el conseller Subirà s'hi ha trobat, de la mà de l'alcalde de Reus i diputat, senyor Abelló, i vostès també–, podem donar-ne moltes més, però jo penso que més que xifres el que interessaria, i el que suposo que vostès persegueixen, amb la seva interpellació, és trobar allò que és més important per ajudar al desenvolupament d'una comarca.

Miri, nosaltres podem agafar una comarca i fer-li una autèntica dutxa de recursos públics: fer-li carreteres, fer-li ambulatoris, fer-li polígons industrials... Podem fer tot això, però, si en aquesta comarca, paral·lelament a tot això, no hem aconseguit crear una certa dinàmica que això s'ha de desenvolupar entre tots, tots aquests recursos s'aterren..., o se soternen, no sé com ho diu vostè, però en qualsevol cas..., se soternen. Jo crec que, per tant, el gran repte que tenim –i fa pocs dies ho deia al Consell Rector de l'Institut de les Terres de l'Ebre, i penso que ho compartim almenys els que érem allà, alguns dels quals avui també són aquí– és que el que cal a les terres de l'Ebre és fer aquest plantejament, segurament molt de caràcter estratègic, però també, si m'ho permeten, molt de caràcter cultural.

I aquí acabo amb una estadística, amb una de les estadístiques a què feia referència el senyor Gimeno, quan parlava que la professora Lucía Cuadrado, de la Universitat de Barcelona, parlava d'aquests índexs del benestar, i ella mateixa deia –ara no tinc temps d'explicar-ho, segurament a la rèplica en tindrè– que el benestar social no és una cosa mesurable, que es poden donar índexs, però sempre hi ha un caràcter, un element, subjectiu. Jo penso que la cultura també té molt a veure amb aquesta subjectivitat, i el fet que en un determinat territori hi hagi una determinada cultura té molt a veure amb factors ancestrals, però té també molt a veure amb una

cosa molt important, que és amb el nivell de responsabilitat que els polítics que tenim responsabilitats sobre aquest territori sabem donar-hi. Jo, el que voldria és que aquestes interpellacions servissin per a això, perquè aquest nivell de cultura, que tots plegats –començant pel Govern– hem d'aplicar, no només a aquestes comarques, sinó a totes les de Catalunya, anés en el moment, en el sentit que ens permetés el seu absolut i eficient desenvolupament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor conseller. Per replicar, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. No voldria ser excessivament dur, perquè a vegades diu que la duresa trau credibilitat, però en tinc algunes ganes, no? Penso que la intervenció del conseller ha estat massa genèrica, massa vaga, i, encara que no ens contestat, no ens ha contradit res... L'única contradicció important ha sigut una matisació que jo m'atreiria a dir que no és certa, de l'autora de l'estudi aquest, que «tot és subjectiu»: evidentment, un indicador possiblement sí; set indicadors, que són indicadors d'indicadors, és més difícil. Si un conjunt d'indicadors diuen que unes comarques no van bé, jo suposo que no van bé.

Miri, jo li ensenyaré una gràfica que he fet jo –no l'ha fet la Lucía Cuadrado–, en base a dades objectives de l'anuari econòmic comarcal de la Caixa de Catalunya; de l'Institut d'Estadística de Catalunya –que suposo que coneix–; del *Món comarcal* –també editat per un organisme gens sospitós–; de l'*Economia de Tarragona*, de la Diputació de Tarragona, recull estadístic; dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya... De deu indicadors, de deu indicadors, que abans li he anat comentant, hi han dos comarques que tenen deu indicadors negatius: una en té vuit i les altres tres en tenen cinc, de les sis que li he analitzat –l'indicador de la Lucía Cuadrado n'és una més. Per tant, jo crec que el que no hem d'analitzar és si estem millor o estem pitjor: el que hi ha és una sensació, en aquella zona –una sensació no: una percepció real–, que evidentment estem millor que fa vint anys, i segurament millor que fa deu anys, però això no vol dir que estiguem reduint el diferencial respecte a la mitjana de Catalunya, sinó, en tot cas, anem una mica al revés, és a dir, anem a una velocitat més lenta.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, aquestes sis comarques –i he procurat no centrar-me exclusivament en les terres de l'Ebre, en el que es coneix com a terres de l'Ebre, àmbit de l'Institut, sinó Garrigues i Priorat, també, que són frontereres, és a dir, que formen tot un conjunt– tenen unes característiques globals, que li definiria en quatre xifres: el 3% de la població, el 14,3% del territori –per tant, quan parlem d'inversions, potser alguna vegada hauríem de pensar en territori, no només en població: és molt fàcil..., li aconsellaria que no utilitzés més aquest indicador de

pessetes per habitant, perquè això, en una comarca com el Priorat, pot ser indigne, quan el compares amb una comarca com el Barcelonès, el Vallès Occidental o el Maresme–, el 20% de la població agrària –quan la majoria de..., la mitjana de Catalunya és el 3,5%– o el 33% de la població dedicada al sector serveis, al sector terciari –quan a Catalunya és del 51%. És a dir, que ens passem unes quantes pessetes en inversió per habitant. Crec que amb això..., no sé si a vostè la consciència se li queda tranquil·la, però jo em sembla que sap que això no és cert.

Miri, l'actuació dels agents socials, dels sectors privats, tenen costum de dir..., hi han alguns industrials que algun diputat d'aquella zona coneix, que són ben actius i que funcionen bé, concretament a la Sénia –un poble que, com pot suposar, també conec prou–, que parlen «funcionem “a pesar de”», i quan parlen «a pesar de» vol dir «a pesar de l'Administració». «A pesar de l'Administració, funcionem»; per tant, si l'Administració ajudés una mica, segurament funcionarien millor. Per tant, hi han iniciatives privades que funcionen. Hi ha una agrupació hotelera de les terres i mar de l'Ebre, que agrupa empresaris i emprenedors d'aquelles comarques, que tenen idees i tenen voluntat, però creuen que els falta l'instrument: una marca específica per a poder vendre un producte com, per exemple, la navegabilitat –la navegabilitat no és Costa Daurada, perquè no hi té res a veure.

Estic d'acord que hem de potenciar el funcionament de l'Institut. Crec que l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre és un instrument, però l'hem de transformar en un instrument útil i efectiu, que sigui una descentralització de la gestió del Govern allà, i que se li doni el poder executiu que la Llei li permet: la Llei li diu que pot elaborar, avaluar i executar o impulsar projectes, globals o sectorials, per a les terres de l'Ebre. Estic d'acord que cal promoure estratègies o plans estratègics comarcals a les Garrigues i al Priorat, i que, fruit d'aquest pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, que entenem que ha de ser debatut, conegut, discutit i, per tant, assumit i impulsat per totes les forces socials d'aquell territori, hem de definir quines són les vies estratègiques.

El president

Senyor diputat, ha consumit el seu temps.

El Sr. Gimeno i Sanz

Acabo, simplement, dient que pensem que cal un pla profund de reactivació econòmica d'aquestes comarques, dirigit a invertir la tendència demogràfica, a crear noves possibilitats de treball i millorar les condicions de vida, perquè este és l'objectiu que ens mou amb aquesta interpellació i que molts intel·lectuals d'aquestes terres, alguns de filiació convergent, comparteixen profundament amb nosaltres.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, amb relació al que ens ha comentat l'honorable conseller, nosaltres no estem plantejant de sostreure l'Institut del Departament de Política Territorial: estem plantejant d'adscriure'l a un altre departament que és més transversal. I, per tant, la força que té en aquests moments del Departament la pot continuar tenint igual: el que passa és que tindrà la de més departaments. I en aquest sentit, evidentment, és important aquesta actuació a tots nivells del Govern.

Vostè demanava complicitat en el moment de parlar de la navegabilitat del riu. I nosaltres estàvem dient el mateix, en el fons. Escolti, nosaltres estem d'acord amb el projecte, i és evident que això necessita complicitats, però el que estem dient és que és molt més senzill que es facin des de l'Institut, aquestes complicitats, que no pas que les vulguin fer d'una altra manera. Per tant, en aquest sentit coincidiria amb la complicitat, però, escolti, doni protagonisme a l'Institut en aquest terreny, que segurament seran molt més fàcils d'obtenir, aquestes complicitats.

És evident que nosaltres fem una valoració crítica del fet comarcal, però no pel fet comarcal en si, sinó per la manera com s'ha fet. I, en tot cas, li recordo que el nostre partit, tot i tenir representació a la Diputació de Barcelona, en aquest moment, diguem-ne, per una circumstància temporal, no en pot fer ús –insisteixo que temporalment–, però, és clar, si es tracta de firmar, ara mateix, el buidatge total de les diputacions, quan sortim li regalo el bolígraf i tot.

Vostè ens ha parlat d'una política territorial rigorosa, ens ha parlat de xifres... Xifres que, per cert, hauria de revisar. Perquè, és clar, les xifres que vostè dona..., del Priorat no n'ha donat, per exemple, però, a més a més, les que vostè dona tenen Barcelona entremig. Si vostè hi treu Barcelona, que distorsiona absolutament –per una qüestió de nombre d'habitants, etcètera–, doncs, veurà com totes les comarques que vostè ha esmentat baixen per sota del nivell. Per tant, aquestes xifres són absolutament relatives. En qualsevol cas, és evident que una política territorial rigorosa passa per moltes coses. Passa, per exemple, per resoldre la problemàtica que hi ha en aquests moments a la Conca de Barberà amb el tema de l'aigua. Estàvem parlant de comarques, diguem-ne, d'una renda baixa, del que se'n diuen comarques deprimides –que és una expressió que no en tenim cap més, però que considero desafortunada–: la Conca de Barberà, ja s'ha dit abans, inversió de l'any 97, zero; inversió de l'any 98, ben poca. Escolti, però és que, a més a més, política territorial vol dir resoldre el problema de l'aigua a la Conca. I, en aquests moments, el problema de l'aigua a la Conca de Barberà és greu. Per tant, tot plegat, el que és evident és que en el fons estem parlant sempre de política de reequilibrament territorial.

He dit abans que aquesta interpellació feia referència a les comarques meridionals i, per tant, en aquest sentit, hi ha alguns aspectes que també voldria esmentar, tant pel que fa a Tarragona com pel que fa a Reus. Amb relació a Tarragona ens preocupa d'alguna manera la incapacitat per fer previsions de futur a mitjà termini. I,

miri, tornem a parlar de política territorial... Transports –l'article 9 de l'Estatut d'autonomia, apartat 15–: no s'han planificat les instal·lacions que de ben segur necessitarà el port de Tarragona. I això no està planificat, en aquests moments, i li pertocaria, en tot cas, al seu Departament. I és evident que té una importància molt gran: port de Tarragona, aeroport de Reus, ferrocarril, carreteres, etcètera. I, per tant, en aquest sentit és evident que aquí no hi ha hagut ni tan sols la voluntat política d'estudiar-ho, perquè el nostre Grup ha anat presentant periòdicament, en tots els pressupostos que s'han discutit, una proposta que s'hi incorporés una partida, i no s'ha fet.

Tema de la Universitat Laboral... O fins i tot l'ordenació i racionalització de la gestió de la Tàrraco romana –més enllà de l'estricta terme municipal de Tarragona, Constantí, Altafulla–, actualment repartida i sense cap visió de conjunt. Per tant, nosaltres entenem que això podia ser tot un fre, fins i tot, a les legítimes aspiracions de la declaració de la ciutat com a patrimoni de la humanitat.

És molt important el concepte que ha expressat vostè, «política territorial rigorosa», però jo li tornaré a expressar un altre concepte que és paral·lel a aquest: «planificació del Govern». I aquesta planificació ha tingut sempre –per excés o per defecte, que també ha passat moltes vegades– unes conseqüències nefastes. I en aquest sentit permeti'm que li parli només d'un tema, perquè no tinc més temps: del que ha representat, per exemple, per a Reus. Reus és una ciutat que tenia un territori propi..., i dic «tenia», i jo penso que encara el té, però en qualsevol cas, arran de tot un seguit de males planificacions, de males planificacions, de les planificacions inadequades en tema de carreteres, per exemple, doncs, segurament que li han fet més mal que bé. O, per exemple, amb el Pla d'equipaments comercials –tema comerç–: discriminació claríssima –i, si no, a les xifres em remeto, i vostès veuran que és absolutament dramàtica, la situació, en aquest sentit. O Pla territorial –i, si vol, després li explicaré fil per randa al conseller d'Indústria quines són les xifres.

Com he dit a l'inici d'aquesta interpellació, aquesta no volia ser una interpellació només de memorial de greuges, i en tot cas expressar que sí que hi ha un greuge, que és la mala planificació en molts àmbits, i que això ha perjudicat extraordinàriament unes comarques amb relació a unes altres. I a més a més dona la casualitat que ens trobem davant de tota una franja de territori que s'ha vist especialment perjudicada... per la no-acció o per la mala acció, la qual cosa no deixa de ser greu en ambdós casos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller Pere Macias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Gimeno, a veure, que ens entenguem,

vostè i jo... Miri, jo en la meva intervenció no..., he dit que les polítiques territorials havien de començar per la diagnosi. I la diagnosi és la que és. Tots aquests indicadors que vostè ens mostra els tenim tots plegats, i són certs, i per això hi han uns instruments de política territorial. Segurament en altres comarques aquests indicadors no calen. Per tant, jo no li vinc a discutir..., també tinc els meus quadres de xifres, i alguna cosa li diré, però no li vinc a discutir la diagnosi que es fa, ni la necessitat d'unes polítiques. Estem d'acord, tenim els instruments, jo crec, sincerament, que el Govern de la Generalitat els està aplicant.

De totes maneres, sí que..., hi ha un element que segurament abans no l'he explicat prou bé. Mirin, si nosaltres, a una persona determinada, en l'àmbit que sigui, que veu que una cosa no la fa gaire bé, no? –a una criatura..., a la mainada, no?–, «escolta», li diem, «això no ho fas bé, això no ets capaç de fer-ho; ets més lent que els altres, no atraparàs els altres», etcètera, encara que aquest nano tingui facultats, encara que aquest nano tingui potencialitats, l'estem acoquinant, l'estem, d'alguna manera, fent reprimir les seves potencialitats. I segurament aquest nano tindrà dos centímetres menys que l'altre, però potser pot saltar millor l'alçada que l'altre si s'entrena o si té, doncs, més bona musculatura. Per tant, aquesta exhibició, jo diria, a vegades, fins i tot impúdica, d'estadístiques que flagellen, que autoflagellen, jo crec que no és una bona eina per, d'alguna manera, aconseguir dinamitzar algú.

Jo penso que..., en podem llegir moltes, d'estadístiques. Miri, jo en tinc una aquí, no?, que la font és l'Institut d'Estadística de Catalunya, que em penso que és prou rigorós: renda bruta familiar disponible per habitant –que alguna cosa vol dir. L'any... –els pitjors, eh?, els de la cua–, l'any 86, els dos que estaven a la cua eren el Priorat, amb 71,4% de Catalunya, i la Terra Alta, amb el 73%. És a dir, una diferència gran. L'any 94, vuit anys després, segueixen essent els dos últims, però el Priorat ha passat del 71% al 87,9%, i la Terra Alta ha passat del 73% al 88,6%. Home, jo crec que això no és que les distàncies s'allarguen; en tot cas, s'escurcen –en tot cas, s'escurcen. Bé... Les de renda disponible; no és el PIB, però, en qualsevol cas, si agafem la renda..., la producció, també podem nosaltres treure conseqüències similars. Estadístiques d'atur? En qualsevol cas, les estadístiques d'atur ens donen que totes aquestes comarques, excepte una, estan clarament per sota dels índexs globals d'atur del nostre país. Bé, podíem donar també aquestes dades, no?, podíem donar-les, i segurament contribuiríem una mica més que, d'alguna manera, creéssim aquest clima.

Jo crec que segurament la nostra política passa per diagnosticar, passa per planificar, però passa també per incentivar això. És a dir, en aquests moments, és molt més positiu que nosaltres ens dediquem, per exemple, a..., agafant el sector agrari; diu «Escolti'm, és que encara hi ha un 20% que treballa al sector agrari.» Doncs, escolti'm, sí senyor, a la Terra Alta, segurament un dels futurs més importants és que segueixi tenint un pes molt important per part del sector agrari. I què vol dir això? Doncs, miri, vol dir una cosa tan senzilla com que hem de fer un regadiu, i que el fem. Segurament en

una altra comarca –abans el conseller Subirà ha posat l'exemple de la Conca de Barberà– el que cal és industrialitzar, i s'està fent. Aportem aquestes dades, que hi són, perquè aportem efectivament els diners.

Torno a la Conca de Barberà per fer una referència. Miri, a la Conca de Barberà, vostè parla d'un problema de l'aigua. Escolti'm, jo estic contentíssim, perquè el tema de l'aigua de la Conca de Barberà està resolt; està resolt gràcies a un tema, que també cal recordar-lo, i m'agrada fer-ho des d'aquesta tribuna, no? Està resolt gràcies a l'aigua de l'Ebre. L'aigua de l'Ebre, l'aigua que surt de la solidaritat de la gent de les terres de l'Ebre, i que amb fortes incomprensions de moltes persones, i que amb fortíssimes incomprensions de moltes persones, de molts partits polítics, que van dir que això era antiecològic, que era la ruïna de no sé qui i la ruïna de no sé quants, això, que ha ajudat la recuperació, per exemple, de molts aqüífers de les terres de l'Ebre, que ha ajudat el futur de Reus i de Tarragona i de totes les seves comarques, ara ajudarà també l'Alt Camp i, a principis de l'any que ve, la Conca de Barberà. I un problema absolutament endèmic, com era la falta d'aigua de la Conca de Barberà, que amenaçava la seva industrialització, quedarà resolt, jo penso que d'aquí a un any la portada d'aigües estarà ja conclosa, i, per tant, els municipis de Conca de Barberà tindran això resolt.

Però, me n'he anat una mica, d'això –me n'he anat una mica, d'això. Vostè feia referència –crec que era el senyor Gimeno– que determinats intel·lectuals convergents compartien també aquestes anàlisis. I és cert; és a dir, jo penso que els convergents, siguin o no intel·lectuals –que tothom, en certa mesura, segurament té algun percentatge d'intel·lectual, no?–, doncs, penso que comparteixen aquesta anàlisi que vostè fa, no? El que passa que penso que hi ha un element diferencial que aquests intel·lectuals convergents, i els polítics convergents, ens agrada de portar, i és que, a més a més de fer aquesta anàlisi de no amagar la realitat, ens agrada ràpidament posar sobre la taula un conjunt de solucions. I, és més, ens agrada fer-li creure, al nano que té dos centímetres menys que l'altre, que si s'entrena, que si s'esforça, saltarà l'alçada fins i tot més que l'altre.

Si m'ho permeten, aquesta és la política i aquest el capteniment de la Generalitat pel desenvolupament de moltes comarques. I li he de dir –i podem analitzar també moltes dades– que aquest capteniment ens està donant resultat.

Voldria, per acabar, també, fer algunes, jo diria, gairebé respostes, perquè crec que no és ben bé el tema de la interpellació, però no voldria que a la cambra quedés alguna cosa com a incontestada, no? Parla, el senyor Benach, que a Reus no s'ha fet o no s'ha deixat fer no sé què comercial. Bé, en tot cas, a partir de la política de planificació dels equipaments comercials que el Govern ha fet, fruit també d'una llei d'aquesta cambra, a Reus s'està fent una cosa, i és que segurament no s'autoritzen tantes grans superfícies, però, en canvi, es fa una política de recuperació del centre comercial. Des del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, i des del mateix Departament de Política Territorial, la setmana passada –ara fa una setmana, encara no fa una setmana–, doncs, contribuïem també, en un acord amb

5184

l'Ajuntament, a seguir treballant en la recuperació del centre de la ciutat. Segurament aquesta és la política comercial que li cal, a Reus. El seu Ajuntament –lament que l'alcalde acabi de marxar fa poc– hi està d'acord; el mateix sector comercial també el demanda, i em penso que la resposta del Govern és aquesta.

I, pel que fa a la política d'infraestructures, jo voldria dir-li també, senyor Benach, que no pateixi. No ho dic pas jo tot sol en aquesta cambra: la política d'infraestructures és una absoluta prioritat per part del Govern. En aquests moments, vostè sap que nosaltres hem incidit de manera molt important pel que fa a la recuperació del model d'autonomia dels grans ports, del port de Barcelona i del port de Tarragona, i que això enceta una nova possibilitat, que de la mà de la Llei de ports, aprovada avui per aquest Parlament, ha de permetre definir un front portuari català que doni el seu rol a Tarragona, però també a Sant Carles de la Ràpita, i que, d'alguna manera, conjuntament, aquest front portuari sigui eficient.

I, des del punt de vista d'una altra preocupació que vostè esmenta a l'aeroport de Reus, també va ser objecte, la setmana passada –que jo vaig estar, com vostè sap, a la ciutat de Reus–, de converses amb l'Ajuntament; també ho ha set amb les cambres de Comerç, ho ha set amb la Diputació de Tarragona, amb l'Ajuntament de Tarragona, amb els consells comarcals i amb la mateixa Administració aeronàutica de l'Estat, perquè ben aviat tinguem, d'entrada, un instrument que permeti que totes aquestes institucions, al costat del Govern de Catalunya, participin en la promoció d'aquests dos aeroports –el de Reus, el de Girona - Costa Brava–, i, d'altra banda, participi també de la promoció de la central de càrrega de l'aeroport de Barcelona.

Per tant, estigui tranquil, perquè tots els efectes positius que vostè, doncs, analitzant-ho molt bé, diu que ha de tenir el port de Tarragona sobre les terres meridionals, si és per nosaltres, els tindrà.

Senyores, senyors diputats, senyor president, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el consum

L'últim punt de l'ordre del dia d'aquest vespre és el catorzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el consum. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, substanciaré a continuació la interpellació sobre els criteris de capteniment del Govern en matèria de consum; dit d'una altra manera, la política o polítiques que el Govern català ha portat i pensa portar en defensa dels consumidors i usuaris.

De fet, l'Estatut d'autonomia atorga la competència exclusiva al Govern en matèria de comerç interior, defensa del consumidor i de l'usuari –article 12, punt 1.5 del nostre Estatut. El darrer punt de referència que trobem a l'actual Departament, i concretament en la Direcció de Consum i Seguretat Industrial, és el pla estratègic 1994-1997, en el qual participà la Direcció General de Consum de l'època..., quan encara no formava part del Departament d'Indústria, i el responsable era, en aquell moment, el conseller Alegre. El Pla estratègic 94-97 venia a desenvolupar els articles 3 i 129.11 del Tractat de Maastricht, que establia la política de defensa del consumidor com un dels eixos de la consecució del mercat únic.

Durant la redacció dels diferents protocols del Tractat de Maastricht es va suscitar un viu debat sobre la protecció dels consumidors i usuaris davant les grans corporacions o multinacionals, reforçades ara pel mercat únic i la conseqüent globalització a escala europea. La política de defensa parteix de reconèixer la situació d'inferioritat d'aquest davant dels poders econòmics que representen les empreses, ja que el desenvolupament industrial produeix una oferta de béns i serveis cada cop més àmplia i diversificada, situació que augmenta la complexitat de l'oferta, juntament amb la dificultat per assimilar la informació tècnica de les condicions i característiques dels productes.

El reconeixement de la desigualtat de posició en el mercat entre consumidors i productors de serveis exigeix l'adopció de decisions i l'execució d'accions de tutela pública tendents a establir l'equilibri entre oferta i demanda. Els avenços i situacions de complexitat ja esmentats poden crear asimetries entre productors i consumidors, que signifiquin un aprofundiment de la desigualtat a través d'un repartiment asimètric dels costos de transferència. (*Remor de veus.*) Continuo, president, o ens n'anem a veure el Madrid? –que sembla que potser el Grup de la majoria té ganes d'anar a veure això.

L'Administració, amb la seva intervenció mitjançant... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

No interrompin, si us plau!

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Continuo o no?

El president

Continuï.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

L'Administració, amb la seva intervenció mitjançant la informació i la inspecció, pot assegurar que el consumidor gaudeixi d'una correcta informació, que obligui les empreses a augmentar, o si més no a mantenir, la qualitat del producte. Els costos de transferència i eixamplament d'asimetria es poden produir quan els costos que suporta una empresa per fabricar un producte es poden mantenir baixos degut a la manca d'exigència

per manca d'informació del consumidor o rigor en les inspeccions. Els damnificats d'aquests costos de transferències seran els consumidors per partida doble: en primer lloc, el consumidor, perquè pagarà el mateix preu per un producte inferior, i en segon lloc, el nostre país es podria convertir en allò que els economistes anomenen «mercat d'escombraria», aquell mercat on els diferents grups empresarials aboquen els productes de menys qualitat. Allò que durant molts anys els catalans que travessaven la duana d'Andorra descobrien: que el mateix producte, la mateixa marca, la mateixa gamma tenia una composició diferent a una banda i a l'altra.

La política d'informació al consumidor sobre els productes del mercat esdevé una peça clau per corregir desigualtats i a l'hora de millorar la competitivitat de les empreses; davant la manca d'informació, els poders públics han d'actuar per protegir els consumidors que han vist vulnerats els seus drets. Res d'això sembla que hagi estat assumit per l'actual titular del Departament, el conseller Subirà, i el seu equip; sembla que ni vostè ni el seu director general, el senyor Sabala, han comprès que el consum, la defensa del consumidor i de l'usuari, és un mecanisme de protecció dels ciutadans contra els accessos del lliure mercat i de les grans corporacions.

En el debat de pressupostos d'aquest mes de desembre passat, el Grup d'ERC ja manifestava la sensació que, fruit de la desaparició del Departament de Comerç, Consum i Turisme i la posterior absorció pel Departament d'Indústria, s'ha operat un gir: s'ha passat de la informació, l'assessorament, la inspecció i les sancions per vetllar per la seguretat del consumidor a una concepció, podríem dir-ne, neoliberal, de desregularització de serveis del Departament. Una política, al nostre entendre, correcta del consum hauria de tenir cinc eixos.

Primer eix, normatiu. Les comunitats autònomes –en aquest cas, el Govern català– tenen reservada la regulació de les matèries següents: concursos, primes, sorteig i regals; comprovació, reclamació i garantia post-venta; normativa complementària a la legislació estatal, en aquest cas, que contempla les garanties en matèria de prestació de serveis de reparació d'automòbils –aquí s'ha legislat per la forma incompleta–; desenvolupament normatiu de la legislació bàsica sobre la multipropietat; desenvolupament de la normativa sobre viatges combinats –s'ha fet una normativa, però en aquest cas tova, poc clara i, en definitiva, que va a favor de les empreses i no del consumidor–; desenvolupament del sistema de regulació voluntària. I finalment, al nostre entendre, en aquest àmbit normatiu, què ha fet, doncs, l'actual Departament, la Direcció General en aquest cas, i els seus responsables? Quan pensa desenvolupar les diferents normatives pendents? O com i quan pensa reformar les normatives que no han arribat a funcionar del tot, com en els tallers d'automòbils?

En segon lloc, un segon eix hauria de ser les accions de control de mercat. Davant les competències que té atorgades el seu Departament, les de mercat interior són les que permeten un control del mercat a partir de l'actuació inspectora, tal com va quedar clarament definit a la Conferència Sectorial i als principis rectors de la

Unió Europea. Aquests principis bàsics o rectors són els següents.

Millora de la professionalitat dels agents de control. En aquest àmbit es desconeix qualsevol formació addicional dels inspectors en el període 96-98, tret d'un curs específic per a inspectors de consum del Departament, dut a terme el 97, gràcies a una proposta de la Confederació Obrera Nacional de Catalunya, dins el Pla de formació contínua.

En segon lloc, el principi de suficiència, que ara per ara passa per la creació d'una xarxa de laboratoris de proves de productes alimentaris, per donar compliment a la normativa 93/99 de la Unió Europea, del Consell del 29 d'octubre. Què ha fet, doncs, el seu Departament? Hi ha projecte? Hi ha esborrany? Hi ha voluntat en la creació d'aquesta xarxa?

A més a més, el principi de suficiència exigeix la creació de xarxes d'informació comunes, que abasteixin correctament les oficines municipals i les oficines de consum dels consells comarcals. Pensa connectar les diferents línies d'oficines d'atenció del consumidor a les xarxes de base de dades, tan jurídiques com tècniques, del Departament? La informàtica i les telecomunicacions ja no haurien de ser un obstacle; més aviat sembla, doncs, aquesta manca de voluntat.

Un altre principi haurà de ser el de claredat i harmonia. Aquest principi passa necessàriament per la transparència de l'acció de govern i una pressió als poders econòmics per tal que arribin a acords amb les associacions de consumidors i usuaris dels serveis.

No sembla que el nombre d'adhesions a la Junta Arbitral sigui per generar entusiasme, i menys encara si observem el nombre de peticions de mediació i arbitratge que entren a la Junta i els comparem amb els laudes que en surten: actualment no arriben ni al 50%.

Eficiència. A tots els països de la Unió Europea, potser tret de Grècia i Portugal, en què encara no s'articula el control del mercat a través de la inspecció municipal, a la resta de països la inspecció municipal..., i allà on els municipis no poden perquè són petits ho assumeix la inspecció del Govern regional o equivalent. Aquí estem –ho repeteixo– al nivell de Grècia i Portugal; alguns fins i tot tenen els territorials intermedis, tipus consell comarcal, amb inspectors propis. Quina col·laboració està tenint el seu Departament i la Direcció General amb la Inspecció Municipal o dels consells comarcals, com es materialitza aquesta col·laboració?

Tercer eix rector: foment de l'associacionisme de consum. L'enfortiment del teixit associatiu passa per una adequada política de l'activitat del foment; parlem de subvencions i convenis, que en aquests moments la política i els pressupostos de què s'estan dotant podria ser fins i tot hilarant, i per no parlar de fer participar les associacions en àmbits de regulació i òrgans de coordinació, on el resultat és zero.

Quart eix rector: accés del consumidor a la justícia. La Conselleria ha utilitzat la Junta Arbitral de Consum per fabricar la imatge que es feia quelcom, o el que hem denunciat sistemàticament des d'aquesta cambra com l'aparador, a què el Govern ja ens té acostumats, però

evidentment els seus resultats no són de cap manera satisfactoris. Una de les conclusions també de la Conferència Sectorial feia referència al manteniment d'una relació fluida amb la Fiscalia; no sembla que la Conselleria hi hagi mantingut massa relació, i quan han passat situacions greus..., recordem —ara farà un any, aviat— la revetlla de Sant Joan, amb el famós petard anomenat *chupinazo*, petard que durant la revetlla de Sant Joan de l'any passat va provocar amputació i pèrdua de mans, dits i fins i tot braços a més d'una persona, entenem que l'actuació de l'Administració en aquest cas va ser inexistente, més aviat no es van detectar ni les estafes ni els abusos en el mercat. Ni tampoc disposem, com arreu d'Europa —de la més avançada—, d'un fiscal del consum; països de la Unió Europea disposen d'aquest mecanisme. La creació d'una cultura d'intervenció jurídica està encara a les beceroles; es desconeix l'existència de màsters o de postgrau en dret del consum a les diferents universitats catalanes. També es desconeix si hi ha acords o convenis o projectes d'aquests per tal de crear màsters en dret del consum en els diferents col·legis d'advocats o de l'àmbit territorial de Catalunya. Avui, a conseqüència d'aquesta deixadesa, els únics professionals especialistes són els advocats autodidactes i algun de viatjat de les associacions de consumidors.

Finalment, entenem que l'últim criteri rector hauria de ser la informació, la formació o l'educació. Si reconeixem —i espero que sí— el paper que correspon aquí a les associacions de consumidors i a les oficines d'informació del consum, notem grans mancances que porten a l'incompliment de normatives. L'article 14, apartat d, de la Llei 3/93, del 5 de març, de l'Estatut del consumidor, disposa que el Govern, en compliment de les finalitats d'educació, haurà de fomentar que els mitjans de comunicació social s'ocupin de la formació i de l'orientació del consumidor. I, pel que fa als mitjans de titularitat pública que depenen de la Generalitat, vetllar perquè dediquin programes i campanyes als fins esmentats i comptin amb la presència de les associacions de consumidors. En cap cas, a cap de les memòries del Departament no hi ha hagut programes de consum específics, ni a Televisió de Catalunya, en aquest cas TV3 o Canal 33, ni a les emissores de ràdio públiques de titularitat de la Generalitat, ni tampoc cap conveni de col·laboració amb Televisió de Catalunya, a part d'alguna entrevista de tant en tant o l'aparició d'alguna associació als mitjans de comunicació. Vostè podrà contestar-me que durant el 96 i el 97, segons la memòria, han aparegut a Ràdio Salut, Ràdio Gavà, Ràdio Ciutat Vella i Catalunya Ràdio per parlar del sistema arbitral del consum, obviant la televisió, en aquest cas, i la ràdio el que són els aspectes pròpiament d'educació i formació. Els programes d'educació en matèria de consum per als estudiants de secundària han perdut continuïtat, ja que el servei...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Estic acabant..., ja acabo, senyor president.

...ja que el servei que se n'ocupava ha desaparegut després de la fusió del Departament d'Indústria i Energia amb el de Comerç, Consum i Turisme. La propaganda directa que es feia a l'època Alegre, opuscles, no s'ha vist eixamplada amb l'aportació de nous títols; es segueixen repartint els mateixos fins al seu exhauriment.

Acabo, senyor conseller, només amb la reflexió que contesti aquestes preguntes en la mesura que pugui disposar de dades, amb la sensació que tenim que aquesta Direcció General de Consum ha deixat d'existir i ha deixat de tenir la seva funció en defensa del consumidor, en la mesura que es va arribar a la fusió entre els dos departaments.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula el conseller, honorable senyor Antoni Subirà, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Sí, senyor president, parlaré un temps màxim de deu minuts, per evitar que el senyor Puigcercós es quedés també sense companys per anar a veure el partit de futbol. (*Remor de veus.*) Senyor Puigcercós, a veure, jo tinc organitzada la presentació de les activitats de la Direcció General..., perquè, és clar, vostè fa una mena de perdigonada difosa, amb un text que no sé qui li ha preparat exactament, però ple de tòpics, i a mi m'agradaria contestar-li amb xifres.

A veure, primer de tot parlaré d'un tema de precisió competencial, després li parlaré del dret a la informació i educació en matèria de consum, després li parlaré del dret a la protecció jurídica i, finalment, li faré alguna consideració en relació a com es valora, per part d'autoritats independents, l'activitat de la Direcció General de Consum i de l'Institut Català del Consum.

A veure, primer —tal com he dit—, temes de tipus competencial. Vostè té raó, l'Estatut ens atorga competència exclusiva en temes de consum, però en canvi hi havia fins fa molt poc —i s'ha resolt realment, d'una manera definitiva, des del mes de març del 97— una indefinició sobre com es territorialitzava aquesta competència; és a dir, si es detectava algun problema d'aquest tipus, d'inadequació del producte, etcètera, en una comunitat que no fos Catalunya, com això es canalitzava i de quina manera. Després d'una dura batalla, es va aconseguir que la Conferència Sectorial de Consum adoptés una resolució definitiva, definitiva de moment, com totes, ja dic, el març del 97, de tal manera que totes les comunitats autònomes vénen obligades a inhibir-se en favor de la comunitat autònoma que és seu del fabricant del producte que té problemes o reclamacions pendants. Home, no cal que li expliqui gaire per entendre que això és absolutament favorable a Catalunya. Fixi's, perquè ho vegi en xifres, clarament: nosaltres hem emès seixanta inhibicions durant l'any 97, és a dir, hem dit: «Ens inhibim a favor de la Comunitat de la Rioja», eh?, si hi havia una reclamació relativa a una ampolla de vi del que fos, és a dir, hem emès seixanta inhibicions, i, en canvi, hem rebut..., altres s'han inhibit a favor nostre en 1.184 casos, de manera que hem

guanyat una posició molt clara, evitant que hi hagi..., perquè no són grans empreses, senyor Puigcercós, n'hi ha de tota mena, d'empreses, empreses artesanals també, que també tenen reclamacions, i naturalment hem evitat que aquestes empreses es vegin sotmeses simultàniament a tres, quatre procediments en altres comunitats autònomes, i s'inhibeixen a favor nostre i llavors nosaltres actuem. Si fem la proporció en relació amb el total d'inhibicions emeses per l'Estat, per tot l'Estat, sumant-les totes, és a dir, per fer una comparació sobre quin pes relatiu tenen les inhibicions que hem rebut nosaltres en relació amb les que s'han rebut a tot l'Estat, aquestes, les de tot l'Estat, són 4.256, vol dir que nosaltres hem rebut una cosa que és absolutament lògica, hem rebut un nombre d'inhibicions, que és aproximadament el 27%, que vol dir que coincideix pràcticament, com era d'esperar, amb el valor afegit brut que la indústria catalana fa al conjunt del valor afegit brut de la indústria de l'Estat. Per tant, les xifres encaixen perfectament dins la lògica de les coses.

Deixi'm ara parlar-li una mica del dret a la protecció dels interessos econòmics del consumidor; després li he dit que parlaré del dret a la protecció jurídica i que parlaré del dret a la informació i a l'educació en matèria de consum. Miri, això es materialitza en campanyes de control, en preses de mostres i en les actuacions corresponents. Només parlant de control de productes l'any 1997, és a dir, aquest any que vostè diu que les coses han retrocedit des del punt de vista del control del consum i la protecció del consumidor, en campanyes de control sistemàtic de productes, s'han pres 797 mostres –després li donaré xifres comparatives perquè ho pugui valorar, eh?–, i en campanyes no sistemàtiques, que s'han de fer, i que s'han de fer, a més a més, a vegades «sorpresivament», se n'han pres 369. Això dona un total de 1.166 mostres preses l'any 1997, que representa un clar augment en relació amb les de l'any anterior, que van ser 1.022. De fet, les campanyes del 97 es van concentrar en dues grans àrees: productes alimentaris –aquesta és una classificació que es fa habitualment– i productes no alimentaris. Perquè vostè vegi les coses en què ens vam concentrar durant l'any 97 –i això cada any es canvia per anar cobrint el territori, diguem-ne, de productes–, en productes alimentaris es van analitzar els productes anomenats «sense lactosa» perquè, com vostè sap, això representa determinats problemes per a algun tipus de mancances de ferments en el tracte intestinal: es van controlar arrossos, es van controlar xocolates; en productes no alimentaris es van controlar assecadors –jo no sé si els senyors diputats que queden a la sala estan al corrent que hi va haver l'any passat un problema d'uns assecadors que produïen cremades, es va actuar rapidíssimament, es van prendre les mostres corresponents i es va actuar en conseqüència–, planxes, llums de sobretaula, garlandes elèctriques, fluids de neteja i articles de plata, entre altres. Però ara deixi'm fer la xifra comparativa: nosaltres som la comunitat autònoma de l'Estat espanyol que ha tingut la xifra més alta d'inspeccions, tant en termes absoluts com en termes *per capita*; és a dir, no hi ha ningú que prengui tantes mostres, que faci tantes inspeccions d'aquest tipus com nosaltres. Vostè em pot dir: «Això és insuficient»; molt bé, després en parlarem,

d'una altra comparació, i ja hi arribarem. De moment som els que ho fem més.

Dret a la protecció jurídica: home, també parlarem d'arbitratge ara i, a més a més, també li donaré alguna xifra comparativa. Miri, l'arbitratge requereix, perquè funcioni bé, que no s'hagi d'aconseguir l'adhesió a l'arbitratge de l'empresa en cada cas concret. Llavors és necessari aconseguir que hi hagi empreses, si pogués ser empreses que atenen molts clients, que efectivament subscriguin un conveni, de tal manera que qualsevol litigi que els plantegi un ciutadà, si vol anar per la via de l'arbitratge, l'empresa estigui compromesa a anar-hi, i aquesta és la manera normal de promoure aquesta institució de l'arbitratge, que és molt favorable, en general, als interessos del consumidor. En aquests moments, hi ha 1.533 empreses de diferents característiques que han subscrit –empreses o organitzacions, després ho precisaré– convenis per sotmetre's a l'arbitratge. Algunes, i concretament..., algunes són grans empreses, és a dir, una, per exemple, és Telefónica. Si vostè té un problema amb Telefónica i no vol anar als tribunals, vol que se li resolgui per arbitratge, i que se li resolrà segurament més de pressa i més eficientment, vostè pot no anar-hi, és a dir, vostè pot dir: «no, no, jo vull anar al tribunal i al final vull que la meva reclamació tingui totes les conseqüències jurídiques», ho pot triar; però si vostè diu «vull anar a l'arbitratge», i és un conflicte amb Telefónica, hi pot anar perquè Telefónica ho ha subscrit. Telefónica, Renfe, Correus, Airtel, Gas Natural, Pryca, Fujitsu, Aigües de Barcelona, Aresa Seguros, Macsor, Valvi, Banc Vitalici, Cercle de Lectors, Salvat Editors, etcètera, jo podria anar seguint fins a 1.533; el que passa és que d'aquí a molt poca estona les empreses que jo diria ja no les coneixrien de memòria, però aquestes cobreixen un àmbit amplíssim, amplíssim, de les possibles reclamacions dels ciutadans.

Els arbitratges que s'han tramitat l'any 97, és a dir, han entrat 1.365 peticions d'arbitratge: directament del consumidor, 602; a través de l'Institut Català de Consum, aconsellats, gent que ha anat a l'Institut Català de Consum i que se l'ha conduït cap a l'arbitratge, 286; oficines municipals de consum o oficines comarcals de consum, 254; delegacions territorials dels departaments, 106, etcètera, així fins a 1.365. El total de laudes dictats l'any 97 és de 345, i li podria desglossar per temes. I quina importància té això comparat amb l'activitat dels tribunals en relació amb temes de consum?

Continuaré, però deixi'm acabar la dada. Segons les nostres dades, que poden ser imperfectes, els tribunals han processat 3.000 peticions de litigis relacionats amb consum. El sistema arbitral n'ha processat una mica més del 10%, d'això. Home, m'agradaria que fos el 50%, però, de tota manera, és una contribució positiva i significativa al procés.

I després continuarem, senyor Puigcercós.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Puigcercós, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

D'entrada, li puc dir, senyor conseller, que ser la primera comunitat autònoma és ser alguna cosa, però no hauria de ser l'objectiu. És un llistó baix. Ja hem posat com a referència Grècia i Portugal, suara en la nostra interpellació inicial.

La millor mostra que la cosa, al nostre entendre, no va és que hi ha algunes disfuncions que no acabem d'entendre. D'entrada *El Periódico* del dia 22 de març feia referència que Consum havia obert 153 expedients a empreses, expedients sancionadors, dels quals 32 han acabat amb sanció. Però resulta que, abans de la fusió, l'any 95, se'n van incoar 1.207, d'expedients; se'n van resoldre 1.070, dels quals 894 van acabar amb sanció, i 235 van ser sobreseguts. Però és que, a més a més, en aquests mateix article, el senyor Zabala anuncia que durant el 97 s'han fet 640 inspeccions a establiments, i això contrasta amb la Memòria del 95, i contrasta amb 25.680, 7.000 de les quals, actes positius; 4.077, negatives, i 1.850, actes de presa de mostres, i 12.075, altres actuacions.

I això no lliga gens amb les dades que ofereix el seu Departament, perquè ens diu que l'any 1995 van haver-hi 354, en aquest cas, sancions, és a dir, hi havia un increment; del 96, 1.297; el 97, 754. Però, si mirem la Memòria del 97, no és exactament així; és a dir, el 95 van haver-hi 1.207 activitats de sanció; 1996, n'hi havia 1.297, i aquest any 97, 763. Tot plegat vol dir que hem anat a menys en l'activitat; en aquest cas, el control i les inspeccions.

Potser vostè, conseller, en un atac que podríem dir d'eufòria de tot plegat..., és degut a la millora de la qualitat dels productes i els serveis, diríem. Han baixat les inspeccions, han baixat les sancions, perquè tant fabricants com distribuïdors han millorat la qualitat. No ho creiem, i ens preguntem, senyor conseller, si no serà que la reducció de mitjans i efectius humans en matèria d'informació i inspecció hi té alguna cosa a veure. I ho diem perquè, és clar, ja en el debat de pressupostos de l'any passat, el Grup d'Esquerra avisava que fèiem una esmena inusual; presentàvem un augment de dietes i locomoció a la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial. I ho fèiem perquè no es pot entendre que quan abans a la Direcció General de Seguretat Industrial hi havia 10 inspectors i tenia un pressupost de 10 milions, i al cap d'un any, quan s'hi sumen els 29 inspectors de la Direcció General de Consum, total en formen 39 i es passa a un pressupost de 13 milions de pessetes. No pot funcionar de cap de les maneres. Això acaba provocant que, tres dies la setmana, els inspectors estan als Serveis Territorials o, en aquest cas, directament a la Direcció General, es passen tres dies la setmana a les mateixes instal·lacions, sense sortir, sense fer l'activitat d'inspecció que els pertoca. O, com vostès reconeixen, la baixada d'expedients de diligències prèvies, només a Barcelona, ha passat de 8.226 l'any 95, en aquest cas, a 5.029 l'any 97. O la baixada de consultes per telèfon del consumidor, ha passat, el 95, de 46.000 consultes –concretament 46.810– a 37.756, el 97. Vostè em dirà: «Home, és que ara el telèfon es paga; abans era un 900 i ara és un 901.» Doncs, malament

anem quan un servei tan important com d'atenció al consumidor l'hem de fer pagar. O com els fulletons d'informació al consumidor, que vostès no n'han fet ni un... –és a dir, aquest consumidor..., que, com a mínim a l'època Alegre es feien, s'han destruït, s'han exhaurit i, durant aquests dos anys, no s'ha fet ni un opuscle ni una informació per facilitar el famós «Què cal saber», que era lloat per diferents organitzacions, en aquest cas, de defensa dels consumidors.

Ja acabo, perquè em queda, veig, un minut i dinou segons. Nosaltres tenim la conclusió que hi ha hagut una rebaixa en la funció de la inspecció. S'ha baixat el nivell. S'ha baixat l'assistència dels inspectors. No hi ha hagut el zel necessari; fins i tot, hem pogut llegir a la premsa que el senyor Zabala deia que totes les sancions de menys de 5.000 pessetes, tots els expedients de menys de 5.000 pessetes calia arxivar-los; això volia dir gairebé arxivat el 80% dels expedients –això és una de les coses que va sortir publicada també en un mitjà de comunicació–, i entenem que el que hi ha hagut és una voluntat, aquest gir que ja apellava inicialment, que s'ha passat de la defensa del consumidor a un intent de fer prevaldre els drets, en aquest cas, dels fabricants, i també dels distribuïdors. Entenem que això no és..., en termes militars, això no és la guerra: això és una batalla. És la batalla en dos fronts: els que entenen que el paper de l'Administració és de vetllar per la defensa de la majoria, la defensa dels consumidors, i els que potser entenen que el mercat preval i el mercat ja regula i estipula qui val i qui no. Però, al final de tot plegat, el que podríem dir és que el capitalisme només té un petit defecte. El capitalisme podríem dir que té un defecte: que necessita consumidors. Perquè a voltes podríem pensar que si el capitalisme no necessita consumidors, potser ja hauríem quadrat el cercle i, en definitiva, ja no faria falta ningú que tingués recursos o no hauríem de parlar de redistribució dels recursos, o redistribució de la renda. Si no faltessin consumidors, aquella preocupació, que tenien els ministres espanyols –i vostès també demostraven–, que no es reactivava el consum..., doncs, senzillament, necessitem consumidors. I penso que l'Administració el que ha de fer és defensar-los, protegir-los i posar-los en unes condicions de suficiència que, en aquests moments, crec que el seu Departament no està fent. Sincerament, entenem que les xifres que hem expressat, a correu, perquè tampoc tenim gaire temps per fer-ho, demostren que ha baixat l'activitat del Departament; ha baixat tant en dotació per informació, com en inspecció. Ha baixat el zel i, en definitiva, hi ha una voluntat de desregularització, que no beneficia, ni de bon tros, ni la competitivitat de les nostres empreses ni la competitivitat del nostre país i, sobretot, va en detriment de la majoria. En aquest cas...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Ja acabo, senyor president. La majoria som poc consumidors.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Indústria, Comerç i Turisme

Senyor Puigcercós, no faci acudits fàcils, perquè en les interpellacions anteriors se me n'ha acudit un que els comunicaré en començar el meu temps. És a dir, no aprofitant el vermell, sinó en ple verd. Que, a més a més, em recorda unes frases que deuen constar en el *Diari de Sessions* de l'any 90, perquè em sembla recordar que ja s'havien sentit aquestes que diré ara, que formen part de l'acudit. No es pot, és materialment impossible, a base d'ajudar les comarques que estan per sota de la mitjana, que totes estiguin per sobre de la mitjana. És a dir, és un tema matemàtic aquest, entén? És des del mateix ordre de magnitud, aquest acudit, que el que vostè ha fet sobre el sistema capitalista que pugui funcionar sense consumidors. És aproximadament similar.

Bé, és igual. Escolti, senyor Puigcercós, jo continuaré dient-li xifres i, llavors, vostè digui les opinions que vulgui.

Ah!, per cert, una de puntual, que aquesta sí que no la vull passar pel alt. Nosaltres vam demanar la retirada i vam actuar perquè es retirés el *chupinazo*, abans que cap altra Administració, i, concretament, vam rebre, quan ja ho havíem fet, una telefonada de Govern Civil que ens va dir que ells també ho farien; i ens va semblar molt bé que també ho fessin, perquè es tractava de fer una actuació ràpida i que consistís a retirar allò, amb tots els agents que fos possible, de la forma més immediata. Per tant, la veritat és aquesta; no el que ha dit vostè.

Bé, a veure, parlem, doncs, de com s'atenen els consumidors. Miri, atenció personal als consumidors –bàsicament feta a l'Institut Català del Consum–, 22.705 consultes rebudes; consultes fetes a les bases de dades de l'Institut Català del Consum, total: 82.437. Ara, li ho podria desglossar per diferents conceptes. Tothom hi pot accedir. I, naturalment, també hi poden accedir les oficines comarcals i les oficines municipals, i moltes ho fan. Deu pulsímetres, trucades realitzades al telèfon d'atenció al consumidor, 37.757; formació... Home, escolti, fem cursos de 220 hores de durada, que els assistents són en un 60% postgraduats, un 20% diplomats i, la resta, l'altre 20%, diverses formacions, que van orientats bàsicament a crear experts que, després, tots

van a treballar en temes de consum a les oficines municipals, a les oficines comarcals o en associacions. I això és un programa molt apreciat i molt ben rebut i molt important. Mitjans de comunicació? Doncs, 8 espais a Catalunya Ràdio, 40 espais a Radio Salut, 10 espais a la Cadena Ser, etcètera.

Però, escolti, deixi'm acabar la valoració que fa... Vostè em diu: «No em serveix això que em comparin amb Espanya ni amb Grècia ni amb Portugal.» Molt bé, doncs ara ens compararem amb els europeus del nord. La Unió Europea va fer, va encarregar una avaluació de les oficines d'informació al consumidor a diferents països europeus, i va encarregar-ho a una gent que jo no conec, però ells sí que els deuen conèixer, que es diuen Wilhem Consulting, val? Però això és un document oficial de la Unió Europea. I li llegiré, i després l'hi traduiré, el començament de l'avaluació que fa la Unió Europea –escolti, senyor Puigcercós, no rigui–, que fa la Unió Europea. Diu: «L'activitat a Barcelona probablement treu avantatge de la centralitat de la ciutat de Barcelona –un comentari geogràfic, diu– i del molt fort *background* organitzatiu de l'Institut Català del Consum.» Diu: «Se l'avalua com un dels projectes més exitosos de la Unió Europea.» Escolti, vostè sap que la Unió Europea, en aquest estudi, va avaluar 18 centres d'informació al consumidor i 18 entitats de protecció del consumidor, 18; aquesta és de les més altament avaluades, i va retirar en 8 casos –ara només en queden 10– la, diguem-ne, acreditació europea a aquests centres, i, a més a més, l'Institut Català del Consum, juntament amb el COPCA, són les dues úniques entitats de l'Administració a tota la península Ibèrica, inclòs Portugal –ho dic perquè vostè ho pugui desvaloritzar després amb tota comoditat–, que tenen la certificació ISO-9000 de qualitat del seu funcionament. Que, com vostè sap molt bé, inclou l'avaluació que els usuaris en fan. Per tant, senyor Puigcercós, no som nosaltres que fem una avaluació positiva de la nostra activitat respecte al consum, sinó que són autoritats neutrals i amb panoràmica completa les que ho fan.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió, que reprendrem demà a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i tretze minuts.